

ABBY
JIMENEZ

*USA Today Bestselling Author of
The Happy Ever After Playlist*

Life's too Short

**"JIMENEZ TACKLES DEEP EMOTIONS
WITHOUT EVER LOSING SIGHT OF FUN."
—Publishers Weekly**

Зміст

Зміст.....	2
ПОЧУВ ПЛАЧ З СУСІДНЬОЇ , ТЕ, ЩО Я ПОБАЧИВ, ШОКУВАЛО МЕНЕ!.....	7
ГАРЯЧИЙ ХЛОПЕЦЬ ПРИБОРКУЄ МОЮ ДИТИНУ!.....	12
ШАХРАЯ ВИКРИТО!.....	17
ЦЕ ВРАЖАЮЧЕ ВІДЕО ЗМУСИТЬ ВАС ПРИКРИТИ ОЧІ!.....	27
ЧОЛОВІК РЯТУЄ СОБАКУ, АЛЕ ЗАЧЕКАЙТЕ , ПОКИ НЕ ПОБАЧИТЕ, ЩО ВОНА ЗРОБИЛА З ЙОГО КВАРТИРОЮ!.....	31
ЯКЩО У ВАС Є ЦЕЙ СИМПТОМ, МОЖЛИВО, ВИ ПОМИРАЄТЕ!.....	44
РЕЧІ, ЯКІ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ, ЩОБ ЗРОБИТИ СЕБЕ ЩАСЛИВИМ (ВИ НЕ ПОВІРИТЕ №4!).....	46
З'ЯВИЛАСЯ ПОЛІЦІЯ І ТЕ, ЩО СТАЛОСЯ ДАЛІ, ПРОСТО ВРАЗИТЬ ВАС!.....	55
ЧОЛОВІК ПОТРАПИВ ПІД ЖАХЛИВУ ЛАВИНУ! ВИ НЕ ПОВІРИТЕ, ЩО ЙОГО ПОХОВАЛО!.....	74
ЯК ЗНАЙТИ ТЕ, ЩО ВИ ВТРАЧАЄТЕ, ВИКОРИСТОВУЮЧИ ЦЕЙ ОДИН ДИВНИЙ ТРЮК!.....	85
ПРОЙДІТЬ ЦЕЙ ТЕСТ, ЩОБ ПОБАЧИТИ ЯКИЙОФІСПЕРСОНАЖ ТИ Є!.....	89
ЦЕЙ ЧОЛОВІК СКОРОТИВ СВІЙ РОБОЧИЙ ЧАС ВДВІЧІ, А РЕЗУЛЬТАТИ ПРИГОЛОМШЛИВІ!.....	100
ВІН СМІЯВСЯ З МОГО ТІЛА , КОЛИ МИ ДІЙШЛИ ДО ДРУГОЇ БАЗИ!.....	110
ЦІ ЛЮДИ ОБІДАЮТЬ НА ЗВАЛИЩІ, І ВИ НІКОЛИ НЕ ПОВІРИТЕ, ЧОМУ!.....	118
ЛІКАР ВИХОДИТЬ І ВСІ ПРИГОЛОМШЕНІ!.....	128
Я ПРИЙШОВ НА СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ, І ВИ НІКОЛИ НЕ ВГАДАЄТЕ, ХТО ТАМ БУВ!.....	136
ЧИ ПОМІТИТЬ ТЕБЕТВОЯ КОХАНА КОЛИ-НЕБУДЬ? ПРОЙДИ ЦЕЙ ТЕСТ!.....	141
ЯК ВТРАТИТИ ХЛОПЦЯ, ЗРОБИВШИ ОДНУ ВЕЛИКУ ПОМИЛКУ!.....	143
10 РЕЧЕЙ, ЯКІ ГАРАНТОВАНО ЗМУСЯТЬ ВАС СКАЗАТИ "WTF.....	147
ПРИБУТКОВА ІНВЕСТИЦІЯ, ПРО ЯКУ ЕКСПЕРТИ НЕ ХОЧУТЬ, ЩОБ ВИ ЗНАЛИ!.....	153
ОСТАТОЧНИЙ ПОСІБНИК, ЯК ВИЙТИ З ДРУЖНЬОЇ ЗОНИ.....	159
ДІЗНАЙТЕСЯ СЕКРЕТНИЙ ТРЮК НОМЕР ОДИН ДЛЯ ІДЕАЛЬНОГО ПРЕСУ!.....	162
ДІЗНАЙСЯ, ЯКА ЗНАМЕНИТИСТЬ Є ТВОЄЮ ДРУГОЮ ПОЛОВИНКОЮ!.....	164
7 МАЛЕНЬКИХ МІСТЕЧОК, ЯКІ ВИ ПОВИННІ ВІДВІДАТИ У СВОЄМУ ЖИТТІ (ВИ ПОЛЮБИТЕ #1).....	169
10 ОЗНАК ТОГО, ЩО ВАШІ ІДЕАЛЬНІ СТОСУНКИ ЗАНАДТО ГАРНІ, ЩОБ БУТИ ПРАВДОЮ.....	176
РЕЙТИНГВАШИХ НАЙГІРШИХ КОШМАРІВ!.....	180
ВОНИ ДУМАЛИ, ЩО У НИХ Є ВСЕ, А ПОТІМ СТАЛОСЯ ЛИХО!.....	185
ПРОЙДІТЬ ЦЕЙ ТЕСТ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ, ЧИ НЕ ПЕРЕСЛІДУЄ ВІН ВАС!.....	191
ЦЕ ПРОЩАННЯ ЗАЛИШИТЬ ВАС У СЛЬОЗАХ.....	196
ІДЕАЛЬНИЙ ПОСІБНИК, ЯК ПЕРЕЖИТИ РОЗРИВ СТОСУНКІВ (ЦЕ ТВОЯ ПРОВІНА).....	201
У ВАС РОЗБИТЕ СЕРЦЕ? ПРОЙДІТЬ ЦЕЙ ТЕСТ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ!.....	206
ЦІ ЗНАМЕНИТОСТІ ВИПАЛИ З КАРТИ, ПОДИВІТЬСЯ, ДЕ ВОНИ ЗАРАЗ!.....	214

ПОСІБНИК ДЛЯ ЧИТАЦЬКОЇ ГРУПИ.....	218
Примітка автора.....	219
Питання для обговорення.....	220
Суп з курки та дикого рису від Адріана.....	221
Ру:.....	221
Вказівки:.....	221
Зробити заварний крем:.....	221

ПЕРЕКЛАД СТВОРЕНИЙ ТГК Knigarnya. НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ!!!!!!!

LIFE'S TOO SHORT

ABBY JIMENEZ

New York Boston

*Моїй бабусі, яка була
картиною добре прожитого життя.
Я хотів би, щоб ти все ще була тут
і тримала цю книгу в руках.*

РОЗДІЛ 1

ПОЧУВ ПЛАЧ З СУСІДНЬОЇ , ТЕ, ЩО Я ПОБАЧИВ, ШОКУВАЛО МЕНЕ!

АДРІАН

Плач.

Баньші, демонічне немовля, плаче з сусідньої квартири вже мільйонну годину поспіль. Я лежала в ліжку, дивлячись у темряву на стелю.

Рейчел застогнала поруч зі мною. "Ти повинен щось зробити. Йди туди."

Я насміхався. "Я не піду туди. Я її не знаю."

Здається, одного разу я бачила свою сусідку в холі, коли вона забирала пошту, але вона розмовляла по телефону і не дивилася мені в очі, тож я не привіталася. Тепер я шкодую, що не познайомилася з нею ближче, щоб написати їй і попросити переїхати в кімнату, яка не має спільної стіни з моєю спальнею.

Рейчел розчаровано зітхнула, а я перевернувся і пригорнув її до грудей.

Вона напружилася. Взагалі-то, вона була напруженою з тих пір, як приїхала сюди три дні тому.

"Що сталося?"

Вона заговорила до мене через плече. "Нічого. Я просто втомилася. Я за дві секунди від того, щоб зняти номер в готелі і поспати. Без тебе", - дражнилася вона.

Я втомлено хихикнув. Вона знала, як мене підколоти, це вже точно.

Я мав лише одні вихідні на місяць зі своєю дівчиною. Втратити останню ніч з нею в готелі перед тим, як вона повернеться до Сіетла, було ціною, яку я не готовий був заплатити за свою сусідку чи її дитину.

Бляха.

Я знехотя встав з ліжка, вдягнув футболку і капці та вийшов в коридор свого будинку.

Я не знав, чи відчинить вона двері. Була 4:00 ранку, і я був незнайомцем. Рейчел, напевно, викликала б поліцію, якби побачила, що незнайомий чоловік стукає в її квартиру посеред ночі.

"Хто там?" - покликав жіночий голос поверх плачу.

"Твій сусід".

Ланцюг загремів з іншого боку, і двері відчинилися.

Так, жінка з поштової скриньки. Виглядала вона жахливо. Мішкувата вицвіла чорна футболка з діркою в шві на плечі і якісь спортивні штани на шнурках з плямами. Темні кола під очима, дике кучеряве волосся.

"Що?" - запитала вона, дивлячись на мене поверх крихітного гучного згортка, який вона притискала до грудей.

Я ніколи не бачив такої маленької дитини. У мене в холодильнику були брикети сиру, більші за цю дитину. Він навіть не виглядав справжнім.

Це звучало по-справжньому.

Вона нетерпляче подивилася на мене. "Так?"

"Я маю давати свідчення за чотири години. Чи можеш ти якось..."

"Яким чином я можу *що*?" Вона подивилася на мене.

"Чи не могли б ви переїхати в іншу частину квартири? Щоб я міг поспати?"

"У цій квартирі немає іншої сторони. Це студія."

Точно. Я так і знав. "Гаразд... Можеш..."

"Можу я що? Зупинити це?" Вона похитала головою. "Може, закрити її в шафі? Бо я збрехала б, якби сказала, що не думала про це".

"І-"

"Це не труба, на якій я тут граю. Це не телевізор, який я увімкнув занадто голосно. Це крихітна людська істота. З нею неможливо домовитися, і вона не реагує на спроби переговорів, тому я не знаю, що вам сказати". Вона відштовхнула кричуще немовля, але воно продовжувало плакати. "Вона сита, чиста і суха. У неї немає температури. У неї ще не ріжуться зуби. Я дала їй "Тайленол" і газові краплі від кольок. Я підстрибував і гойдав її і приходжу до висновку, що вона просто розіграє якусь космічну кармічну відплату за злочини, які я скоїв у минулому житті, тому що я ніколи в житті *не зможу* зрозуміти, що я роблю неправильно". Її підборіддя почало тремтіти. "Тож ні, я не можу це зупинити. Я не можу допомогти ні *тобі*, ні *собі*, ні *їй*, і мені дуже шкода, якщо моє особисте пекло завдає тобі незручностей. Візьміть беруші".

Вона грюкнула дверима перед моїм обличчям.

Я стояв і кліпав на її вічко.

Чудово. Тепер я був мудаком.

Я провів рукою по бороді, випустив довгий, втомлений подих і знову постукав. Я знав, що вона підглядає у вічко, бо плач був притиснутий до дверей. Вона відчинила. "Що?" По її обличчю текли сльози.

Я зробила рукою рух "дай сюди". "Віддай мені дитину."

Вона витріщилася на мене.

"Іди прийми душ. Я потримаю її."

Вона моргнула мені. "Ти знущаєшся з мене?"

"Ні, я не в порядку. Тобі, очевидно, потрібна перерва. Може, це допоможе."

Якщо продовжувати робити те саме, це призведе до тих самих результатів. Те, що вона робила, не працювало, і було зрозуміло, що ситуація не вирішиться сама собою без зовнішнього втручання.

Вона подивилася на мене так, ніби я з'їхав з глузду. "Я не віддам тобі свою дитину".

"Чому? Ти боїшся, що я можу її розлютити?" Наче вона хотіла проілюструвати мою думку, плач піднявся на октаву вище. "Я потримаю її,

поки ти не закінчиш. Якщо ніхто з нас не спить, немає сенсу страждати нам обом. І у тебе блювота у волоссі".

Вона подивилася вниз на волосся, зіbrane на плечі, і побачила білу липку масу. Вона закотила очі, ніби це її не здивувало, і повернулася до мене. "Слухай, я ціную те, що ти намагаєшся зробити, але це не твоя проблема".

Я втомлено потер лоба. "Дозвольте не погодитися. Поки ми ділимо стіну, ми в цьому разом. Іноді зміна обставин може змінити поведінку. Хтось новий, хто потримає її, поки ти підеш, і зменшиш свою втому, може змінити ситуацію".

Вона марно підкидала дитину, а вона продовжувала плакати. Я бачив розчарування в очах жінки. Вона виглядала виснаженою. "Я вас не знаю", - сказала вона.

"Мене звати Адріан Коупленд. Я живу в квартирі 307, по сусідству з вами, і я власник цього будинку. Мені тридцять два роки, без кримінального минулого, я партнер у фірмі "Бікер і Коупленд" у Сент-Полі. Я нешкідливий і стою тут, у коридорі, о 4:07 ранку, намагаючись вам допомогти. Впустіть мене і дозвольте потримати її".

Я бачив роздуми на її обличчі. Вона збиралася зламатися. Я вмію читати людей. Вона була тим присяжним, який опинився в глухому куті і збирався здатися - і вона здалася.

Вона відчинила двері і впустила мене. Я зайшов всередину.

Бляха, її квартира була катастрофою.

Виглядало так, ніби колись це місце було гарним. У ньому було щось на кшталт "Поттері Барн". Але студія була маленькою і повністю захаращеною дитячими речами. Автокрісло, ліжечко біля двоспального ліжка в глибині квартири, гойдалка. На кухонній стільниці стояли пляшечки, і в квартирі ледь відчутно пахло лайном. Справжнім лайном. Брудними підгузками.

Вона подивилася на мене. "Просто, щоб ти знав, у мене є моя маленька колюча штучка, так що не роби дурниць".

Я вигнув брову. "Твоя колюча штучка?"

Вона випнула підборіддя вгору. "Так. Знаєш, така штука на брелоку? У мене теж є камери. Тонни камер. І пістолет", - додала вона. "У мене теж є пістолет".

Я схрестила руки. "Гаразд. А ти вмієш користуватися цим пістолетом, який у тебе є?"

"Ні", - відповіла вона серйозно. "Що робить мене більш небезпечною."

Я пирхнув. Отакої.

Вона стояла, все ще тримаючи дитину, ніби вирішила впустити мене, але ще не погодилася, щоб я їй допоміг. Я простягнув руки, але вона похитала головою. "Вам потрібно спочатку вимити руки".

Точно. Я чув це раніше. У немовлят слабша імунна система. Я пішов до неї на кухню і вимив руки над стосом брудного посуду. "Ти не була вагітна", - сказав я через плече, підвищивши голос, щоб вона почула мене понад криками. "Де ти її взяла?"

"Таргет", - промовила вона. "Вона була на розпродажі, а ти ж знаєш, що ніколи не можеш піти з однією річчю", - пробурмотіла вона.

Куточки моїх губ скривилися.

Рулон паперових рушників був порожній, а зважаючи на стан решти речей, я не довіряв рушнику, що висів на плиті. Біля порожньої миски з фруктами лежала серветка у стилі чипотле, тож я витерла нею руки. Вона розпалася на кульки, і я впустив їх у переповнений смітник.

"Я виховую її", - відповіла вона крізь плач на моє запитання. Вона дивилася на мене, коли я звільнив простір між нами і знову простягнув руки, щоб узяти дитину. Вона повернулася до мене боком. "Ти коли-небудь тримав дитину на руках?"

"Ні. Але я не можу уявити, що в цьому є щось особливе".

"Ти маєш підтримувати її шию. Ось так." Вона показала мені рукою на потилицю маленької, схожої на ківі, голівки.

"Гаразд. Зрозумів."

"І ти повинен її відштовхнути. Їй це подобається."

"Про це свідчить несамовитий плач", - сухо відповів я.

Вона звузила свої карі очі на мене.

"Я жартую. Я дуже на це здатний, я тобі обіцяю".

Вона все ще не рухалася. Я терпляче чекав.

Вона нарешті кивнула. "Гаразд." Вона підійшла ближче, щоб передати дитину. Достатньо близько, щоб я міг відчутти запах її волосся, коли вона нахилилася, щоб покласти дитину мені на руки. Ваніль і трохи зіпсованого молока.

Я притиснув до себе крихітний сердитий згорток. Вона була червона і розлючена. Їй було не більше десяти, максимум одинадцяти фунтів.

"Ти в цьому впевнена?" - запитала вона, дивлячись на мене.

"Іди. Я розберуся. І не поспішай."

Вона зробила ще одну паузу. "Я буду по той бік цих дверей, якщо вам щось знадобиться".

"Гаразд."

"Це Грейс. Мене звуть Ванесса."

"Приємно познайомитися, Ванессо. А тепер йди. Приймай. душ."

Вона постояла ще кілька секунд, потім нарешті повернулася, взяла з комода одяг і попрямувала до ванної кімнати. Вона повільно зачинила двері, дивлячись на мене крізь щілину, поки вони не зачинилися.

З рожевої ковдри, що колихалася в моїх руках, почувся більш пронизливий крик. Я знову подивився вниз на дитину.

Мало що змушувало мене нервувати. Насправді, крім польотів, мене ніщо не змушувало нервувати. Я був адвокатом у кримінальних справах. Щодня я дивився в очі чистому злу. Але мене здивувало, коли раптове відчуття - не знаю, що це було. Тривоги? - охопило мене, коли я дивився на цю маленьку людину. Вона була така тендітна. Тонша за передпліччя, в якому вона лежала.

Сидіти було безпечніше, ніж стояти, тож я пересів на диван.

Крик продовжувався, коли увімкнули воду в душі. Було дивовижно, як довго щось таке маленьке може плакати.

"Що з тобою?" пробурмотіла я.

Я спробував подумати про те, що може бути причиною цього страждання. Існувала обмежена кількість питань, які могли б турбувати когось, хто ще не знав про такі речі, як податки та екзистенційний страх.

Ванесса сказала, що нагодувала її, тож вона не була голодна. Вона була суха. Ні газів, ні болю. Вона мала бути втомленою, але щось не давало їй заснути.

Що заважало *мені* спати?

І тоді мені спало на думку.

Я поклав її на диванну подушку, відкрив ковдру і почала обмацувати її маленьку футбольну піжаму. Я провів пальцями по швах і приблизно посередині живота знайшов це. Прозору Т-подібну пластикову застібку-бирку, все ще приклеєну до одягу. Абсолютно непомітна.

"Не дивно, що ти розлючена. Я б теж розлютився", - сказав я, озирнувся в пошуках ножиць. Не побачив жодних. Тоді я нахилився і вирвав їх зубами. Потім я розстебнув блискавку на її маленькій піжамі, вийняв решту предмета-кривдника і потер кісточкою пальця червону пляму на її животі. "Ш-ш-ш-ш..."

Вона майже відразу перестала плакати.

РОЗДІЛ 2

ГАРЯЧИЙ ХЛОПЕЦЬ ПРИБОРКУЄ МОЮ ДИТИНУ!

ВАНЕССА

Я не зовсім правдиво сказала, що не знала його. Адріан Коупленд був найгарячішим хлопцем у моєму будинку, тож, звісно, я його знала. Або, точніше, я знала *про* нього. Всі знали. Він був своєрідною холостяцькою легендою.

Він, мабуть, не знав мене. І коли я нарешті зустріла його, було 4:00 ранку, мої погані батьківські навички розбудили його, а у мене було блювотиння у волосся - тому що, звісно ж, я його виблювала.

Чесно кажучи, я була надто втомлена, щоб перейматися цим. Це була найгірша ніч з найгірших двох тижнів мого року. Я була змушена миттєво стати матір'ю, я посварилася з сестрою, а тепер у Грейс стався якийсь епічний нервовий зрив, який я не могла збагнути.

Я просто не розуміла цього. Грейс була міфічно гарною дитиною. До *смішного* гарною. Якби мені довелося отримати несподівано підкинута на порозі немовля, я не могла би просити про легшу дитину. Вона не плакала, добре спала, за останні два тижні ми встигли налагодити звичний режим - і раптом, одразу після купання, вона втратила свою вічну любов до лайна.

Я перепробувала все. Я навіть зробила відеодзвінок з її педіатром, який здавався абсолютно байдужим і запропонував мені привести її завтра, якщо вона все ще буде "вередувати".

Пропозиція Адріана була надто гарною, щоб від неї відмовитися.

По-перше, його міркування мали сенс. Те, що я робила - або *не* робила - не працювало. І в цей момент я була надзвичайно відкрита до пропозицій. Я б спробувала провести екзорцизм, якби той, хто постукав, був священиком, а не крутим адвокатом.

По-друге, людині було надто багато чого втрачати, щоб робити дурниці.

Це був хлопець, який щонайменше раз на місяць потрапляв у "*Стар Триб'юн*" за свою юридичну доблесть. Я знала це, тому що кожного разу, коли він це робив, Йога Леді з 303-го надсилала мені посилення разом з двадцятьма смайликами-сердечками. Думаю, у неї був налаштований Google Alert. Вона була практично його переслідувачем.

Адріан був схожий на мене. У нього була репутація і публічна особа, яку потрібно було захищати. Вбити нас із Грейс було б дуже не в його стилі і дуже погано для бізнесу. Крім того, він думав, що перебуває в квартирі, повній камер, але це було не так, але він цього не знав.

І наостанок? Ніхто не прийшов мене рятувати. Ніхто не вибивав мої двері, щоб допомогти мені на моєму сьомому рівні пекла. А мені був потрібен цей душ. *Сильно*. Мені просто потрібно було змити блювоту і піт і переодягнутися в штани, на яких не було дитячої сечі. А Грейс потрібно було, щоб хтось потримав її, поки я це робив. Щоразу, коли я намагалася покласти її, вона починала плакати так сильно, що, здавалося, ось-ось вибухне.

Все, що мені було потрібно, це п'ять хвилин. Лише п'ять коротких хвилин. Можливо, це б допомогло, а якщо ні, то принаймні я була б у кращому стані, щоб продовжувати розбиратися з криками, тому що зараз я була за дві секунди від повного психічного зриву.

Я роздягнулась і вмилась, наче на швидкість. Приблизно через чотири хвилини після того, як я опинилась під душем - це був найкращий, якщо не найкоротший душ у моєму житті - я вимкнула воду, щоб вийти, і мене зустріла моторошна, холодна *тиша*.

Моє серце впало.

Боже мій.

Щось було не так.

Я так швидко загорнулася в рушник, що ледь не послизнулася на плитці.

Про що я думала? Я не знала цього чоловіка. Тобто, *знала*, але ні. Що, як він викрав її? Скинув її з балкона? Що, якщо він був абсолютно нормальним хлопцем, який був на межі психічного зриву, і плач штовхнув його через край, і тепер він забив її до смерті? Я була такою дурепою!

Я відчинила двері ванної кімнати, приготувалася до бозна-чого і завмерла.

Адріан лежав на дивані в моїй тьмяній вітальні, поклавши голову на подушку і притиснувши палець до губ. Грейс притулилася до нього на спині на згині його руки і *спала*.

Я просто стояла і витріщалась на нього. Я навіть не могла в це повірити. Мені довелося стати навшпиньки, щоб побачити його зблизька.

Що це *було* за чаклунство? Як він це робив? Він був схожий на дитячого шептуна або що. Грейс тихо воркувала уві сні, і мені довелося затиснути руку на серці.

Мабуть, є якийсь первинний внутрішній перемикач, який спрацьовує, коли ти бачиш, як чоловік піклується про дитину, тому що, присягаюся, я трохи закохалася прямо там. Я маю на увазі, хлопець був чудовим і без цього чаклунства, але зараз? Срань господня.

Я змокрила, просто дивилася на нього. Коли я не поворухнулася, щоб піти, він моргнув мені і зробив невеликий відштовхуючий рух. Я почервоніла, змусивши себе повернутися до ванної кімнати, щоб одягнутися.

Коли я повернулася, заплітаючи волосся у вологу косу, Грейс не поворухнулася. Я стояла біля дивану, закручуючи гумку навколо волосся.

"Готово?" - прошепотів він.

Я кивнула і нахилилась, щоб підняти її.

Боже, як він гарно пахнув. Від нього віяло чимось сонним, теплим і чоловічим. Чиста бавовна і тестостерон.

Я взяла Грейс на руки і молилася, щоб вона не прокинулася і не почала плакати знову, коли я покладу її в ліжечко.

Вона цього не зробила.

Коли я повернулася до Адріана, щоб подякувати йому, він вже йшов до дверей. Він зупинився, вирвав моє сміття з кухонного відра, поніс його з собою і, не сказавши більше ні слова, пішов геть.

Я відкинула долонею чубчик з чола. Ох. Боже мій. *Боже мій.*

Мені треба було зняти відео. *Негайно.*

Останні два тижні були пустелею контенту. Мій канал на YouTube став повністю темним. Мені довелося звільнити всю мою виробничу команду на час цієї перерви. Лише мій оператор, Малкольм, все ще був на зарплаті. Я не тільки не заробляв грошей, але й підводив своїх підписників. Але мені не було про що говорити.

Бути мамою-домогосподаркою не так вже й цікаво. Учора я спілкувалася з Малькольмом у відеочаті, щоб обговорити сегменти, які я могла б робити вдома. Вони всі були досить відстійні. Переважно уроки краси. Я пробувала божевільні грязьові маски і фарбувала волосся у випадкові кольори. Відеоблог про те, як я відкриваю пошту фанатів. Нудно.

Але це...

Я схопила свій ноутбук і навшпиньки попрямувала до ванної кімнати. Я сіла на сидіння унітазу і назвала відео "Гарячий хлопець приборкує мою дитину". Я не потурбувалася про зачіску чи макіяж. Мені подобалося, щоб мій контент був автентичним. Я глибоко вдихнула і натиснула кнопку "Запис".

"Всім привіт! Дивіться, я жива!" Я помахала екрану рукою. "Що ж, це були цікаві два тижні. Я отримувала ваші стурбовані листи. Дякую, що хвилювалися за мене, друзі. І так, я втікала з конференції в Лос-Анджелесі минулого тижня. Я знаю, що багато хто з вас був розчарований, і мені дуже, дуже шкода. Якщо ви купили квиток, щоб побачити мене, надішліть його фотографію та свою адресу Малкольму на електронну пошту, вказану тут". Я підняла палець над головою, щоб у Малкольма з'явилася адреса електронної пошти. "І я попрошу його надіслати тобі мою фотографію з автографом. Я знаю, що воно не таке гарне, як справжнє, але запевняю вас, у мене була на те вагома причина.

"Я впевнена, що вам усім цікаво, куди я зникла. Як ви можете бачити з назви мого запису, у мене народилася дитина! Сюрприз! Ви здивовані? Тому що я знаю, що я була здивована". Я нахилила голову і подивилася в камеру божевільними очима.

"Одна моя близька людина була в очікуванні. Три тижні тому вона народила здорову дівчинку. Два тижні тому вона залишила дитину у мене, щоб збігати в магазин за чимось, і більше не повернулася.

"Мама Грейс, на жаль, зараз не в найкращому стані. Тато Грейс не з'явився на світ, тож я тепер тимчасовий опікун новонародженої дитини, про яку не маю жодного уявлення, як про неї піклуватися. Само собою зрозуміло, що поїздка до Мексики, яку я планувала на різдвяні свята через три тижні, тепер

скасована, і натомість ми всі деякий час будемо досліджувати захоплюючі вісімсот квадратних футів моєї квартири-студії".

Я посиділа там якусь мить, перш ніж продовжити, щоб все це вляглося.

"Впевнена, вам усім цікаво, як до цього долучився гарячий хлопець. Так от, було трохи більше четвертої ранку, і я не спала зі своїм маленьким янголятком. Ми плакали безперервно близько мільйона годин поспіль. Ми обоє, - додала я. "І мій сусід постукав у мої двері, щоб запитати, чи не потрібна мені допомога.

"Дозвольте мені розповісти вам трохи про мого сусіда. Це найсексуальніший хлопець у моєму будинку. Можливо, найгарячіший хлопець у моєму кварталі. Він настільки привабливий, що якби він під'їхав до мене в провулку на білому фургоні без вікон, у гумових рукавичках, розмахуючи скотчем і стверджуючи, що у нього є цукерки, я б сіла в нього. Він не лише видатний самотній професіонал, але й має дійсно розкішну бороду. Коли я переїхала сюди у вересні, він бігав без сорочки, а прес у нього - як у Ісуса Христа. Власне, так ми його і будемо називати. Прес Ісуса.

"Тож він заходить, як якийсь лицар у блискучих піжамних штанах. У мене блювота у волосі, і не в тому сенсі, що мені весело, що в Канкуні забагато текіли. А в тому сенсі, що мені на волосся виблювала маленька людина. Він пропонує потримати дитину, поки я піду в душ. Я дозволила. Будь ласка, не судіть мене. Це був дуже швидкий душ. І коли я виходжу, він заспокоїв цю дитину. Вони обидва лежали на моєму дивані разом. Чесно кажучи, це була найсексуальніша річ, яку я коли-небудь бачила в своєму житті. Він був схожий на одну з тих постановочних фотографій, які публікують моделі в Instagram, де вони займаються повсякденними справами по дому, виглядаючи при цьому невимушено сексуальними. Ніхто не виглядає так добре, відпочиваючи в реальному житті. Серйозно.

"Як ви знаєте, я обожаю гарячих бородатих чоловіків. Це моя слабкість. Але, чесно кажучи, після того, що сталося минулого тижня. Я починаю знаходити татусеві тіла привабливими. Наприклад, я на тому етапі, коли бачу чоловіка в "Таргеті" з пивним животом, редеючим волоссям і дитиною, прив'язаною до нього в BabyBjörn, і дивлюся на нього з думкою: "Б'юся об заклад, цей хлопець може міняти підгузки всю ніч". Тож побачивши цього чоловіка з моїм вередливим малюком на грудях, я, можливо, трохи закохалася.

"Ти готова до кохання?" - запитуєш ти. Я схилила голову набік і дозволила своїй косі впасти на плече. "Ні. Моя позиція щодо побачень не змінилася, якщо не брати до уваги прес Ісуса. Тож не хвилюйся. Крім того, навіть якщо потяг був взаємним і цей хлопець готовий не помічати моїх численних недоліків - о, і це..." Я підвелася, відчинила двері ванної кімнати й увімкнула камеру, щоб просканувати катастрофу, яка була моєю квартирою. Я зачинив двері і повернувся до себе. "Так, це справжні підгузки, повні людських відходів, на моєму журнальному столику. Так це виглядало, коли він прийшов. Як він міг не закохатися, правда? Так чи інакше, я все ще не на

ринку в осяжному майбутньому, з причин, про які ми вже говорили раніше і часто обговорювали. Але дівчина все ще може розглядати вітрини".

Я позіхнула в тильну сторону долоні. "Час спати. Кілька речей перед тим, як я піду. Якщо вам сподобалося це відео, обов'язково підпишіться на мій канал. І, як завжди, буду дуже вдячна за будь-які пожертви на мій улюблений благодійний фонд. Разом ми зможемо знайти ліки".

Я закінчила відео і відправила його Малкольму. Він вставляв посилання, додавав хештеги і протягом наступних двох годин завантажував відео на мій канал YouTube, де мої підписники, які, напевно, думали, що я померла після того, як майже два тижні нічого не публікувала, накинулися на нього, як скажені ведмеді.

Звідти я мала лише приблизне уявлення про те, як це все відбуватиметься. Я була тревел-блогером. Мої відео майже завжди були зняті на місці. Я ніколи не знімала відео з власної квартири. Це було далеко від моєї норми, і я могла навіть втратити підписників через це. Я, чесно кажучи, не знала.

У мене були віддані шанувальники, які залишалися зі мною, незважаючи ні на що. Але більшість людей в інтернеті мають дуже короткий проміжок уваги. Якщо я не давав їм постійно щось цікаве, вони йшли.

Якби я втратила можливість заробляти гроші...

Я намагалась не думати про це.

Я маю на увазі, що я знала, що станеться з відео. У коментарях буде все, як завжди. Хтось підтримав би мене, хтось ні, а ті, хто підтримав, накинулися б на тих, хто мене ненавидить. Напевно, більше, ніж кілька людей засуджували б мене за те, що я дозволила незнайомцю потримати свою дитину на руках. Дехто почав би обсипати лайном стан мого житлового простору. Були б стандартні ненависні коментарі про мою зовнішність.

Більшість з них відходили від мене. Після того, як я вже більше двох років перебуваю в центрі такої уваги, мене ніщо не могло зачепити. Крім того, у мене була така штука, як перспектива, у більших дозах, ніж у більшості людей, і я не переймаюся дрібницями.

Ніколи.

І більшість речей були, за великим рахунком, дуже, дуже маленькими...

Особливо, коли тобі, можливо, залишилося жити лише рік.

РОЗДІЛ 3

ШАХРАЯ ВИКРИТО!

АДРІАН

Я відніс сміття від Ванесси до смітника. Коли я повернувся до своєї квартири, в моїй кімнаті горіло світло. Рейчел встала з ліжка і кружляла по спальні, кидаючи речі в свою сумку.

Я стояв і дивився на неї в дверях, кліпаючи очима. "Що ти робиш?"
"Збираюсь".

Я насупила брови. "Що? Ти їдеш? Я думав, твій рейс не раніше третьої. Ми повинні були пообідати."

Вона не відповіла мені. Вона пішла до ванної кімнати, і я чула, як вона там збирається, як відкриваються і закриваються шухляди, як клацає аптечка. Вона повернулася, поклала свою косметичку в багаж і застебнула блискавку, висунувши ручку.

"Рейчел..."

"Я вилітаю о 7:15", - сказала вона, не дивлячись у вічі. "Ми тренуємо новобранця, і я мушу бути там".

"Ти мусиш бути там? Ти вирішила це о четвертій ранку?"

Вона зупинилася на мить, дивлячись на підлогу, перш ніж її очі зустрілися з моїми. "Адріане, думаю, нам треба зробити перерву".

Я застигла на місці. "Що? Чому?"

Вона подивилася на мене з іншого кінця кімнати, і її підборіддя затремтіло. "Я не повинна бути тут. У мене є обов'язки і зобов'язання, і я не повинна бути на іншому кінці країни..."

Я кивнув. "Гаразд. Ти маєш рацію, ти не повинна завжди приходити сюди. Дозволь мені приїжджати до тебе на деякий час. Я поїду, візьму відпустку на тиждень".

Вона похитала головою. "Ні. Це не працює для мене. Це не те, на що я підписувалася. Я не очікувала, що між нами все стане так серйозно. Я не можу дозволити собі заглибитися в це ще більше, не за моїх обставин..."

Я похитала головою. "За яких обставин?"

"Едріан, я заміжня."

Ці слова вразили мене, як удар. "Що?" Я затамувала подих.

Її підборіддя затремтіло. "Я заміжня", - повторила вона.

Я стояв і дивився на неї цілих тридцять секунд.

"Я не хотіла зробити тобі боляче", - прошепотіла вона. "Я планувала піти від нього, а потім не пішла, і... Це мало бути з тобою на одну ніч, але це просто... *не так*. І я не була готова до того, що відчуватиму до тебе, і..."

Я затулив рукою рот і в шоці сів на край ліжка.

Я пережив шквал бурхливих емоцій. Несподіванка, зрада, біль, розгубленість. Ми були разом вісім місяців. Вісім довбаних місяців. І вона була *заміжня*?

Я затамував подих і подивився на неї, де вона стояла біля дверей.

Вона провела рукою по щоках. "Мені дуже шкода. Я навіть не знаю, що ще сказати".

Вона закинула сумку з ноутбуком через плече, а потім зробила довгу паузу. "Я сумуватиму за тобою".

Вона кинула на мене ще один вибачливий погляд і вийшла.

* * *

Через десять годин мій помічник юриста поклав мені на стіл файл, а я відкинулася на спинку стільця і потер очі.

"Що ти сьогодні робиш?" безцеремонно запитала Беккі.

Вона жувала жуйку. Голосно. *Знову*.

Мені сподобався мій помічник. Вона добре виконувала свою роботу. Вона була цілеспрямованою та компетентною. Вона починала як стажер і так добре справлялася з роботою, що я найняв її на повний робочий день. Але хоч вона мені і подобалася, іноді мені здавалося, що на мене працює старшокласник, а не високооплачуваний професіонал. У Беккі був нульовий фільтр. Їй було *на все насрати*. Вона не лише казала мені, що я пролив каву на краватку, але й казала, що краватка потворна.

"Викинь жуйку, будь ласка", - пробурмотів я, відкриваючи папку. "Я не виспався".

Вона витягла жуйку з рота і стояла, тримаючи її, поки я гортав сторінки. "Так, ти сьогодні більш емоційна, ніж зазвичай".

Я глибоко вдихнув. "Думаю, я можу піти раніше".

Вона моргнула мені. "Гаразд, ти ж не збираєшся, наприклад, піти додому і почати писати депресивні хайку, правда? Тому що це було б дуже несправедливо по відношенню до мене, якщо б мені довелося це читати".

Я насміхався. "Ні, я не збираюся йти додому і починати писати хайку".

"Добре. Хоча тобі варто знати, що твій сьогоднішній гороскоп каже, що твоє життя ось-ось кардинально зміниться".

Я вигнув брову на неї. "Ти читала мій гороскоп?"

"Ми обидва Козероги?" - нетерпляче запитала вона, наче це було щось, що я мав би знати.

Вона поклала руку собі на стегно. "Ти ніколи не приходиш додому рано. Ти вже два місяці не ходиш на роботу. Ти не ходиш до спортзалу..."

"Звідки ти знаєш, що я не ходив до спортзалу?" пробурмотів я, розмовляючи з файлом, який гортав.

"Тому що мій хлопець ходить у цей фітнес-клуб "Лайф Тайм", і він каже, що ти ходив туди щодня, а тепер ти не ходиш взагалі. Ти ледве доїдаєш свої обіди, ти став похмурым. Що з тобою відбувається?"

Я надув щоки і відвів погляд від паперів, що лежали переді мною. "Я не знаю. У мене був не найкращий рік. І ми з Рейчел розлучилися".

"Добре, я ненавиділа її."

Я іронізував, дивлячись на неї. "Перепрошую?"

Вона без вибачення знизала плечима. "Вона мені ніколи не подобалася. А її інстаграм схожий на акаунт шкарпеткової ляльки".

Я наморщив лоба, дивлячись на неї. "Що?"

Вона розчаровано скрикнула. "Боже мій, ти такий бумер! Шкарпетка. Лялька. *Рахунок?*" - сказала вона повільніше, так, ніби це якось передавало зміст. "Підробка?"

Я стиснув губи в напруженому кивку. "Що ж, це має сенс", - сказав я. "І було б добре, якби ви звернули на це увагу раніше". Я закрив свою папку. "Мені просто потрібно взяти сьогодні вихідний".

Беккі видала покірний звук. "Гаразд. Я звільню твій графік. Але клянуся Богом, Едріан, тобі краще вийти з цієї жопи. Чому б тобі, наприклад, не завести собаку чи щось таке?"

Моя мама сказала те саме кілька тижнів тому. Мабуть, собаки - це відповідь на всі життєві проблеми.

"Не заводьте кота, - продовжувала вона. "Він ходитиме і зіштовхуватиме твої напої з журнального столика. Ти недостатньо емоційно сильний для цього".

Я пирхнув. "Дякую за пораду. Я матиму це на увазі."

"У мене є друг, який займається порятунком тварин. Їм потрібні люди для прилаштування собак. Хочеш, я візьму тобі собаку? Якщо вона тобі сподобається, ти зможеш її взяти, а якщо ні, то хтось інший візьме".

Собака - не така вже й погана ідея. Думаю, я міг би взяти його в офіс абощо. Щоб Беккі вигулювала його, поки я буду в судді. Я скучив за відчуттям, що у мене є мета.

Я проводив багато часу з мамою і бабусею, але в жовтні вони переїхали до Небраски з новим маминим чоловіком.

Це була подія, яка запустила мене по низхідній спіралі, про яку говорила Беккі. Я збирався залишитися один на свята.

Вони запрошували мене приєднатися до них, але я не любив маминого чоловіка Річарда. Я не був на їхньому весіллі в серпні і відмовився приєднатися до них на День Подяки та Різдво.

Візити Рейчел були єдиною річчю, на яку мені доводилося чекати з нетерпінням.

Раптова тягуча чорна діра в моєму особистому житті стала цвяхом у труну мого настрою.

Наш молодший юрист Ленні просунув голову в офіс і оглянув Беккі, яка все ще стояла перед моїм столом і розмовляла по телефону. "Привіт, Беккі щойно написала мені, що ви з Рейчел розійшлися. Відстій, чувак".

"Так, дякую." Я поклав файли, які забирав додому, до портфеля.

Він притулився до моїх дверей, схрестивши руки. "Гей, хочеш пообідати на цьому тижні? У тебе є час?"

"У нього є час", - сказала Беккі, не відриваючись від телефону.

Я подивився на неї, перш ніж відповісти Ленні. "Просто скажи, коли".

Він постукав кісточкою пальця по дверній рамі, дав мені пістолети і пішов.

Беккі все ще стояла перед моїм столом і писала повідомлення в телефон. Вона поклала жуйку назад до рота.

Я сидів і чекав, поки вона помітить, що я витріщився на неї. "Беккі..." сказав я, роздратовано дивлячись на неї.

Вона луснула мильну бульбашку. "Здається, я знайшла тобі собаку".

"Чудово. Чудово. Будь ласка, продовжуйте шукати його на своєму робочому місці. І постарайтеся нікому не розповідати про мої особисті справи по дорозі туди".

Вона посміхнулася, незворушно, як завжди, і повернулася до виходу.

Через п'ять хвилин увійшов Маркус. "Привіт, друже."

Маркус Бікер був засновником моєї фірми і моїм колегою. Йому було п'ятдесят два роки, він був лисий, трохи повнуватий і гострий на язик. Одружений, хоча й не дуже щасливо, на дружині-лікарці, яка ледве його терпіла і любила проводити довгі відпустки без нього.

Ми були хорошою командою. Я був хорошим фронтменом у гучних справах - мене рідко заставляли зненацька, і я був улюбленцем преси. Маркус мав репутацію "бульдога" і був єдиною людиною, яку я коли-небудь зустрічав, яка могла б відповідати моїй робочій етиці.

Він опустився на стілець перед моїм столом. "Я чув, що ти рано звільняєшся", - сказав він.

Я знав, чому він тут. Мій прихід додому до 17:00 був рівнозначний вигуку сирени екстреної допомоги в офісі. Призовий скакун, що шкутильгає по іподрому.

Йому не було про що турбуватися. Я спрямовував свій стрес і нещастя в роботу. Я завжди так робив. Навіть у старших класах. Чим більше лайна я мав справу, тим продуктивнішим ставав. Саме тому я достроково закінчив школу, будучи кращим у класі, і отримав стипендію в коледжі. Мое депресивне особисте життя виводило фірму в п'ятірку найкращих у Міннесоті. Але я не звинувачував Маркуса в тому, що він перевіряв мене. Мені подобалося, що він був проникливим.

"У мене в середу два вечірки, - сказав я. - Я можу оформити документи вдома. "Я можу зробити документи вдома. Здається, у мене починається мігрень", - збрехав я.

Сказати йому про мою справжню причину - це лише посилить його занепокоєння.

"Я завжди можу призначити когось іншого на справу Келлера", - сказав він, розмовляючи зі своєю краваткою, розгладжуючи її.

Я зберігав нейтральний вираз обличчя.

Він зробив це, щоб підколоти мене. Він давав мені зрозуміти, що якою б не була моя проблема, він очікує, що я швидко її вирішу і повернуся до своєї роботи.

Знову ж таки, мені сподобалося, що він був проникливий.

Я не піднімав очей, коли набирав електронного листа до Беккі. "Не думаю, що хтось інший зможе впоратися з тим, що зі мною відбувається". Я натиснула "Відправити" останнім тапом і вирівняв очі на нього.

Маркус відкинувся на спинку стільця, поклавши пальці на живіт. "Келлер і Гарсія? Що ці два ідіоти накоїли на цей раз?"

"Гарсія порушив рішення суду про опіку і минулого тижня вивіз свою доньку за межі штату, щоб відвідати матір. Вони вимагають повного позбавлення його батьківських прав до завершення судового процесу".

Він похитав головою. "Хлопця звинувачують в ухилянні від сплати податків. Це не насильницький злочин. Вони не задовольняють його."

"Я знаю. Може, ляпас по руці."

"А Келлер?"

Я насміхався. "Його колишня дружина застукала його, коли він дрович під її вікном о другій годині ночі, порушуючи її судову заборону".

"Ой", - хихикнув він.

"Вона також просить позбавити його опіки".

Він подивився на годинник. "І вона його отримає. Цей хлопець не може втримати свій член у штанах. Це не допоможе йому у справі про напад".

"Ні, це не так". І я не довіряю нікому, крім себе, вирішувати цю проблему, і він теж.

Маркус на мить кивнув. "Що ж, тоді на добраніч". Він підвівся, потім зупинився, поклавши руку на спинку стільця. "Слухай, а чому б тобі не поїхати з нами в будиночок на Різдво наступного місяця? Джессіка щойно поставила джакузі на палубі".

Я похитав головою. "Думаю, я міг би поїхати до Небраски. Мама просила мене подивитися, як вони відремонтували будинок".

Ще одна брехня.

Я не любив проводити Різдво на самоті, але проводити його з Маркусом, спілкуватися з його примхливою дружиною і спостерігати за їхнім шлюбом без любові було моїм уявленням про пекло. Кар'єра Маркуса була пам'ятником наполегливій праці та відданості, але його особисте життя було повчальною історією.

Я завершив справи в офісі і пішов о 3:00.

Мама подзвонила, коли я їхав додому.

Я витріщився на сповіщення в Bluetooth мого автомобіля. Я був не в тому стані, щоб сприймати його, але мені не хотілося відправляти її на голосову пошту на випадок, якщо щось трапиться - що було дуже ймовірно, зважаючи на її обставини.

Я глибоко зітхнув і натиснула кнопку "Відповісти на дзвінок", набравши більше ентузіазму, ніж відчувала. "Привіт, мамо."

"Едріан. Я просто дзвоню, щоб дізнатися, як пройшов твій День Подяки".

Звісно.

Вона дзвонила, щоб вмовити мене приїхати на Різдво. Сподіваючись, що я засвоїв урок, провівши День подяки на самоті, і тепер готовий бути чемним.

Ні.

"День подяки пройшов чудово", - категорично сказав я.

Це було м'яко кажучи не дуже. Я провів день на самоті, їв китайську їжу на винос і читав стенограми.

Вона зітхнула. "Це не повинно бути так, ти ж знаєш. Ми хочемо, щоб ти був тут. Будь ласка, приїжджай на Різдво".

У мене щелепа клацнула. "Ні".

Я майже відчував, як вона притискає мене своїм несхвальним поглядом. "Знаєш, цим бойкотом ти робиш боляче не тільки Річарду. Ти робиш боляче мені, і ти робиш боляче своїй бабусі. Вона не розуміє, чому тебе немає. З кожним днем вона все більше заплутується, і я не знаю, скільки ще часу ти зможеш проводити з нею. Ти справді хочеш пожертвувати цим заради цієї... цієї дріб'язкової суперечки?"

Я недовіжливо засміявся. "Дрібні розбіжності? Це що, жарт?"

Уявляю, як вона розводить руками. "Він зробив помилку. І неважливо, як ти до цього ставишся, Річард тепер мій чоловік, і він хоче дізнатися про тебе..."

"Я не маю жодного бажання дозволяти йому робити щось подібне. Він недостатньо хороший для тебе. Ти не повинна була виходити за нього заміж після того, що він зробив".

Вона зробила довгу паузу.

"Можливо, одного дня тобі знадобиться прощення, Адріане. І хтось тобі його дасть".

Ми поринули в мовчанку.

Вона плакала. Я чув, як вона сопе на іншому кінці дроту. Я заїхав на своє місце в гаражі під моїм будинком і поставив машину на стоянку.

До цього я був близький з мамою. До нього. Я піклувався про неї, я завжди піклувався про неї. З тих пір, як мені було п'ятнадцять років і мій шматок лайна-батько пішов від нас. Зазвичай я був там щонеділі на обіді з нею та бабусею. Я платив за ремонт у будинку, возив бабусю до лікаря.

Потім у мами був бурхливий роман.

Це вже було досить погано, але потім він перевів їх у довбану Небраску.

Ситуація ставала дедалі гіршою, і оскільки не було схоже, що Річард втече, або мама збирається піти від нього, очевидно, я повинен був бути гнучким. Або так, або я міг поцілувати свою сім'ю на прощання. Такий був вибір.

І вони були неможливі.

Вона шморгнула носом.

Я заплющив очі. "Ми можемо поговорити про щось інше?"

"Едріан, я знаю, що це було важко. Може, тобі варто звернутися до когось..."

"Ні. Якщо я витрачатиму двісті доларів на годину на терапевта, я не відчуватиму себе по-іншому".

Вона понюхала. "Ну що ж. Гадаю, нам більше нема про що говорити. Подзвони мені, коли вирішиш, що для тебе важливо".

Вона кинула слухавку.

Я сидів у машині, щипаючи перенісся цілу хвилину, перш ніж витягнути себе назовні.

Повернувшись до свого будинку, я забрав свою пошту у вестибюлі і підняла вся сходами нагору. Я був на одному сходовому майданчику від свого поверху, коли почула крики.

Жінка.

Я зупинився на приземленні, намагаючись визначити, звідки він летить - згори чи знизу.

Вставай.

Мій поверх.

Я піднявся по дві сходинки і вибіг в коридор.

Нудьгуючий молодий чоловік у бушлаті та шарфі стояв і гортав телефон поруч із невисокою білявою жінкою в сірому балахоні. Другий чоловік був затиснутий на півдорозі до квартири Ванесси.

"Відпусти!" закричала Ванесса зсередини. "Я дзвоню в поліцію!"

"Гей!" - крикнула я.

Всі завмерли. Я цілеспрямовано підійшов до них, а чоловік відпустив ручку і зробив крок назад. Він був старший. Напевно, років п'ятдесяти. Біле, як сіль і перець, волосся, густі брови, светр у клітинку під піджаком.

Жінка була під кайфом. Зіниці розміром з камінчик.

Ванесса визирнула в коридор через щілину в дверях. З її губи текла кров.

У мене відвисла щелепа. "Чи можу я вам чимось допомогти?" запитав я, дивлячись на старшого чоловіка.

Він оглянув мене з ніг до голови. "Це не твоя справа, модний полісмен. Нам не потрібна твоя допомога. Тримайся подалі від цього ". Він озирнувся на Ванессу. "Ми маємо повне право побачити її!" - сказав він, тицьнувши в неї пальцем.

Ванесса випнула підборіддя. "О, ні. Насправді не маєш. Мені призначили тимчасову опіку. Якщо Аннабель хоче побачити доньку, приводьте її, коли вона протверезіє".

Молодий чоловік нетерпляче пирхнув. "Гаразд, Ванессо? Я прийшов по рюкзак від Гуччі, який ти мені обіцяла. Якщо ти передаси його через двері, то в цьому коридорі стане на одну людину менше".

"Відвали, Бренте!"

Його рот розтулився. "Чому ти на мене сердишся? Я ж з ними тільки покататися приїхала!"

"Ти взагалі не повинен був дозволяти їм приїжджати!" огризнулася Ванесса.

Він схрестив руки. "Ти злишся, бо я не допомагаю з дитиною? Так ось у чому справа? У мене дуже чутливий блювотний рефлекс, Ванессо, я не можу міняти обкакані підгузки. Пам'ятаєш той раз, коли ти замовила грецький салат у Ніко, і мене знудило від фети в кашпо?"

Ванесса подивилася на нього божевільними очима. "Бренте, візьми. Їх. Додому."

"Він цього не зробить! Поки ми не побачимо Грейс!", - вигукнув старший чоловік. "Це викрадення!"

Брент насміхався. "Гм, але насправді це не так?" Він схрестив руки. "Може, ми просто підемо? Це так не гідно".

Старший чоловік виглядав так, ніби збирався знову попрямувати до дверей. Я зробив ще один крок, щоб стати між ним і Ванессою, і він відсахнувся від мене. Я був у костюмі та краватці, але мій зріст все ще був

метр дев'яносто два, і я добре усвідомлював, наскільки страхітливим я можу виглядати, якщо не посміхнуся. "Якщо ви не є опікуном, будь-яке відвідування має бути узгоджене з судом".

Старший чоловік надимав груди. "Ми не поїдемо, поки не побачимо дитину, і це остаточно!" - сказав він, дивлячись на мене.

"Гаразд. Давайте викличемо сюди поліцію, щоб вони з цим розібралися". Я кивнув на жінку. "Вона явно під впливом. І я обов'язково згадаю, що бачив, як ви намагалися силою увірватися в квартиру. У Ванесси кровотеча, тож я припускаю, що стався напад і побиття, і тоді я б порадив їй висунути звинувачення і отримати заборонний ордер. І вона його отримає. Тоді ваше побачення, яке ви, швидше за все, не отримаєте, буде під наглядом і відбудуватиметься у відділку шерифа". Я суворо подивився на нього. "Щось мені підказує, що вам обом не сподобається у відділку шерифа".

Він стояв і зухвало дивився на мене, а білява жінка, здавалося, навіть не усвідомлювала, що відбувається.

Брент посміхався до мене, ніби щойно визнав, що я тут. Він приклав руку до рота. "Ти це бачиш? Наскільки це гаряче?" - прошепотів він Ванессі, яка все ще зазірала у двері. "І це дуже дорогий костюм від Армани".

Я проігнорував його.

Старший чоловік випростався і обурено потягнув низ піджака вниз. "Гаразд." Він кинув погляд назад на Ванессу. "Ми знаємо, де нас не чекають."

Він не дивився мені в очі, тягнучи за собою біляву жінку за рукав, і пішов далі по коридору. Брент зупинився на мить, перш ніж піти за ними. "Гарна краватка".

Потім його теж не стало.

Я повернувся до Ванесси. Вона секунду дивилася на мене широко розплющеними очима, а потім грюкнула дверима перед моїм обличчям.

Я все ще стояв і дивився на номер її квартири, коли вона відчинила двері. "Дякую", - швидко сказала вона.

А потім знову грюкнула дверима.

Гаразд...

Я почекав кілька хвилин, щоб переконатися, що ті люди не повернулися.

Вони цього не зробили.

* * *

Була майже п'ята година, я сидів за барною стійкою на кухні, переглядаючи справи, коли хтось постукав у мої двері. Я відкрив і побачив Беккі.

З собакою.

"Я дзвонила тобі сім мільйонів разів, - сказала вона. "Я думала, що ти помер. Ти завжди відповідаєш на дзвінки".

"Ми можемо не говорити про мою смерть?" запитав я, стоячи в дверях. "Що це в біса таке?"

"Це твій пес?" Вона підняла його лапу і помахала мені. "Той, про якого я казала, що куплю тобі?"

Я похитав головою. "Це не мій пес."

Я не знаю, що це було. Може, чихуахуа? Але він був древній. У нього була коротка коричнева шерсть з випадковою лисиною на грудях, каламутні, опуклі, водянисті очі і язик, який на дюйм звисав з боку рота. Він був схожий на карикатуру самого себе.

"А, так. *Це* твій собака", - сказала вона, прицмокуючи жуйкою.

Я схрестив руки. "Ні, моя собака - це собака, яку я можу взяти з собою на прогулянку. *Мій* собака занадто великий, щоб я міг його нести".

Вона насміхалася. "Ти ж тепер відлюдник, пам'ятаєш? Я приношу тобі настрій, якщо, ти його не виводиш, то він розносить твою квартиру. Тоді ти забираєшся ще глибше у свою кролячу нору, а мені доводиться відвідувати тебе у психіатричній лікарні і проносити тобі мобільний телефон у спідній білизні, щоб ти міг продовжувати працювати, бо, не дай Боже, ти візьмеш вихідний". Вона надула мильну бульбашку. "Ця собака відповідає моему стилю життя".

Я звузив очі, дивлячись на неї.

"Ти прискіпливо ставишся до тайм-менеджменту та рутини, він приймає три ліки на день. Ти хочеш сидіти вдома, він теж. У вас шикарна квартира, він не руйнує її. Він не линяє, його какашки завбільшки з цукерку "Тутсі Ролл". Він користується туалетними подушечками, тому вам навіть не доведеться вигулювати його, якщо вам не хочеться виходити з дому. Він ідеальний. Якщо ти його не любиш, принеси його завтра на роботу, і я заберу його назад".

Я важко зітхнула і подивилася на малюка. "У нього взагалі є зуби?"

"Ні. Це добре, бо він кусається".

Я пирхнув.

Вона підняла з підлоги свою сумку. "Впустіть мене, я покажу вам його речі". Вона протиснулася повз мене, і я зачинила за собою двері. "Потримайте його." Вона простягнула мені тремтячого пса. Коли я не взяв його, вона подивилася на мене божевільними очима і ніжно штовхнула його мені в груди.

Він загарчав.

Вона занурила руки в сумку, яку мала при собі. "Гаразд, у нього артрит, алергія та шкірна інфекція, тому він отримує одну з них щоранку, а цю останню - на ніч". Вона струсила три пляшечки. "Покладіть їх у вершковий сир. Він просто проковтне його. Він не може їсти сухий корм, бо в нього немає зубів, тож у нього тут вологий корм. Раз на тиждень йому потрібна ванна з ліками від сухості шкіри. Ось його підгузки.

"Підгузки?" Я сказав. "*Нетримання?*"

Вона зупинилася, засунувши руки в сумку, і похмуро подивилася на мене. "Йому *чотирнадцять*. Це як мільйон років у людських роках. До того ж, у нього глисти".

"Що?"

Вона закотила очі. "Вони вже лікували його від цього. Він просто викакає їх чи щось таке, тож не лякайся, якщо побачиш там стрічкового черв'яка. Лякайтеся, якщо він ворухиться. Тоді вам потрібно відвезти його назад до ветеринара".

"Господи, Беккі." Я затиснув перенісся. "Ти просиш мене бути бісовою собачою медсестрою".

"Так." Вона встала і подала мені сумку.

Я покірно ковтнув повітря. "Як його звати?" пробурмотів я, неохоче дивлячись на нього.

"Гаррі Поппінс".

"О, Боже."

"Ти будеш в порядку."

"Навіть якщо мій гороскоп на сьогодні каже, що моє життя ось-ось кардинально зміниться?"

Вона знизала плечима. "Ну, як на мене, це може змінитися тільки на краще".

Вона ще раз пожувала жуйку і пішла.

РОЗДІЛ 4

ЦЕ ВРАЖАЮЧЕ ВІДЕО ЗМУСИТЬ ВАС ПРИКРИТИ ОЧІ!

ВАНЕССА

Я мастила розбиту губу маззю Кармекс, коли почула розмову в коридорі. Я сперлась на кінчики пальців, щоб зазирнути у вічко. Адріан з якоюсь дівчиною, яка тримала на руках чихуахуа.

Я ледве бачила його з цього кута, але я мала повний огляд на неї.

Вона була гарненька, що, мабуть, не дивно. Чоловік був на десятку. Він, напевно, міг би зустрічатися з супермоделлями, якби захотів.

Адріан підійшов ближче до неї, щоб подивитися на собаку, і стало краще спостерігати за ним.. Він все ще був у своєму попередньому костюмі, тільки без піджака і краватки. Два верхні гудзики його світло-блакитної робочої сорочки були розстебнуті, а рукави зачочені до ліктя.

Боже, він був сексуальний. Ви могли б зробити календар з численних образів Едріана Коупленда і зібрати достатньо грошей, щоб профінансувати лікування від раку. Едріан на пробіжці без сорочки. Едріан у костюмі. Едріан з моєю вередливою племінницею на грудях.

Він виглядав роздратованим. Він схрестив руки. Я не чула, про що вони говорили.

Мій ноутбук задзвонив від вхідного дзвінка в Skype.

Дрейк.

Я залишила свій пост, сіла і відповіла.

На екрані з'явилося засмагле обличчя Дрейка Лоулесса. Судячи з пальм за його спиною, він був десть у тропіках. Я вже ревнувала.

На ньому було намисто з акулячих зубів, сорочки, як зазвичай, не було, а його світле волосся було диким. Я практично відчувала запах кокосового крему для засмаги та океану через свій комп'ютер.

"Як справи, булка?" Він подарував мені одну зі своїх сліпучих посмішок. "Отже... Прес Ісуса?"

Я пирхнула. "Ти навіть не уявляєш. Чоловік - це Божий дар для всіх нас", - сказала я, шукаючи на столі пилку для нігтів. "Це було схоже на те, як Ісус Христос сів за кермо".

Шкода, що я, мабуть, ніколи не побачу його знову, хіба що у вікні..

Дрейк не встиг відповісти, бо Лейрд пройшовся голим по задній частині екрану.

"Лейрде!" закричала я, різко повертаючись ліворуч. Обидва чоловіки засміялися з мого ноутбука.

"Привіт, Нессо", - покликав Лейрд.

Я обурено пирхнула на свою підлогу. "Лейрде, я все ще не розмовляю з тобою".

"О, ну ж бо". Я почула посмішку в його голосі. "Він зробив мені пропозицію, від якої я не зміг відмовитися".

Я глянула на екран. Лейрд стояв і посміхався до мене через плече Дрейка, і мені було видно його промежину, милостиво прикриту тілом Дрейка.

Я схрестила руки. "Спочатку ти кидаєш мене заради Дрейка і змушуєш шукати нового оператора, а тепер ти змушуєш мене бачити твої яйця. Саме тоді, коли я думала, що мій тиждень не може бути гіршим".

Обидва чоловіки знову розсміялися, і Лейрд пішов з екрану, розгойдуючи пенісом. Я озирнувся на Дрейка. "Будь ласка, купіть своєму працівникові штани, або дайте йому фіговий листок, або набедренну пов'язку, або ще щось?"

Він добродушно хихикнув.

Типовий Дрейк. Ніяких пристойностей. Табір Лоулесс був схожий на комуну хіпі. Гола йога і розмови про чакри. Я не здивуюся, якщо наступним пройде козел у леї з куркою на спині.

Дрейк нахилив голову. "Тобі щось потрібно, метелику? Як материнство?"

"Добре. Чудово. Дивно, наскільки це змінює тебе. Я ловлю себе на тому, що кажу щось на кшталт: "Це ж просто дитяча сеча". Ніби це нормально, ніби вона краща за звичайну, тож мені має бути байдуже, що вона на моїй гусячій пуховій ковдрі".

Він засміявся.

Я випустила довгий подих. "Я не маю жодного уявлення про те, як я збираюся продовжувати витягувати контент з цієї ситуації".

"З Аннабель нічого не змінилося? Ви не знаєте, де вона може бути?"

Я розсміялась. "Я *точно* знаю, де вона. Вона у мого батька. І до речі про тата, він з'явився тут з нею раніше, вимагаючи, щоб я дозволила їм побачити Грейс. Вона була під кайфом. А потім тато випадково штовхнув двері мені в рот". Я прикладаю язик до струпа. "Прес Ісуса прийшов додому і прогнав їх, бо йому було недостатньо того, що я виглядала божевільною перед ним лише один раз".

Йому вдавалося виглядати стурбованим і веселим водночас. "Як вона виглядала?"

Я відвела погляд від нього. "Погана. Можливо, найгірше, що я коли-небудь бачив", - визнав я.

Дрейк добре знав про мої сімейні проблеми. Мені не потрібно було розповідати йому подробиці. Він знав усе про той день, коли Аннабель висадила Грейс і більше не повернулася.

Перед тим, як піти, вона скористалася моєю ванною. Вкрала цілу пляшку гідрокодону і випила всі мої ліки від кашлю з кодеїном, а потім наповнила пляшку водою, щоб я не помітила - я помітила.

"Я намагаюся відправити її на реабілітацію, але вона не хоче йти", - сказала я.

"Можеш поговорити з татом?"

Я пирхнула. "Так. Тато навіть собі не може допомогти", - гірко сказала я. Я потерла лоб. Його очі простежили за моєю рукою і сфокусувалися на брекетах, які я носила. Вперше, можливо, за все життя, я побачила, як гумор зник, а куточки його рота нахмурилися. Дрейк *завжди* посміхався. Я бачила, як він посміхався, коли його виносили на ношах з опіками третього ступеня. Він був щасливий, що у нього не було вимикача.

Я прибрала руку від камери. "Це для того, щоб друкувати", - збрехала я.

Він на мить замовк. "Ви хочете, щоб її оглянули?" - запитав він тихим голосом.

Я стиснула губи в лінію. "Немає сенсу проводити місяці в лікарні, де мені ставлять діагноз, який не змінить результату. Я не збираюся жити, як циклоп, відмовляючись від ока, щоб знати, як і коли я помру в майбутньому. У моєї бабусі було таке око. У моєї сестри Мелані. У моєї тітки Лінди. У моєї мами теж. Всі жінки, всі померли до тридцяти років. Існує п'ятдесятивідсоткова ймовірність того, що я успадкував цей ген, а якщо брати до уваги жіночу лінію, то я б сказав, що вона вища. Я хочу бути в блаженному невіданні, поки не стане до болю очевидно, чим це закінчиться. Це *мій* вибір. Я мушу з цим жити, як і з паскудним вибором інших, з яким мені *також* доводиться жити".

Я навіть не могла пройти генетичне тестування, щоб дізнатися, чи є я носієм вірусу. Лікарі не могли ідентифікувати мутований ген, який був у моїй родині. Якби я народився з ним, я б не дізнався про це, поки він не почав би мене вбивати.

Він спокійно вивчав мене. "Є якісь нові клінічні випробування? Спробувати не завадить".

Я похитала головою. Дрейк теж знав мою позицію щодо цього.

Коли Мелані захворіла, вона пройшла шлях "Аве Марія". Перепробувала все. Я пообіцяла собі, що якщо колись захворію, то не буду через це проходити. Не було сенсу.

"Напевно, нічого страшного. Зі мною все буде гаразд. Могло бути й гірше", - сказала я. "У мене може бути ген, який робить кінзу на смак як мило".

Це викликало криву посмішку.

Побачивши, що я не збираюся продовжувати дискусію, Дрейк змилювався і змінив тему. "Якщо тобі потрібен контент, ми з тобою завжди можемо знову зійтися".

Я закотила очі. "О, ха-ха."

Він посміхнувся. "Нам було добре разом, метелику. Я сумую за тобою. І якби ти прилетіла сюди, я б повернув тобі Лейрда".

"Залиш його собі. Я надивився на нього на все життя".

Він хихикнув.

"Так чи інакше, я не можу вивезти дитину з країни. Я застрягла у своїй квартирі, спілкуюся зі службою захисту дітей і отримую термінову судову

заборону на опіку над покинутим немовлям, тому що моя сім'я знову переклала свої обов'язки на мене".

"Хочеш, я пришлю тобі свого травника?"

Я трохи розсміявся. "Ні, все гаразд. Я впораюся. Я завжди справляюся."

Ну, я б робила це так довго, як тільки *могла*. Доки мене не стало б, щоб робити це.

І цей день може настати раніше, ніж я думала.

РОЗДІЛ 5

ЧОЛОВІК РЯТУЄ СОБАКУ, АЛЕ ЗАЧЕКАЙТЕ , ПОКИ НЕ ПОБАЧИТЕ, ЩО ВОНА ЗРОБИЛА З ЙОГО КВАРТИРОЮ!

АДРІАН

Собака гадив скрізь.

Він був у мене менше трьох годин, і я вже рахував секунди до того моменту, коли я мав віддати його назад Беккі.

Підгузки обмотувалися навколо його живота і зупиняли тільки сечу, яка не потрапляла скрізь - за що, мабуть, я мав би бути вдячний. Але це нічого не зробило з пудингоподібним табуретом, яким він гадив по всій моїй квартирі. На щастя, він зробив це лише на паркет, тому прибирання було мінімальним, але все одно неприємним.

Я зателефонував Беккі, і вона сказала, що це, мабуть, просто через дегельмінтизатор у нього розлад шлунку, і це минеться.

Я нічого не знав про собак. У нас ніколи не було собак у дитинстві. Мое знайомство поки що йшло не дуже добре.

На додачу до безладу, я був майже впевнений, що собака не тільки глухий, але й сліпий. Він бився об стіни і ніжки стільців. Він гарчав щоразу, коли я бра в його на руки, але здебільшого тому, що не бачив, як я йду, і, гадаю, я його лякав.

Я вирішив спробувати вивести його на вулицю, але в холодну погоду кінця листопада він просто стояв на тротуарі, тремтячи і виглядаючи нещасним, поки я не пожалів його і не посадив у свою куртку, щоб повернутися нагору.

Я йшов коридором, дістаючи ключі, і раптом глянув на двері квартири Ванесси, коли проходив повз них.

Я зупинився.

Що, якби той хлопець повернувся після того, як я зайшов всередину?

Треба перевірити, як вона.

Я постукав.

Коли Ванесса відчинила двері, вона була в значно кращій формі, ніж раніше. Її розбита губа була майже непомітною тепер, коли кров зійшла. Її довге волосся було заплетене в акуратну косу через одне плече - ніякої блювоти, а рожева майка, в яку вона була одягнена, була чистою і демонструвала гарну фігуру, яку я раніше не помічав.

"Привіт, мій герою". Вона посміхнулася мені.

Я намацала ключі. "Я просто хотів переконатися, що з тобою все гаразд, і дізнатися, чи не треба винести сміття. Уявляю, як важко виносити його з дитиною".

"Так. Я б із задоволенням послужив вам, дякую". Вона нахилила голову. "Ого, ви ніколи не припиняєте дарувати, чи не так?"

"Я думаю, що твої таргани - це мої таргани", - пробурмотів я, відводячи погляд від неї в коридор і повертаючись назад.

Вона посміхнулася. "Я не знала, що у вас є собака".

Я подивився вниз на голову Гаррі, що стирчала з моєї куртки. Його язик висолопився, і він тремтів. "Я не знаю. Я виховую його."

"О, то ми обидва виховуємо дітей. Круто. Знаєш, це може бути дуже корисно."

Я недбало буркнув. "Ну, зараз просто скрізь насрано".

Вона засміялася. "Так, мій теж".

"Слухай, нам, мабуть, варто обмінятися номерами телефонів, - сказав я. - Щоб ми знали, як зв'язатися в разі потреби. "Щоб ми знали, як зв'язатися в разі потреби". Я підняв руку вгору. "Я не залицяюся до тебе", - додав я.

Вона насміхалася. "Ну, дякувати Богу за це, бо ти *огидний*".

Я пирхнув.

Вона сперлася на дверну раму. "До речі, я збиралася замовити піцу. Хочеш приєднатися до мене? Можеш взяти свого пса. І щоб ти знав, я не залицяюся до тебе", - сказала вона. "Я не ходжу на побачення. Це чисто в дусі подяки і бажання провести час з кимось, хто достатньо дорослий, щоб водити машину".

Я зупинився на мить, обдумуючи її пропозицію. Мені не хотілося виходити в люди, хоча я знав, що, напевно, *варто* було б. Сидіти й жаліти себе не було для мене корисно. Я практично чув мамин голос у своїй голові, який казав мені вийти і зробити щось.

Я також чула голос Беккі. Він був більш дратівливим, але говорив те саме.

"Ну?" Ванесса похитала головою.

"Так. Звісно." Чому б і ні. "Але ніякої піци. Це не нормальна їжа. Я принесу нам що-небудь."

Її очі стали великими. "Як що? *Справжню* їжу? З ресторану? З ресторану, який не використовує DoorDash?"

"Ось про що я думаю."

Вона приклала руку до грудей. "Боже мій. Я вже кілька тижнів не їла нічого смачненького".

Я злегка посміхнувся. "Тобі подобається 'Муффолетто'?"

"Так", - зітхнула вона. "Курячу марсалу і... і каннолі. Зачекай, ні. Тірамісу. І спагеті, і фрикадельки, і..."

Я сухо хихикнув і дістав телефон. "Ось, дай мені свій номер. Потім просто напиши мені, що ти хочеш. Я можу повернутися через сорок п'ять, якщо ти не проти?"

"Все гаразд. І я поверну тобі гроші", - швидко додала вона.

"Ні, все гаразд. Я пригощаю. Думаю, у тебе був гірший день, ніж у мене." Якщо це взагалі можливо.

Вона дала мені свій номер і надіслала замовлення. Вона не попросила каннолі, але я все одно їх приніс. Потім я зайшов до їхньої їдальні і взяв кілька готових страв для неї. Курячу піккату, лазанью і ще одну курку з марсалою.

Я зупинився, дивлячись на ряд вина.

Мені подобалося гарне біле з італійською їжею, але якщо я принесу вино, це буде занадто схоже на побачення.

А, до біса. Ми обоє ясно зрозуміли, що це не те, чим було насправді. І мені не завадило б випити. Я вибрав шардоне, яке мені подобалося, і повернувся до її квартири з п'ятьма хвилинами в запасі.

Вона відчинила двері і впустила мене всередину. Вона накинула темно-зелений светр, підперезаний паском. Розстебнутий спереду. І трохи підфарбувалася. Вона виглядала гарно.

Ванесса була гарною жінкою. Вона нагадала мені ту актрису - як її звали? Дженніфер Лоуренс. Без іронії, в ній було щось від дівчини-сусідки.

Вона притримувала двері, поки я входив з сумками. "Та-да! Чисто!" - оголосила вона, гордо простягаючи руку, щоб показати мені квартиру. "Це набагато легше робити, коли не треба тримати на руках немовля, що кричить".

Студія була бездоганною. Це навіть не було схоже на той самий простір.

"Слава Богу", - сказав я, ставлячи сумку на маленький столик біля її кухні. "Я хвилювався, що нам доведеться прибирати підгузки, щоб сісти за стіл".

Вона засміялася.

Грейс спала в маленькій гойдалці поруч з диваном, розгойдуючись туди-сюди, з зеленою соскою в роті.

Я залишив Пупсика Гаррі у себе вдома, замкненого у ванній кімнаті з прокладками для туалету. Я подумав, що дозволити йому насрати по всій квартирі Ванесси - це, мабуть, не найкращий спосіб бути хорошим гостем.

Він вкусив мене перед тим, як я пішов.

Я почав діставати їжу. "У мене є кілька додаткових страв для тебе. Нічого, якщо я покладу їх у морозилку?" Я зробив це, не чекаючи її відповіді. "І ще я приніс тобі каннолі".

Вона підозріло подивилася на мене. "Ти впевнений, що не залицяєшся до мене?" - запитала вона, схрестивши руки. "Бо, чесно кажучи, мені це могло б сподобатися". Вона помітила пляшку вина і затамувала подих, піднявши її. "О, я люблю це вино! Я вже кілька місяців не пила шардоне Chateau Montelena".

Я вигнув брову, закриваючи морозильну камеру. "Ти знаєшся на винах".

"Я обожнюю вино. Одного разу я випила цілу пляшку Шато Марго Марго на даху мого готелю в Парижі". Вона дістає з шухляди відкривачку для вина. "Ніколи не забуду похмілля наступного дня, але воно було того варте".

"Дорога пляшка". Близько 12 сотень. Більше, якщо готель продасть її. Вона, мабуть, непогано заробляє.

"Ти живеш лише раз", - співала вона. "Боже, я знаю, що займаюся цією справою з дитиною лише кілька тижнів, але це здається цілим життям."

Новонароджених не можна багато гуляти, бо їхня імунна система ще недостатньо сильна, тож я почуваюся, як ув'язнена". Вона подала мені відкривачку для пляшок. "Ви не проти?"

Грейс прокинулася і тепер дивилася на нас великими блакитними очима, ніби стежила за розмовою. Миле дитя.

Я відкоркувала пляшку вина і подала її Ванессі. "Чому ти вирішила стати прийомною матір'ю?"

Вона налила нам дві склянки. "Я не вирішила сама. Це дитина моєї сестри. Дівчина з коридору, яка була раніше. Аннабель."

Вона поставила мій келих з вином перед одним зі стільців за столом і взяла кілька тарілок з шафи. "Їй дев'ятнадцять. Не знає, хто батько. Дав мамі близько тижня, а потім приїхав, залишив Грейс у справах і більше не повернувся". Вона зробила паузу. "Вона бореться з деякими проблемами залежності".

"Мені шкода це чути", - сказав я, сідаючи в один зі стільців.

Вона поклала серветки та столове срібло. "На щастя, вона не вживала під час вагітності. У неї все було дуже добре. До цього рецидиву вона перебувала в реабілітації майже два роки".

Нам дали масло на хліб, але Ванесса витягла дві тарілки і налила на них оливкову олію. Потім збризнула їх бальзаміком, посипала свіжим меленим перцем, розірвала два пакети з пармезаном і посипала зверху.

Я витягнув з сумки наші контейнери з їжею, наклав їй марсалу на тарілку і поставив перед її сидінням. "А хто були інші двоє?"

"Мій зведений брат Брент. І мій тато."

Я зупинився і подивився на неї. "Це був твій тато?"

Вона знизала плечима. "Він хоче побачити свою онуку. Я його не звинувачую, але я не пускаю сюди Аннабель, коли вона під кайфом. До речі, він не хотів розбити мені губу. Він просто врізався у двері, і вони вдарилися об мій рот. Так чи інакше, я поняття не маю, що я роблю з цією дитиною. Половину часу мені здається, що я просто все зіпсую". Вона сіла і закрутилася на стільці.

"Ти маєш знати, що вона плакала сьогодні вранці через те, що до її піжами прилипла пластикова застібка-бирка. Це не має нічого спільного з тобою чи твоїм браком батьківських навичок".

Вона витріщилася на мене. "Ти це серйозно?"

Я відкрив кришку на равіолі і поклав їх собі на тарілку. "Я ніколи не брешу про пластикові застібки на етикетках".

Ванесса розсміялася. Блискуча посмішка осяяла її обличчя. "Боже мій." Вона похитала головою. "Бідолашна Грейс".

"Я вирішив пошукати тільки тому, що терпіти не можу бирки на одязі. Я подумав, що це може бути воно. Легко було не помітити."

"Що ж, я вдячна, що ти прийшов". Вона занесла вилку над їжею. "Знаєш, ти тут наче легенда".

Я розрізав равіолі навпіл. "Справді. Чому?"

"Ти найсексуальніший самотній хлопець у цьому будинку. І ти такий задумливий і відсторонений. У тобі тліє весь цей тліючий альфа-самець. Ти прийшов сюди і кажеш: "Віддай мені дитину", - сказала вона фальшивим чоловічим голосом із суворим обличчям.

Я пирхнув. Я не був ні відстороненим, ні замисленим. Принаймні мені так не здавалося. Але потім, коли я подумав про це, я насправді ні з ким не розмовляв у цій будівлі. Не тому, що хотів бути грубим. Просто я рано йшов і пізно повертався додому і зазвичай поспішав.

Я дав собі мовчазну обітницю більше посміхатися в коридорах.

Вона відкусила шматочок гриба, прожувала і проковтнула. "Вони не повірять, що я справді тусуюся з тобою".

"Хто вони?" запитав я, піднімаючи свій келих.

"Дами".

Я підняв брову. "Жінки?"

"Так. У 303-му мешкає жінка, що займається йогою. А ось суперранкова бігунка з 309-го. І дві лесбійки з 302-го, які, до речі, хочуть дізнатися, чи можна їм взяти трохи твоєї сперми".

Я почав задихатися.

"Вони займаються плануванням сім'ї", - продовжила вона. "Вони сказали мені запитати тебе, чи ти не проти, якщо ми колись зустрінемося, адже ми сусіди і все таке. Але не хвилюйтеся, я сказала їм, що це мало ймовірно. Я маю на увазі, що ви не можете просто підійти до абсолютно незнайомої людини і сказати: "Можна мені трохи сперми? Я відповіла: "Ну ж бо, хлопці, принаймні, спочатку пригостіть чоловіка вечерею", - сказала вона краєм вуха.

Я кашлянув в кулак, очі сльозилися. "Дякую?"

"Будь ласка. Тобто, я їх не звинувачую. Якби я була на ринку сперми, я б, напевно, теж захотіла запитати вас. Ви, очевидно, розумний. Хороша кісткова структура, і зелені очі дуже приємні".

Я прочистив горло і зробив великий ковток вина. *Що ж, принаймні, у мене це було в порядку речей.*

Вона посміхнулася. "Розкажи мені про себе. Ти найсексуальніший самотній хлопець у цій будівлі? Чи зустрічаєшся з кимось? Треба покласти край цим чуткам".

Я витер рот серветкою. "У мене була дівчина. Рейчел."

"Зробив? Що сталося?"

Зазвичай я б не став добровільно ділитися подробицями свого особистого життя. Особливо незнайомій людині. Але я не знаю, що це було, мені просто не хотілося фільтрувати. Можливо, тому що Ванесса теж не хотіла фільтрувати.

"Ми познайомилися через додаток для знайомств вісім місяців тому. Вона живе в Сіетлі. Вона також заміжня. Я дізнався про це сьогодні вранці."

Вона втягнула повітря крізь зуби. "Ой. Це відстій." Вона виглядала щиро засмученою, почувши цю новину. "То у вас все було серйозно?"

"Це були найсерйозніші стосунки, які у мене були за останній час", - чесно зізнався я.

"Ти збираєшся повернутися туди? Запустиш додаток для знайомств?"

Я сухо розсміявся. "Ні. Я офіційно покінчив з побаченнями в осяжному майбутньому".

З мене досить. Принаймні, поки що. Я був повністю і абсолютно виснажений. Я б не сказав, що мені розбили серце - ми не були разом достатньо довго для цього. Але мені було боляче, я був розчарований і серйозно сумнівався у своїй здатності довіряти людям. Сказати, що я була емоційно недоступний в цей момент, було б применшенням.

Вона змінила тему. "То ви власник будинку?"

"Я власний, але за мене цим займається керуюча компанія. Я не маю справи з жодним з орендарів. Власне, я запропонував вашу квартиру своїй асистентці Беккі ще до того, як ви її винайняли".

"Це та жінка, яка привела тобі собаку?"

"Ти бачила її?" запитав я.

"Я почула розмову. Я заглянула у вічко. Вона гарненька. Ви коли-небудь зустрічалися?"

Я похитала головою. "Ні, ми просто колеги".

"Чому? У неї є хлопець чи що?"

Я насміхався. "Іноді".

"Вона ніколи не хотіла з тобою зустрічатися?"

"Не те, щоб я знав. І це почуття було взаємним".

"Що ж, вона, мабуть, має геркулесове самовладання". Вона помахала виделкою над моїми грудьми. "Я маю на увазі, що тебе не так вже й важко продати. Це тіло виглядає так, ніби ти щойно вийшов з в'язниці".

Я пирхнув. Вона просто сказала те, що спало їй на думку, чи не так?

"А ти?" - запитав я.. "Ти ж казав, що не ходиш на побачення".

Вона тяжко зітхнула. "Ну, жінки в моїй родині мають тенденцію вмирати молодими. Я вважаю, що несправедливо змушувати когось ховати мене, таку самотню".

Я вигнув брову. "Ти не хочеш розповісти?"

Вона похитала головою. "Ні, не зовсім."

"Гаразд. То чим ти займаєшся?"

"Я ютубер".

Я насупила брови. "Що?"

"Відеоблогер? У мене є тревел-канал. В основному я подорожую і знімаю про це відео".

Вона почала різати курку. Я помітив, що їй важко дається ніж. Її права рука, здавалося, не тримала його належним чином. Але вона впоралася з роботою, тому я не запитав, чи потрібна їй допомога.

"І як вам за це платять?" запитав я, відводячи погляд, щоб не здатися грубим. "Спонсори?"

"Ага. А ще люди платять за рекламу під час моїх відео. Я також виступаю на конференціях та інших заходах. Я отримую відсоток від товарів, які продаю в своєму Instagram, і багато курортів запрошують мене безкоштовно в обмін на відеоблог про мій досвід".

"То де ти була?"

Вона знизала плечима. "Скрізь. Я об'їздила весь світ. Я була на сафарі в Уганді та на гондолі у Венеції. Я піднімалася на вулкани і їздила на віслюку на гору в Греції. Що не скажіть, я все це робила". Вона нанизала курку на шпажку і відкусила шматочок.

"Ого. Як ти туди потрапила?"

Вона прожувала і проковтнула. "Моя сестра Мелані захворіла, коли їй було двадцять сім років. Вона померла менш ніж через два роки. Після цього я вирішила, що, починаючи з мого двадцять шостого дня народження, я збираюся подорожувати світом так, ніби у мене залишився ще один рік, щоб зробити це. Тож я створила GoFundMe, ліквідувала свій мізерний пенсійний рахунок 401(k) і зібралась в дорогу. А перед самим від'їздом я зняла відео про те, що збираюся зробити, і воно стало вірусним. Решта - це вже історія".

"Чи можу я подивитися твій канал?" запитав я.

"Звичайно. Він називається "Socialbutterfly".

Я ніколи про нього не чув. Але тоді я також не міг згадати, коли востаннє був на YouTube.

"А що ти робила до цього?"

Вона похитала головою. "Я нікому цього не розповідаю".

Я вигнув брову. "І чому це?"

"Я змушую людей заробляти їх". Вона посміхнулася. "Це занадто добре, щоб просто віддати".

"Треба буде це запам'ятати". Я ткнув пальцем у їжу. "Тобі, мабуть, подобається твоя нинішня робота. Я завжди хотів більше подорожувати."

Вона знизала плечима. "Зроби це. Що тебе зупиняє?"

Я безрадісно засміявся. "Ну, я, наприклад, не літаю. І життя."

"Життя - це не виправдання, - каже вона. "Ви завжди повинні мати в запасі пригоди. Мати щось, на що можна з нетерпінням чекати, рівнозначно щастю".

Розрізаю ще одне равіолі навпіл. "Справді?"

Вона подивилася на мене серйозно. "Так. Навіть якщо у тебе немає грошей або часу, або погана погода, ти все одно можеш прожити цікаве життя, якщо постаратися".

"Гаразд", - сказав я. "Як? Наведи приклад."

Вона поклала виделку. "Гаразд. Сьогодні, наприклад. Погода погана, тож пограймо в хованки в цій будівлі. Або порийтеся в усіх його закутках і закопелках".

Я подивився на неї здивовано.

"Що? Я серйозно. Ця будівля *така* крута. Я маю на увазі, я знаю, що вона твоя, але ти коли-небудь досліджував її?"

"Звісно. Наприкінці 1800-х років це була борошномельна компанія. Там, де зараз знаходиться вестибюль, була вантажна платформа для потягів. Це одна з речей, які мені сподобалися в цьому об'єкті. Вони поклали підлогу над

залізничними коліями в громадських місцях, але якщо ви зайдете в котельню, вони все ще там".

Вона телепортувалася. "Я люблю цю будівлю. Ти знала, що в шафі для мітел у вестибюлі біля поштових скриньок є оригінальна цегла, на якій робітники млина викарбували свої імена?"

Я не знав, що...

"Ми можемо вибрати ім'я. Подивитись, як він жив." Вона повернулася до їжі. "Завжди можна знайти спосіб розважитися. Навіть якщо ти не можеш нікуди піти".

Хм.

Б'юся об заклад, вона добре знала свою справу. У ній була ця бездонна енергія. Щось бадьоре і блискуче, те, що ведучі новин вдають, що мають в ефірі.

"То ось чому я тебе так рідко бачу", - сказав я. "Тебе багато де немає".

"О, я поруч." Вона криво посміхнулася. "Ти, мабуть, просто не дивився".

Грейс почала видавати звуки, гойдаючись на гойдалці. Ванесса встала і схопила пляшку з посудомийної машини. Я дивився на неї, коли вона стояла до мене спиною. У неї була гарна попка. Взагалі-то, у неї все було гарне.

Я відірвав погляд від Ванесси, яка нахилилася до прилавка, щоб дістати з шафки молочну суміш. "Скільки тобі років?" запитав я, шукаючи тему для розмови.

"Двадцять вісім". Вона відміряла суміш черпаком. "Який у тебе зріст?"

"Шість і два фута".

"Ти високий", - сказала вона, наповнюючи пляшку водою. Вона скривила губи в усмішці. "Якщо мені щось знадобиться з високої шафи, я можу написати тобі, щоб ти приїхав і взяв це для мене? Чи це буде зловживанням моїми новими телефонними привілеями?"

Я хихикнув. "Звісно."

"І мені важко даються кришки від банок. Слабкі руки." Вона поворушила пальцями. "Можу я розраховувати на тебе і в цьому?"

"Чому б і ні."

"Солоденька", - сказала вона, зачерпуючи суміш у пляшечку. "Я так і зроблю, знаєш".

Я витер серветкою рот і кивнув на гойдалку. "Я погодую її. А ти їж."

Вона потрясла пляшку, потримавши пальцем за горлечко. "Справді?"

"Так." Я встав, щоб помити руки, і приєдналася до неї біля раковини. "Ти просто маєш показати мені, як це робиться".

"Ти ніколи не годувала дитину?" - запитала вона, дивлячись на мене.

Я витер руки на паперовому рушнику. "Я ніколи нічого не робив з дитиною. Це перша дитина, яку я коли-небудь тримав на руках".

"Справді? Що ж, у тебе талант".

Я підійшов до гойдалки, нахилився, взяв Грейс на руки так, як Ванесса показала мені вранці, і сів назад за стіл.

Ванесса присіла поруч зі мною. "Це досить легко". Вона вклала пляшечку в рот Грейс, і дитина жадібно посмоктала її, видаючи маленькі воркуючи

звуки. "Просто тримай її під таким кутом, щоб у неї не з'явилися бульбашки в животі".

Голова Ванесси була всього в декількох дюймах під моїм носом, коли вона схилилася над Грейс з пляшкою, і я знову подумала про те, як добре пахне її волосся. Без блювоти було краще.

Я взяв пляшку, а Ванесса знову сіла за їжу.

"Хочеш подивитися кіно?" - запитала вона. "Тут? Після того, як ми поїмо? Я почуваюся так, ніби я в одиночній камері. Мені страшенно нудно, і я просто хочу з кимось поспілкуватися".

Тепер, коли я відірвав пластир і прийшов, я зрозумів, що не проти залишитися. Офіційно я вже майже все, що міг зробити зі стенограмами Келлера за один день, зробив. І, чесно кажучи, мені не подобалася думка про те, що через кілька хвилин я повернуся до своєї порожньої квартири, щоб сидіти й обмірковувати ситуацію з Рейчел, мамою та Річардом, поки не втомлюся настільки, що не ляжу спати. А чому б і ні.

"Звичайно", - сказав я, дивлячись на Грейс, але розмовляючи з Ванессою.

"Ура! То що ти хочеш подивитися?"

"Все, що ти хочеш, добре?", - сказав я, посміхаючись до Грейс. Вона засинала під час їжі, дрімаючи з молоком, що стікало по краях її маленького ротика.

Вона була така маленька. Довірлива.

Я ніколи не був впевнена, що хочу дітей. Я завжди хвилювався, що все зіпсує. Що якось підведу їх. У мене самого було не надто щасливе дитинство. У моїх батьків був бурхливий шлюб. Потім тато пішов, і з того моменту я практично сам себе виховував. Мені не було хорошого прикладу.

Я потер кісточкою пальця крихітну рожеву щічку Грейс.

Але, можливо, бути батьком було саме так. Просто бути поруч і робити те, що потрібно було робити, одне маленьке завдання за одним, поки вони не склалися в щось хороше.

Можливо, якби ви почали з самого початку і залишилися...

Ванесса взяла пульт. "Я точно знаю, що нам варто подивитися. Ти не помилишся з *"Офісом"*, навіть якщо дивився його мільйон разів".

"Я ніколи його не бачив", - сказав я.

Вона почервоніла. "Ти ніколи... Ти *серйозно*?" Вона подивилася на мене, як на божевільного. "Де ти був? Як ти розумієш меми?"

"Насправді меми не є великою частиною моєї щоденної роботи".

Вона моргнула мені. "Боже мій. Це... Гаразд, знаєш що?" Вона махнула рукою. "Ми все виправимо. Ми почнемо зараз, щоб завтра тобі не довелося ходити і говорити людям, що ти ніколи не бачив *"Офіс"*, як якийсь божевільний".

Я розсміявся. Знову.

* * *

Через три години я стояв, щоб потягнутися. Телевізор запитував, чи ми ще дивимося, і я сподівався, що так. Мені подобалося шоу, і з Ванессою було легко спілкуватися. Вона була однією з тих людей, які просто змирилися з тим, що відбувається. З тих, над якими не треба було працювати, щоб спілкуватися.

Грейс виплюнула соску, а я нахилилася над її гойдалкою і вклала її назад до рота.

Сьогодні я змінив свій перший підгузник. Я був тут, міг би допомогти Ванессі відпочити. Вона показала мені, як це робиться, і я взяв наступний підгузник з її рук.

Ванесса тримала в руках ляльок Гаррі.

Приблизно через годину після початку вистави мене почала мучити совість, і я пішов його забирати. Я подумав, що поки його хтось тримає, з ним не трапиться жодних нещасних випадків. Ванесса була більш ніж щаслива зробити це. Очевидно, вона любила собак.

Він вкусив її, коли вона взяла його на руки.

У нього не було зубів. Було не боляче, але головне - це думка. Я хвилювалася, що це її відлякає, але вона не могла перестати сміятися. Вона сказала, що він був схожий на розлючену картоплину з ногами.

"То це твоя спальня?" - запитала вона, вказуючи на стіну в узголів'ї ліжка.

"Так."

Узголів'я мого ліжка було присунуте до тієї ж стіни. Вночі нас розділяв лише фут цегли та штукатурки. Про це було трохи дивно думати.

Я заднім числом відчув полегшення, що Ванесса не чула, як я займався сексом з Рейчел через стіну. Я не знав, що вони такі тонкі.

Ванесса винаймала цю квартиру лише три місяці. Коли Рейчел виходила у вересні та жовтні, ми зупинялися в готелі, куди її поселила компанія. А в цю поїздку у неї були місячні і вона не хотіла займатися сексом. Це було її бажання, не моє. Мені було байдуже, який це був час місяця. Але тепер я задавався питанням, чи була вона чесною щодо цього виправдання. Напевно, ні. Мабуть, вона прийшла сюди, знаючи, що хоче порвати зі мною, і намагалася звільнити простір між нами.

Ми не спали одне з одним з початку жовтня. Був майже грудень.

Я мав би здогадатися, що щось не так.

Я не міг перестати шукати всі знаки. Вишукував останні кілька місяців червоні прапорці або речі, на які я мав би звернути увагу. Ми обоє були зайняті. Вона була інженером-програмістом і так само, як і я, працювала довгими днями і ненормованими годинами, тому нездатність додзвонитися до неї не викликала у мене здивування. Але було важко не злитися на себе за те, що я не помітив, що щось не так.

Мені довелося обтруситися і спробувати зосередитися на чомусь іншому, перш ніж дозволити цьому знову погіршити мій настрій.

Я оглянув студію Ванесси. У неї була стіна мистецтва. "Гарна фотографія", - сказала я, киваючи на картину в рамці. На ній був зображений собака мідного кольору на березі озера. Схоже на північ.

Вона закрила простір між нами, щоб стати поруч зі мною. "Це не фотографія. Це картина".

Я підняв брови. "Справді?"

"Так. Я купила її на благодійному вечорі MADD. Довелося викласти за неї цілий статок. Це Слоан Монро."

"О, дружина Джексона Вотерса. Я знаю її", - сказав я, вивчаючи картину.

"Ти її *знаєш*?" - запитала вона збоку від мого обличчя. "Звідки?"

"Мій двоюрідний брат Джош одружений на її найкращій подрузі. Він живе по сусідству з ними в Елі. Якось я ходив з нею на побачення".

"Брехня."

Я подивився на неї, і її очі були широко розплющені. Я дістав свій мобільний телефон і зайшов в Instagram. Я знайшов приватну сторінку Слоан і передав їй телефон.

"Боже мій", - зітхнула вона, прокручуючи фотографії Слоана і Джексона, мого двоюрідного брата і його сім'ї, перемішані в стрічці, які сиділи біля багаття, за столом на День подяки, граючись з дітьми один одного.

"Це так круто! Ти щойно став ще крутішим", - сказала вона, посміхаючись до мене. "Я повна фанатка. Я *люблю* її - вона *така* талановита. На таку, як вона, черга на три роки вперед".

"Я розумію, чому", - сказав я, озираючись на картини. Це не могло коштувати дешево. Вона, мабуть, заробляє непогані гроші, займаючись відеоблогерством, щоб дозволити собі вишукані вина та Слоан Монро.

Я рушив вниз по стіні, щоб подивитися на наступну роботу. Вона була зроблена зі справжніх крил метелика, складених у барвистий, хитромудрий візерунок. "Вони всі такі різні".

"Я оточую себе речами, які роблять мене щасливою. Це моє правило. Я отримала цю картину в Коста-Ріці."

"А це?" Я показав на чорно-білий олівцевий малюнок напівоголеної жінки, загорнутої в простирадло. Її голова була нахилена, а волосся закривало одне око.

"Художник на Сицилії. Це, до речі, я."

Я вигнув на неї брову.

Вона засміялася. "Антоніо близько сімдесяти п'яти років і він дуже професійний. Я хотіла, щоб перед смертю хтось намалював мене, як одну з французьких дівчат Джека".

Я озирнувся на малюнок. Він був зроблений зі смаком. Але вона була оголена від пупка і вище. "Ти міг би довести старого до серцевого нападу".

Вона знову засміялася. "Він намалював Софі Лорен топлес. У моїх грудей не було жодного шансу зробити його".

Я благав не погоджуватися з цим.

Вона повісила її, тож, мабуть, не проти, щоб люди на неї дивилися, але я не дуже цінував мистецтво - я цінував *краєвид*, а це не одне й те ж саме. Я перейшов до наступної, аби не витріщатися на її оголену фігуру.

Це була фотографія розмальованої графіті цегляної стіни з намальованою на ній жінкою в одязі, схожому на статую Свободи, яка тримає в руках глобус. "Чому це виглядає знайомим?"

"Це Бенксі", - сказала вона.

Я звузив очі, дивлячись на обличчя жінки. "Це теж ви?" Я озирнувся на неї.

Вона знизала плечима. "Так. Я зустріла його в аквапарку в Шанхаї".

"Ви познайомилися з Бенксі, відомим анонімним вуличним художником, в аквапарку в Шанхаї", - перепитав я.

Вона знову знизала плечима. "Тобто, я не *знала*, що це був він. Ми проговорили хвилину двадцять біля дитячого басейну. А через два дні це фото принесли в мій готельний номер - що було дуже дивно, бо я не сказала йому, де я зупинилася. Він написав на звороті: "Від хлопця, з яким ти розмовляла біля дитячого басейну - Бенксі".

Я моргнув їй.

"Він підтвердив її автентичність на своєму сайті. Вона повинна представляти глобальну єдність через подорожі та прийняття інших культур чи щось таке? Я не знаю, це трохи заплутано. Вони продають її принти".

Я похитав головою. "Як він виглядав?"

"Я не знаю. Нормальний хлопець? Не такий гарний, як ти."

Я пирхнув.

Вона підняла на мене очі. "То в якій галузі права ви практикуєте, Едріане?"

"Я адвокат у кримінальних справах".

"Чому?" Вона нахилила голову.

Я озирнувся на Бенксі. "Мені подобається цей виклик".

"Чи багато ваших клієнтів винні?"

Я насміхався. "*Більшість* моїх клієнтів винні".

"І це вас не турбує, що ви намагаєтеся звільнити людей, коли знаєте, що вони заслуговують на в'язницю?"

"Кожен заслуговує на захист", - сказав я.

Вона на мить замовкла поруч зі мною. "Знаєш, хтось на кшталт тебе міг би справді змінити світ, якби захотів".

Я повернувся до неї. "І що робити?"

"Боротися за те, за що потрібно боротися. Наприклад, за права людей з інвалідністю".

"Права інвалідів. Це дуже специфічно."

"Моя сестра перед смертю пересувалася на інвалідному візку. Ви не *повірите*, як це для інвалідів". Вона перерахувала на пальцях. "Дискримінація, брак ресурсів, відсутність елементарної доступності. Я маю на увазі лише житло. Ви знаєте, як важко знайти доступне, недороге житло для людей з інвалідністю? Ось чому так багато людей з інвалідністю опиняються в інтернатах або живуть у незадовільних чи небезпечних умовах".

Я схрестив руки на грудях. "І ви вважаєте, що справі не завадив би ще один хороший адвокат?"

"О, так." Її губи скривилися в усмішці. "Особливо той, хто любить виклик".

Я посміхнулася їй і подивилася на годинник. "Я, мабуть, повинен дати тобі поспати. Вже майже північ".

Я не був впевнений, але мені здалося, що на її обличчі промайнуло розчарування. Вона подала мені Гаррі. "Спасибі, що провів час".

"Дякую, що запросили мене".

Через півгодини я лежав у ліжку, і Ванесса постукала в стіну моєї спальні
над моїм узголів'ям.
Я посміхнувся і відповів.

РОЗДІЛ 6

ЯКЩО У ВАС Є ЦЕЙ СИМПТОМ, МОЖЛИВО, ВИ ПОМИРАЄТЕ!

ВАНЕССА

Оніміння повернулося до моєї правої руки.

Прокинувшись вранці, я намацалп свій телефон пальцями, які здавалися мертвими.

Була 6:34 ранку суботи. Я сиділа в темряві у своїй кімнаті, загорнувшись у ковдру, схрестивши ноги на ліжку, і намагалася робити дихання "вдих через ніс, видих через рот", якого мене навчила Йога Леді, щоб заспокоїтися. Але жах прокочувався крізь мене, як хвилі. Він ставав все більшим і більшим, поки не вирвався з моїх вуст у задушливому риданні.

Я не хотіла будити Грейс, тому попленталась до ванної кімнати, прикриваючи рот рукою. Я опустила кришку унітазу, щоб сісти, і відкрила телефон, щоб знову прочитати статтю на WebMD, стиснувши праву руку в кулак, відчуваючи, що втратила силу хватки.

БАС може початися з чогось простого, наприклад, з відчуття слабкості в руках або ногах. Це хвороба, яка вражає клітини мозку, що контролюють більшість м'язових рухів.

Асоціація БАС:

Поступовий початок, зазвичай безболісний, прогресуюча м'язова слабкість - найпоширеніший початковий симптом БАС. Інші ранні симптоми варіюються, але можуть включати спотикання, падіння речей, аномальну втому рук та/або ніг, невиразну мову, м'язові судоди та посмикування.

Клініка Мейо:

Слабкість рук або незграбність...

Я не знаю, навіщо мені потрібно було продовжувати читати це. Я *точно* знала, як виглядає ця хвороба.

Я так сильно вкусила себе за щоку, що відчула смак крові.

Спочатку я сподівався, що це просто зап'ястковий канал. Але я здавала аналізи, і вони виявилися негативними. Вони хотіли відправити мене на додаткове обстеження, але я відмовилась.

Тесту на БАС не було. Його діагностували, виключаючи інші захворювання, які його імітують, і спостерігаючи за прогресуванням погіршення стану. Могло пройти до року інвазивних процедур і обстежень, перш ніж вони поставили мені діагноз БАС, а коли поставили, то вже нічого не можна було зробити. Це був 100-відсотковий смертельний випадок.

І тепер, можливо, відлік часу нарешті почався.

Моє життя може офіційно перейти від життя до смерті.

Середня тривалість життя з моменту появи симптомів становила три роки, якщо не брати до уваги сімейний анамнез. Мелані прожила лише дев'ятнадцять місяців після того, як її голос став невиразним, і вона приймала ліки - на відміну від мене.

Я прикинула, що маю близько року. Мої м'язи продовжуватимуть відмирати, потроху. Тоді я не зможу ходити, їсти, рухатися. Я помру, не в змозі ковтати, не в змозі говорити, як Мелані. Похована у в'язниці власного тіла, при повній свідомості, поки воно не паралізувало б мої легені, і я б не задихнулася на смерть.

Я поклала телефон лицьовою стороною вниз на раковину у ванній і заридала в долоні.

РОЗДІЛ 7

РЕЧІ, ЯКІ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ, ЩОБ ЗРОБИТИ СЕБЕ ЩАСЛИВИМ (ВИ НЕ ПОВІРИТЕ №4!)

АДРІАН

Я прокинувся від того, що в мої двері постукали. Я глянув на телефон. Була 7:03 ранку. Була субота, тож мені не треба було на роботу, і я планувала виспатися. Чорт забирай. Напевно, Беккі.

Минулої ночі вона кілька разів писала мені смс, щоб перевірити, як там собака, а я не відповідав їй. Вона, мабуть, була тут на своїй передсмертній вахті.

Гаррі Пупкінс загарчав з подушки поруч зі мною, коли я скинув ковдру і взу в капці. Я почав дозволяти йому спати в ліжку. Я не міг витримати його кволого, розгубленого погляду, яким він дивився на мене, коли я клав його в пральню на ніч.

Він все ще кусав мене при кожній нагоді.

Я відчинив двері, очікуючи побачити свого асистента, але там стояла Ванесса. Вона тримала Грейс, прив'язану до слінгу. "Привіт." Вона подивилася на мене.

Я не бачив її з понеділка, п'ять днів тому, коли ми повечеряли і подивилися "Ofis" у неї вдома. Цього тижня я працював допізна щовечора і не стукав, щоб знову винести сміття, бо не хотів будити її, коли повернуся додому.

Вона випадково надсилала мені *офісні* меми. Це було схоже на крихітну посмішку, яка час від часу з'являлася на моєму телефоні, щоб здивувати мене. Мені це подобалося - хоча я був надто зайнятий, щоб відповісти.

Я посміхнувся їй. "Привіт. Доброго ранку."

У неї були трохи червоні очі. Можливо, вона погано спала минулої ночі.

Вона підкинула дитину. "Вибач, що не написала. Це щось на кшталт імпульсивного візиту. Я прогулювався будівлею. У мене там все божеволіє. Я проходила повз твої двері і наступне, що я пам'ятаю, це те, що я постукала".

Вона була дуже бадьорою для 7:00 ранку. Я відчув, як моя посмішка осяяла мої очі.

Вона була в піжамі. Флісова, з малюнком Грінча. Я не бачив сірої сорочки під дитячим слінгом, але вона була мішкувата. Її волосся було зібране в безладний пучок на маківці, а на ногах були капці з єдинорогом. Вона була гарячим безладом, і це було дивно привабливо.

Мені було цікаво, яка справжня причина того, що вона не ходила на побачення. Вона, безумовно, ходила на побачення. Гарна, розумна, весела. Приваблива по своїй суті. Мені дуже сподобалося проводити з нею час того вечора.

Я ще не встиг зайти на її канал. Мене завалили на роботі. У мене був суд присяжних. Але зараз я шкодую, що не знайшов кілька хвилин, щоб подивитися на нього.

Вона обійняла Грейс за попу в слінгу. "У всякому разі, я подумала, чи не хотіла б ти..." Вона зморщила лоб і подивилася повз мене. "Це фотографії з місця злочину?"

Я озирнувся через плече. "О, так. Я працював вдома минулої ночі."

Вона пройшла повз мене без запрошення і попрямувала до мого обіднього столу. Вона відсканувала фотографії, стоячи до мене спиною. "Знаєш, якщо не брати до уваги адвокатські штучки про контекст, це робить тебе схожим на серійного вбивцю. Ніби у вас може бути намисто з зубів абощо".

Я хихикнув. "І ти не боїшся залишитися зі мною наодинці?"

Вона озирнулася на мене і похитала головою. "Я не так помру. Повір мені, я знаю".

На правій руці у неї була брекет-система. Я кивнув на нього. "Ти поранилася?" запитав я.

"Ні. Зап'ястний тунель." Вона похитала головою. "Тобі зробили щеплення від правця?"

Я наморщив лоб, дивлячись на неї. "Що?"

"Я подумала, що є одна річ, яку ти, можливо, захочеш зробити зі мною. У тебе є час?"

Я посміхнувся. У мене справді був час.

Вихідні були важкими в ці дні. Саме тоді моє особисте життя, або його відсутність, дійсно виходило на перший план. Більше ніяких обідів щонеділі з мамою та бабусею. У мене була Рейчел, яку я з нетерпінням чекав кожні кілька тижнів, але тепер це закінчилося. Я ні до чого не тренувався, ні до марафонів, ні до веселих забігів, а на дворі була зима, моя найменш улюблена пора року для прогулянок на свіжому повітрі. Якби не з'явилася Ванесса, думаю, я б розплющив очі і миттєво поринув у морок. Я був вдячний за відволікання.

"У мене є час", - сказав я. "У чому справа?"

"Зараз побачиш. Ми можемо займатися цим у мене, або тут, оскільки у тебе є місце". Вона озирнулася навколо, тримаючи руки на стегнах. "Чому твоя квартира така велика? Мені здається, що моя колись була картотекою чи чимось подібним".

"Раніше тут було два блоки. Я забрав їх обидві і зніс стіну. Поставив більшу кухню".

"Ти готуєш?"

"Не зовсім. Кухні дорівнюють вартості перепродажу", - сказав я, схрестивши руки.

"Гаразд. Але ти, очевидно, готуєш каву", - сказала вона, киваючи на кавоварку для еспресо за \$2,000, що стояла на моєму столі. "Ця штука вульгарна".

Я зазирнув на кухню. "Я люблю смачну каву. Я беру зерна місцевого обсмаження". Я озирнувся на неї. "Хочеш?"

"Ну, я не збираюся відмовлятися від цього. Але мені потрібно поїсти перед кофеїном. Я швиденько поїм пластівців і повернуся за десять хвилин, добре?"

"Я можу приготувати нам яечню", - запропонувала я.

Вона посміхнулася. "Ти ж казав, що не вмієш готувати?"

"Я цілком здатний на яйця", - запевнив я її.

"Гаразд. Як скажеш. Але мені треба забрати те, що ми робимо, тож я скоро повернуся. Можеш взяти Грейс?"

Я тримала дитину, поки Ванесса двічі сходила до себе додому. Один раз, щоб забрати гойдалку для Грейс і сумку для підгузників, а другий - для таємничого заняття, яке вона запланувала. У проміжках між ними я чистив зуби і вмивався, як міг, тримаючи дитину на руках. Я не перевдявся. На мені були домашні капці, біла футболка і сірі піжамні штани.

Зазвичай я не дозволяла собі так одягатися на людях. Але оскільки у Ванесси вже не було слінгу на грудях, я побачив, що вона не тільки одягнена в сорочку Schrute Farms із зображенням буряка спереду - відсилка до *Office*, як я тепер зрозумів, - але й без бюстгальтера. Переодягнувшись, вона могла б почуватися незручно, наче вона була роздягнута.

І мені це подобалося. Мені *подобалося*, що вона не відчувала потреби справити на мене враження, а я не відчував потреби справити на неї враження. У цьому було щось заспокійливе, у тому, щоб просто бути собою, в якому б стані ти не перебував.

Ванесса повернулася, тягнучи за собою величезну брезентову сумку. Мішок був такий повний, що застряг у дверному отворі, і мені довелося покласти Грейс і побігти їй на допомогу.

"Що це в біса таке?" запитав я, ставлячи його посеред підлоги у вітальні.

Вона задихалася від зусиль, нахилившись вперед, тримаючи руки на стегнах, щоб перевести подих. "Пригода і хвилювання. Це лист від фанатів - напевно, і захоплююче, і жахливо в рівній мірі".

"Ви отримуєте стільки пошти?" запитала я, дивлячись на мішок.

Вона знизала плечима. "Звичайно. Вони приїжджають з усього світу, тож..." Вона нахилилася і схопила дно сумки, потім підняла її і висипала вміст на килим. Листи розлетілися віялом, а коробки висипалися назовні.

"Господи, скільки ж тут місяців?"

"Приблизно два тижні, - сказала вона, стаючи на коліна й оглядаючи його. Я почервонів. "Дві маленькі... Скільки людей слідує за тобою?"

Вона знову знизала плечима. "Дуже багато."

Я приготував капучино, поки Ванесса сортувала конверти та коробки на стоси. Потім я підійшов до холодильника і почав ритися в ньому. У мене було небагато. Я з'їв майже всю свою їжу. Але з кількох сирів, соусу від залишків курячого каччаторе, який я приніс додому кілька днів тому, крем-сиру,

залишків італійського хліба та контейнера з чипотльським гуакамолем, за яким Ванесса побігла до себе в квартиру, мені вдалося приготувати нам кілька досить пристойних іспанських омлетів.

Ми сіли на підлогу у вітальні, щоб з'їсти їх на колінах і почати відкривати пошту.

"Смак *дивовижний*", - сказала вона, злизуючи трохи соусу з великого пальця. "Ти серйозно недооцінив свої здібності до приготування яєць".

Грейс дрімала у своїй гойдалці поруч з нами, а Гаррі, притулившись до стегна Ванесси, спав. Вона поклала руку йому на голову.

Він загарчав.

Вона поставила тарілку на коліна. "Гаразд, кілька застережень для фанатів".

Я зробив ковток кави і поставила горнятко назад на килим. "Стріляй".

"Гаразд. Я не знаю, що нас чекає в цій купі. Більшість моїх шанувальників абсолютно нормальні і приємні. Але *це* інтернет. Я не кажу, що тут відрізане вухо, але воно може бути відрізане. Загальне правило: якщо воно капає, погано пахне або вібрує, я його не відкриваю".

Я постав тарілку на коліна і намазала омлет вершками. "Навіщо? Бо це може бути бомба?"

"Ні, бо це, мабуть, вібратор".

Я мало не задихнувся від сміху. Боже, вона мене розсмішила.

"Там буде оголена натура. Сподіваюся, ти відкриєш тільки жіночі".

Я все ще сміявся. "Жінки надсилають тобі оголені тіла?"

Вона подивилася мені прямо в очі. "Все. Час. І я не їм нічого з того, що мені приносять."

"Навіть якщо він не підроблений?"

"Ага. Хтось, можливо, терся об нього яйцями або щось. Я не беру його до рота. А ще я не торкаюся нічого з Монетта, Міссурі. Треба буде її підпалити. Не питай."

Вона потягнулася до сумки з підгузками, яку принесла для Грейс, дістала дезінфікуючий засіб для рук і дитячі серветки та відклала їх убік між нами. "Нам це знадобиться. Ти готовий?"

"Готовий", - сказав я.

Вона подивилася на мене насмішкувато і серйозно. "Ви хороbra людина тому, що робите це, Едріан Коупленд. Сміливіший за багатьох".

Я посміхнувся, коли взяв першу коробку і зірвала з неї стрічку.

Годиною пізніше ми сиділи на купі порожніх конвертів і картону, одягнені в різноманітну атрибутику з фанатської пошти. Обидві були обвішані світловими паличками. На Ванессі було намисто з петельок коренеплодів. Вона змусила мене вдягнути велику сорочку від фанатки з Меріленду з написом "У МЕНЕ КРАБИ", а на руках у нас обох були наклейки.

Це було смішно. Зазвичай я ніколи не робив би чогось настільки підліткового, але мусив визнати, що мені було весело.

Ванесса відкривала всі листівки, а я - всі пакунки, оскільки у неї були проблеми з рукою. Це означало, що вона отримала більшість фотографій членів.

"У нас є ще один", - оголосила вона, кладучи фотографію догори ногами до купи фотографій членів.

Я з посмішкою похитав головою. "У вас тут цікава робота".

Ванесса насміхалася. "Я просто не розумію, чому чоловіки думають, що ми хочемо це бачити. Це схоже на зморшкуватий лікоть чи щось таке. Це не мило. Надішли мені фотографію цуценяти або печива, або ще чогось". Вона розірвала конверт. "Якби якийсь хлопець надіслав мені фотографію торта о другій годині ночі зі словами: "Привіт, дівчинко, ти прокинулася?", я б відповіла: "Так, чорт забирай, прокинулася, приходь".

Я пирхнув. "Це справді так часто? Чи часто жінки фотографуються з чужими чоловічими членами?"

Вона розірвала рожевий конверт. "Більша частина життя жінки - це робота в рукавичці, набитій пенісами", - пробурмотіла вона. "Сподіваюся, ти їх не надсилаєш".

Я взяв наступну коробку. "Я ніколи не надсилав фото свого члена. Я віддаю перевагу шоку і трепету, коли вони бачать його на власні очі".

Вона майже реготала, а я посміхався від перемоги - мені вдалося її так розсмішити. "Просто для протоколу", - сказала вона, - "я тобі дуууже не вірю".

Я подивився на неї забавно. "Ти не віриш, що я не надсилаю фото свого члена?"

Вона похитала головою, все ще хихикаючи. "Ні. Такі чоловіки, як ти, завжди надсилають фотографії членів".

Я посміхнувся, дивлячись на вміст своєї коробки. Великий, хлюпаючий смайлик какашки. "Я подобаюся чоловікам, так? І які саме чоловіки?" Я підняв коричневу спіраль, і Ванесса кивнула на купу пожертвуваль.

"Супервпевнений, самовпевнений, задумливий альфа-самець".

Я засміявся. "Не хочу тебе розчаровувати, але, наскільки мені відомо, мій пеніс ніколи не фотографували".

Вона простягнула руку. "Дай мені подивитися твій телефон."

Я примружився на неї. "Що?"

Вона подивилася на мене, абсолютно серйозно. "Дай мені подивитися. У тебе немає жодної фотки члена. В чому проблема?"

Я посміхнувся. "Гаразд. Покажи мені свій."

Вона знизала плечима. "Гаразд. Неважливо. Але спочатку нічого не видаляйте. Ми передаємо їх, і все, що там є, залишається там. Ніяких приколів."

"Гаразд." Я розблокував свій екран і передав його їй.

Вона схвильовано вхопилася за нього. Але потім завмерла і притиснула його до грудей. "Зачекай, чому ти не нервуєш?"

Я підняв брову. "Тому що там немає нічого, чого б ти не бачив".

Вона звузила очі. "Це виглядає підозріло. Це твій одноразовий телефон?"

Я розсміявся. "Ні. З якими хлопцями ти зустрічаєшся, що думаєш, що мені потрібен одноразовий телефон?"

"Я ж казала тобі, я не ходжу на побачення. Мені просто здається дивним, що ти зараз не пітнієш з ніг до голови".

"Тому що там немає фотографій членів. Я ж казав." Я простягнув руку до її телефону.

Вона подивилася на мене довгим, жорстким, грайливим поглядом, а потім ляснула своєю мобількою по моїй долоні.

Ми обидва замовкли, дивлячись на телефони один одного.

Камера Ванесси була наче цифровою версією її самої. Нічого, крім веселощів. Він був всипаний рожевими стразами з блискучим роз'ємом PopSocket на задній панелі. На головному екрані було зображення Грейс у маленькій шапочці з вушками плюшевого ведмедика.

Мій був протилежним. Чорний, функціональний і зі стандартним екраном блокування. І я мав на увазі те, що сказав. Там не було нічого, що вона не могла б побачити.

На її домашньому екрані був музичний додаток, Uber, Lyft, Tripadvisor, Audible, Instagram, iFunny та кілька ігор.

Я натиснула на іконку з її фотографією і почала прокручувати. Усе в її галереї було сповнене захоплення та кольору. Фотографії курортів. Ліжко в готельному номері, слон з рушників на ковдрі. Засніжене маленьке містечко з величезним гірським хребтом на задньому плані. Вона, сміється в бікіні на барі біля басейну. Були фотографії, де вона п'є сангрію на брукованій вулиці. Круїзний лайнер десь на блакитній воді.

У порівнянні з нею моя галерея була нудною. Мені було майже шкода, що вона опинилася на короткому кінці палиці. В основному це були юридичні документи і кілька десятків знімків знаку на парковці в центрі міста біля будівлі суду, щоб я пам'ятав, де я припаркувався. Знімок лампочки, яку мені потрібно було забрати в магазині, квитанція про оплату замовлення в хімчистці.

"Ого", - сказала вона, дивлячись на мій екран. "Ти справді багато паркуєшся".

Я хихикнув і прокрутив далі. Там була фотографія Ванесси, одягненої в якийсь костюм доярки під великим шатром. В руках у неї був величезний кухоль пива, більший за неї саму. Я повернув телефон до неї. "Де це було?"

Вона підняла очі від мого телефону. "Октоберфест. Німеччина. Де твої фотографії Рейчел?"

"Не думаю, що у мене є", - зізнався я.

Вона засміялася. "То в тебе була дівчина, але вона не ходить до цієї галереї?"

Я посміхнувся. "Ти думаєш, у мене не було дівчини?"

Вона знизала плечима. "Я просто кажу".

Я кивнула на свій телефон. "Пошукай її в Інстаграмі. Її акаунт приватний, але якщо пошукати в моєму телефоні, ти зможеш його побачити. Її звуть Рейчел Данхем".

Я дивився, як вона натискає на іконку і прокручує мій телефон, і моя посмішка трохи потьмяніла. Напевно, мені слід видалити Рейчел та її фейковий акаунт. Я зробив собі замітку, що зроблю це, як тільки отримаю свій телефон назад. Я озирнувся на фотографію Ванесси, намагаючись відволіктися.

На фото з Октоберфесту її груди були підняті майже до підборіддя якимось ліфом. Її волосся було заплетене у складну косу, яка обвивала голову, і вона посміхалася. Вона виглядала в цьому вбранні чудово.

Її мобільний телефон завібрував у моїй руці, і вгорі екрана вискочив номер. Це був мій.

"Що ти надсилаєш на свій телефон?" - запитав я.

Вона не підняла очей. "Твої фотографії. Я ж казала, що дівчата не повірять, що я з тобою тусуюсь. Мені потрібні докази."

Я натиснув на повідомлення, і на екрані з'явився текст з мого телефону. Вона надіслала собі три мої фотографії з моєї галереї. На одній я був з мамою і бабусею на маминому дні народження в червні. На іншій я потискала руку Маркусу на благодійному вечорі. І останнє фото - я на фініші останнього марафону, який я пробіг півроку тому.

"Знаєш, те, що у тебе є мої фотографії, ще нічого не доводить, - сказав я. - Дівчата можуть сказати, що ти просто взяв їх з мого Інстаграму."

Вона звузила очі. "Гарне зауваження, адвокат. Я відомий кібер-сталкер. Що ви маєте на увазі?"

"Можна зробити селфі", - запропонував я.

Вона посвітлішала. "Чудова ідея! Давай покладемо туди дитину і собаку, щоб зафіксувати час".

Вона взяла Грейс на руки і передала її мені. Потім вона схопила собаку, пролізла крізь купу сміття між нами, нахилилася і притулилася до мене, її плече впиралося в мій біцепс.

Від цього дотику по мені пройшла тепла хвиля. Це здивувало мене, дало імпульс повернути голову до неї.

Я тримав обличчя прямо.

Вона направила мій телефон під кутом, ми посміхнулися, і вона зробила знімок. Потім вона забрала у мене Грейс і повернулася на свій бік з дитиною на колінах.

Місце, якого торкнулася Ванесса, було порожнім.

Ми провели ще кілька хвилин, переглядаючи телефони один одного. Ми обидва увімкнули першу пісню в улюбленому плейлисті один одного.

Її - "Спокута" Лоли Сімон. У мене - "Назад" Боба Мозеса. Я любив бігати під неї.

"Отже, - сказала вона, повертаючи мені телефон. "Скажи мені, Адріане, скільки часу ти проводиш у спортзалі? Чому ти такий висічений?"

Я розсміявся. "Висічений?"

"Так." Вона обійняла Грейс і поцілувала її в щоку. "Я читала багато любовних романів, і це, безумовно, виточування, яке у тебе відбувається".

"Намагаюся тримати себе у формі. Іноді займаюся тріатлоном".

Вона почервоніла. "Заради *розваги*?"

Я відклеїв стрічку від коробки. "Що, ти не думаєш, що бігати, їздити на велосипеді та плавати - це весело?"

"Я думаю, що прогулянки на пляжі, неквапливі поїздки на велосипеді, плавання - це весело. Я не бігаю, якщо за мною не женуться. А ви п'єте щось, крім вина?"

"Іноді бурбон. А ти?"

"Джин, соціально. Які твої вади?"

Я наморщив лоба. "Я їжджу надто швидко. І люблю хороші ресторани. Я витрачаю забагато грошей на їжу".

"Я теж! Я про ресторан, а не про водіння. Який твій улюблений ресторан?"

"О, це складно". Я витягнув загорнуту в тканину снігову кулю з коробки, яку відкривав, занутив її так, щоб сніг полетів, і показав їй. Вона кивнула в бік купи. "Не можу сказати, що в мене є улюблений ресторан. Лише улюблені страви".

Вона подивилася на листівку з намальованим олівцем. "Ще краще. Які саме?"

"Ну, давай подивимось. Мені подобається кавателлі з тушкованим кроликом у Лукреції".

Вона кивала. "Їхні ньокки в моїй десятці найкращих".

"Так. А для стейків я люблю ..."

"Гвоздика і Клівер", - сказала вона, закінчивши моє речення, не піднімаючи очей.

Я посміхнулася. "Я люблю їхні халапеньо-попперси".

"І смажені зелені помідори."

Я засміявся. "Так."

Вона поклала листівку в стопку для зберігання. "Я великий гурман. Одного разу в Римі я ледь не зомліла, коли мій помічник захотів поїсти в "Макдональдсі". Якщо хтось запрошує мене на обід, а мене ведуть в Тако Белл або ще кудись, це вже не прогулянка, це викрадення. Малий бізнес, всюди, окрім Чіпотле", - додала вона. "Мені подобається Чіпотле".

Я сміявся, бо був таким самим. Щоразу, коли я виводив маму кудись поїсти, а вона хотіла піти в Перкінс, я трохи помирав всередині. Я теж вважав за краще підтримувати малий бізнес. І навіть купувати щось масове, якщо можна спробувати щось унікальне? У цьому житті є обмежена кількість страв, і витрачати одну з них на щось буденне, коли у тебе є кошти, щоб спробувати щось інше, - це пародія.

"Ти коли-небудь був у Барсучому лігві?" - запитала Ванесса. . "У Лос-Анджелесі?"

Мені довелося витріщитися на неї на секунду. "Ти знаєш про Барсуче лігво?"

Вона подивилася на лицьову сторону конверта, притискаючи Грейс до грудей. "Я вже два роки в їхньому списку очікування".

Я моргнув їй. Я не міг *повірити*, що сиджу тут і розмовляю з кимось, хто знав, що таке "Барсуче лігво". У Лос-Анджелесі, звичайно. Але в Міннесоті? Ексклюзивна, тільки за запрошеннями, таємна вечерея в секретному місці була в моєму списку бажань відтоді, як я себе пам'ятаю. "Я теж у їхньому списку очікування, але мене ще не запросили".

Вона посміхнулася. "Давай укладемо угоду. Якщо хтось із нас потрапить до Барсучого лігва, ми візьмемо іншого в якості супроводжуючого".

"Домовилися", - сказав я, трохи поспішаючи.

"Звичайно, вам доведеться летіти туди. Вони дають попередження лише за кілька днів".

"Я їжджу дуже, *дуже* швидко".

Вона розсміялася, повернувши Грейс у свій замах. Потім вона схопила жовтий манільський конверт і витягла звідти пачку губок. Вона завищала.

"Так! Так, так, так, так!"

Я підняв брову. "Губки?"

Вона посміхнулася, дивлячись на них у своїй руці. "Я зробила цю частину про маленькі речі, які можуть зробити вас щасливими. Чисті простирадла, теплі рушники з сушарки, свіжі квіти у спальні. Нова мочалка". Вона підняла на мене очі. "*Дивовижно*, як відновлює сили нова мочалка". Вона підвелася. "Я даю тобі одну".

"Губку?" запитав я, обернувшись, щоб подивитися, як вона йде на кухню.

"Так. Це змінить твоє життя". Вона розгорнула його і поклала на раковину, викинувши старий. "Це як духовне очищення. Космічне перезавантаження."

"Губка..." Я застиг, дивлячись на неї здивованим поглядом.

Вона виглядала так, ніби збиралася відповісти, але хтось почав голосно стукати у двері в коридорі. Ванесса подивилася на стукіт повз мене. "Схоже на мої двері, чи не так?" Вона вийшла з кухні, відчинила засув і висунула голову назовні. Потім вона повернулася до мене з обличчям, викарбуваним у хвилюванні.

"Мені треба йти. Тут поліція."

РОЗДІЛ 8

З'ЯВИЛАСЯ ПОЛІЦІЯ І ТЕ, ЩО СТАЛОСЯ ДАЛІ, ПРОСТО ВРАЗИТЬ ВАС!

ВАНЕССА

«Я можу вам допомогти?» запитала я, нахилившись на півдорозі до виходу з квартири Адріана.

Офіцер подивився на мене. "Я шукаю Ванессу Прайс".

"Я Ванесса."

Він подивився на блокнот. "У вас є біла Kia Rio 2018 року випуску?"

Дідько.

Моє серце вискочило з грудей. "Так, все гаразд?" Я проковтнула.

Адріан підійшов до мене ззаду і визирнув у коридор. "Офіцере Санчес", - сказав він через моє плече. "Як ви?"

На обличчі копа проступило впізнавання, і він розплився в усмішці. "Коупленд! Ти тут живеш?"

"Вже п'ять років", - сказав Адріан. "Як дружина?"

Він засміявся. "Знову вагітна. Не бачив тебе в спортзалі останнім часом".

"Був зайнятий. Посеред суду присяжних. У чому проблема?"

Офіцер Санчес озирнувся на мене, все ще посміхаючись. "Так, ми знайшли вашу машину навколо дерева біля ярмарку сьогодні вранці, міс Прайс. У ній нікого не було. Ви знаєте що-небудь про це?"

Його поза стала невимушеною, як тільки Адріан вискочив назовні. У запитанні не було нічого звинувачувального. Але я все одно відчувала, як мій пульс гупає в горлі. "Ні", - сказала я, сподіваючись, що прозвучало нормально.

"Чи давали ви комусь керувати автомобілем?"

Адріан непомітно стиснув мій лікоть ззаду. "Схоже, його вкрали. Напевно, покататися", - сказав він.

Офіцер Санчес подивився через мою голову на Адріана. "Ключі були всередині. Він не був заведеним".

Дихання Адріана лоскотало мені вухо, коли він говорив зі мною. "Хіба ти не казала, що загубила ключі, Ванессо?"

Він мене тренував. І стояв так близько. До смішного близько. Це було навмисно. Він хотів, щоб офіцер подумав, що ми разом.

Він надавав мені свій кредит довіри.

Він знав мене менше тижня, він нічого не знав про те, що відбувається, і він став на мій захист, даючи мені презумпцію невинуватості і захищаючи мене

від будь-яких наслідків, які могли б з цього впливати. Я не знала, чому він це робив, але я не могла бути більш вдячною. Я була на межі.

Я кивнула. "Так, взагалі-то. Я загубила ключі кілька тижнів тому", - збрехала я. "Я користувалась запасним".

Офіцер Санчес кивнув, але його очі, здавалося, раптом почали вивчати мене. "Де ви були вчора близько третьої години ночі?"

Адріан розсміявся. "Як ти думаєш, де вона була?"

Офіцер Санчес презирнувся між нами. Потім він трохи хихикнув. "Гаразд, приятелю. Я запишу це як викрадення автомобіля". Він озирнувся на мене. "Вона на штрафмайданчику. Ось інформація." Він простягнув мені картку.

Я прочистила горло. "Вибачте, гм... там була кров чи щось подібне? Думаєш, хтось постраждав?"

Офіцер Санчес похитав головою. "Важко сказати. Подушка безпеки спрацювала, але ми обстежили прилеглу територію. У кюветі нікого не знайшли. Думаю, вони втекли на своїх двох". Він кивнув Едріану. "Гей, ти маєш повернутися до спортзалу, щоб помітити мене".

Сміх Адріана майже пролунав у мене за спиною. "Буде зроблено. Гарного дня. І передавай привіт Карлі".

Щойно ми повернулися до квартири і двері за мною зачинилися, я кинулася за телефоном.

Я набрала тата. Переключився на голосову пошту. Потім Аннабель. Теж голосова пошта. Брент мав би відповісти, але він заблокував мене після того, як я сказала, що він може отримати мій рюкзак від Гуччі, коли влаштується на роботу. Арг!

"Лайно. Лайно, лайно, лайно, лайно, лайно, лайно. Мені треба йти."

Я почала хапати речі, запихати серветки та дезінфікуючий засіб для рук у сумку для підгузників, бігти на кухню за пляшкою, яку я залишила сушитися на його раковині. Я мала забрати Грейс та її гойдалку. Листи від моїх шанувальників були розкидані по всій підлозі. Я була така панічна і схвильована, що не могла зібратися з думками.

Адріан схрестив руки, дивлячись, як я кружляю по його квартирі. "Хто був за кермом?" - запитав він.

Лікарня. Мені потрібно було обдзвонити лікарні.

"Мій тато. Я купив йому машину, щоб він користувався. Він на випробувальному терміні, напевно, злякався".

"Випробувальний термін за що?" - запитав він.

"Порушення санітарних норм. Речі на підвір'ї". Я зупинилася посеред кімнати, задихаючись, сумка з підгузками гойдалася на моєму лікті. "Думаєш, твій друг знав, що ти брешеш?"

Він знизав плечима. "Це не має значення. Ніхто не постраждав, нічого не пошкоджено. Якщо у нього немає відеозапису, він нічого не зможе довести, і він це знає. Це не варте його часу. Я звільнив тебе від будь-якої відповідальності і позбавив його від паперової тяганини та поїздки до твого батька. І я знав, що це не ти. Я чув, як ти не спала з дитиною о третій годині ночі".

Я кивнула, занадто налякана, щоб відчувати себе погано через те, що Адріан не спав з нами посеред ночі, і проскочила повз нього, щоб схопити зі столу "БебіБьорна" Грейс.

"Венессо." Він поклав руки мені на плечі, щоб зупинити мене, коли я пролетіла повз нього. "Подихай на секунду". Він нахилив голову і подивився на мене своїми глибокими зеленими очима. "Що тобі *потрібно*?"

Я проковтнула. "Мені потрібно... мені потрібно, щоб ти наглянув за Грейс", - швидко сказала я.

Це сталося ще до того, як я встигла про це подумати. Але я це зробила. Я не могла взяти її у своє "полювання на сміття" по лікарнях і тюремних камерах. І я *точно* не могла взяти її до тата.

Адріан кивнув і зняв з моєї руки сумку з підгузками. "Звісно. Я візьму. Іди, роби те, що тобі потрібно".

"Ти впевнений?" запитала я, затамувавши подих. "Ти впораєшся з цим?"

Він подивився мені в очі. "Я дуже впевнений. Іди. Їй буде добре зі мною."

Він був сильним, впевненим, таким, що бере на себе відповідальність. Від нього віяло тим, що він не звик залежати від інших. Він був таким здібним, і я мимоволі замислилася, чи такі ж татусі в інших людей.

Я кивнула йому і ледь не перечепилася через ноги, виходячи з квартири. Я побігла додому, щоб переодягнутися, але, пробігши майже весь шлях до ліфта, зрозуміла, що не маю ні сумочки, ні ключів від машини, а на мені капці з єдинорогом і намисто з кореневої петлі.

Я їхала двадцять хвилин до Ігана. Дорогою я обдзвонила всі місцеві лікарні. Батька не було в жодній з них. Його також не було у в'язниці округу Ремсі. Я запитав і про Аннабель, про всяк випадок, якщо вона була з ним під час аварії і постраждала, але її ім'я теж не з'явилося.

Коли я постукала в татові двері, моя паніка перейшла в гнів.

Я маю на увазі, якого біса? Він розбив машину і не думав, що я про це дізнаюся? Він не потурбувався подзвонити мені і попередити, сказати, що з ним все гаразд?

Коли він відповів, з будинку на мене покотився запах пліснявого душу і гнилого сміття.

"Тату", - сухо сказала я, коли він стояв там, почервонілий і розпатланий. Він не був *схожий* на людину, яка потрапила в автокатастрофу, але хтозна.

Він примружився на мене. "Мелані?"

Це вразило мене, як удар в живіт. Мені знадобилася хвилина, щоб зібратися з думками, щоб відповісти. "Тату, це *Ванесса*".

Він моргнув на мене, і світло з його очей трохи згасло. Він відчинив двері і впустив мене, важко йдучи назад до дивана, де ліг з гримасою.

Я зачинила за собою двері.

Боже, там було огидно. Тато завжди був зграйним щуром, але це було погано, навіть для нього.

Я зморщила носа, побачивши біля вхідних дверей мішок з гнилим сміттям, який хтось виніс з кухні, але так і не добіг до бордюру. Він протікав знизу і стояв у гнилій коричневій калюжі. Як завжди, скрізь були купи випадкового

мотлоху. Лайно, яке він побачив на узбіччі, призначене для смітника, він приніс додому з грандіозним планом полагодити його або якось використати. Це було смішно.

Зазвичай я знімаю взуття, коли заходжу в будинок, але сюди я не йшла босоніж. "Бачу, ти б'єшся за новий особистий рекорд", - сказала я, переступаючи через брудну, подерту собачу лежанку - що було цікаво, бо тато не мав жодної домашньої тварини.

Він говорив з дивана так, ніби йому було боляче. "Ванессо, я відчуваю надзвичайний дискомфорт. Твоя сестра випила весь мій "Перкоцет", а спина мене просто вбиває. Я не зімкнув очей минулої ночі. Якщо ти збираєшся зробити мені боляче, я буду вдячний, якщо ти вийдеш звідси".

Минулого тижня він пошкодив спину, перечепившись через щось у будинку. Я сказала йому, щоб він заховав пігулки, чого він, звісно, не зробив. Я також сказала йому прибрати тут, але він і цього не зробив.

Я підійшла до дивана і стала над ним, схрестивши руки. "Тобі цікаво, чому я сьогодні тут?" запитала я. Коли він не потрудився розплющити очі чи відповісти, я продовжила. "До мене додому приходила поліція. Очевидно, вони знайшли твою машину сьогодні вранці, обмотану навколо дерева? Порожньою? Ти що-небудь про це знаєш?"

Він застогнав і закрив обличчя рукою.

"Ти поранений?" - запитала я роздратовано.. "Відвезти тебе в лікарню?"

"Здоровий, як струна", - пробурмотів він.

"І що? Просто розбив його і втік?"

Він не відповів мені, і я вдарив ногою по підніжці дивана. "Тату!"

Він повільно сів, здригаючись. "Гаразд, гаразд. Ти привернула мою увагу. Задоволена?"

Я подивилася на нього.

"Це був не я", - сказав він. "Це була Аннабель. Мене там навіть не було."

Я опустил руки. "Ти позичив їй *машину*?" Я стояла з роззявленим ротом. "Якого біса ти їй її дав? Вона, напевно, була під кайфом! І у неї вилучили права!"

"Тобі не потрібні ці державні дурниці, щоб водити машину", - сказав він, відмахуючись від мене. "Це просто спосіб Великого Брата заробити на нас гроші за те, що може зробити десятирічна дитина. Що далі? Обов'язкові GPS-трекери в наших головах, за які ми матимемо привілей платити щорічні внески? Людські штрих-коди? Ні, дякую."

Я витріщилася на нього. "Будь ласка, скажи мені, що ти жартуєш."

"Чого б це я жартував? І я не давав їй машину, - сказав він, потираючи попереk. "Вона взяла її."

"Без дозволу?"

Він примружився на мене. "Вона доросла жінка, Ванесса. Їй навряд чи потрібен *мій* дозвіл, щоб вийти з дому..."

Я витріщилася на нього. "Ого. Просто ого." Я похитала головою, недовіжливо. "Знаєш що? З мене *досить*. Ти збираєшся зі своїм лайном, Брент знаходить роботу, а вона йде в реабілітацію і не живе тут більше, поки не

повернеться, ти мене розумієш?" Я ткнула великим пальцем собі в груди. "Я виплачую цю іпотеку. Я плачу за машину, яку вона щойно розбила. Вона зареєстрована на моє ім'я. Я плачу за неї страховку, технічне обслуговування, а тепер ще й ремонт. І я роблю це для того, щоб *ви* могли влаштувати своє життя і, можливо, Брент міг знайти роботу, якщо він коли-небудь вирішить її знайти, а не для того, щоб Аннабель могла використовувати її, щоб наражати на небезпеку громадськість. Якщо ви троє думаєте, що я дозволю це... це *лайно*, продовжуючи його фінансувати, то ви з'їхали з глузду".

Я почала хапати порожні пляшки з-під газованої води з журнального столика і притискати їх до живота. "Вона могла когось *убити*", - сказала я, димлячись, пляшки брязкали одна об одну. "Тобі пощастило, що все, що вона зробила, це обмотала їх навколо дерева". Я зупинилася і подивилася на нього. "Вона взяла гроші? І не бреши мені".

Він виглядав обуреним. "Ти відрізала її від їжі. Як інакше вона повинна їсти?"

"Скільки?" запитала я.

Він зневажливо махнув рукою. "Може, кілька двадцятків. І мій телефон", - додав він. Він похитав головою. "І..."

Я чекала.

"Обручка твоєї матері."

Бляха, бляха, бляха, бляха!

Я підняла руку і потупотіла на кухню. Мені хотілося щось розбити. Розбити тарілку. Пробити бейсбольною битою весь цей довбаний огидний будинок.

Він пішов за мною, коли я викидала пляшки у смітник. "Знаєш, тобі не завадило б мати трохи співчуття до своєї сестри, - сказав він мені в спину. "Наркоманія - це хвороба. І мати заслуговує на те, щоб бачити свою дитину".

Я накинулася на нього. "У мене є співчуття. Тому *я роблю* все, що в моїх силах, щоб вона почала лікуватися. І якби ти любив її, ти б допоміг. Їй потрібні межі, тату. Мають бути наслідки. І якщо ти не даси їй їх, то ти сам є частиною проблеми".

У нього відвисла щелепа.

Я підставила йому спину і почала несамовито мити посуд. "Знаєш, хоч *раз* я хочу бути тим, хто розвалиться на частини. Я так втомилася прибирати за іншими".

Двері гаража з кухні відчинилися. Увійшов Брент.

Він жив зі своїм хлопцем Джоелом і його сім'єю в будинку навпроти. Він, мабуть, побачив мою машину на під'їзній дорозі, і йому, як завжди, щось знадобилося. Бог знає, що ніхто з нас ніколи не приїжджав до цієї пекельної діри просто так.

"Отже, принцеса повернулася", - пожартував він.

Я подивилась на нього. "Ти ходиш по тонкому льоду, Бренте. Не випробовуй мене. І у вас вистачило нахабства заблокувати мені телефон, за який я плачу, до речі".

Він похмуро ходив по кухні і затуляв носа закутаною у светр рукою. "Ух, тут *так* смердить. Так чи інакше, я хотів поговорити з тобою..."

Я насміхалась. "Звичайно, хочеш. На яку фінансову піраміду ти хочеш отримати гроші цього разу?"

Він обурено пирхнув. "По-перше, це *не* фінансова піраміда. Це справжній бізнес, і я сам собі господар. Мені просто потрібні початкові інвестиції, щоб створити свій інвентар".

"Чудово. Ще один MLM. Ще *краще*." Я грюкнула тарілкою по сушарці. "Я не дам тобі ні цента, Бренте. У тебе є ступінь з бізнесу. Знайди. РОБОТУ. *Справжню*."

"Я не створений для традиційної роботи, Ванессо, ти ж знаєш! Я всіх ненавиджу, їдальня огидна, і я не створений для ручної праці", - скиглив він.

Тато стояв десь позаду мене. "Твій брат - підприємець-початківець, і все, що він просить - це трохи грошей на старт".

"Справді? Тоді віддай йому".

"Ця сім'я піклується одне про одного, - незворушно продовжував тато. "Це те, що ми *робимо*. Я піклувався про тебе і твою сестру, коли померла твоя мама. Аннабель і ти піклувалися про Мелані, а тепер ви піклуєтеся про нас. Це шлях Прайсів. Якщо ми не маємо один одного, що ще у нас є?"

"Ти подбав про нас?" Я обурено засміялася. "Ти це так називаєш?"

"Поглянь на себе. Ти вийшла чудовою!" - прокричав він з-за моєї спини.

Я сердито грюкнула ще однією тарілкою по сушарці. "Як ти смієш називати своє виховання "сам за себе" інакше, ніж воно було. Немає грошей, одяг смердить пліснявою, через що над нами знущаються в школі, в коморі немає нічого, крім простроченої їжі. Ти приносиш додому якийсь запліснявілий диван, який знайшов на тротуарі, тому в нас завелися клопи, і нам довелося провести Великдень у батьків Джоела, поки ти проводив дезінфекцію..."

Брент подивився на свої нігті. "Той диван був досить огидний..."

"Це було майже п'ятнадцять років тому, - сказав тато. "Як довго ви двоє будете згадувати про цей диван - розкішний вікторіанський, який просто потребував невеликої оббивки, якщо хочете знати. А терміни придатності - це міфи. Вони просто хочуть, щоб ви купували їжу, яка вам не потрібна".

"Хто "вони"? "Біг Гроукері"? саркастично запитав Брент.

Я пирхнула.

"Я навчив тебе винахідливості, - продовжував тато. "Це незамінна життєва навичка, і, до речі, я завжди радий, що ти нею користуєшся. Ти завдячуєш усім, що маєш, тому, як я тебе виховав, а я через тебе роз'їжджаю на поношеному "Kia". Це образа. І, чесно кажучи, це виставляє тебе в поганому світлі. Батько відомої інтернет-персони повинен їздити на чомусь видатному. Може, "Лексус". Або на новому С-класі..."

Я насміхалась. "Машина *готова*. Відтепер можеш викликати Uber, куди тобі треба. А ти прибери в цьому будинку і поміняй замки, бо я більше не платитиму за рахунками. Вирішуй сам".

І тоді моє підборіддя почало тремтіти, бо як, чорт забирай, ця сім'я буде жити далі, коли мене не стане?

Я була скотчем. Єдине, що тримало цей гівняний шматок лайна разом.

Якби я поїхала, татові довелося б взяти на себе турботу про Грейс, а у мене була лише найменша віра в те, що він впорається з цим заради дитини. Я б навіть не привела її сюди в гості, не кажучи вже про те, щоб залишити тут жити. Він був такий безладний, що, ймовірно, загинув би під лавиною сміття в лігві, і його тіло не знайшли б, поки сусіди не поскаржилися б на запах. Аннабель здохне від передозування в гонитві за кайфом і більше ніколи не повернеться за Грейс, а Brent витратить свій спадок на якусь схему швидкого збагачення, розориться і помре з голоду ще до того, як моє тіло охолоне.

Я прикинула, що маю близько року. Ще один рік, якщо моя рука означала те, що я думала. А потім я помру і буду похована, і це лайношоу продовжиться без мене, і ніхто не зможе його зупинити, і всі вони будуть жахливо страждати до самої смерті.

Ридання вирвалося з моїх вуст, я повернулася і сповзла вниз по посудомийній машині, поки не опинилася на брудній підлозі, плачучи в долоні. І найгірше те, що я не відчувала кінчиків своїх пальців, коли робила це.

Я чула, як тато йде втішати мене, бо лінолеум був такий липкий, що його черевики видавали звуки скотчу, коли він ступав, і це лише посилювало мої сльози.

Здавалося, що вся родина Прайсів прямувала до вимирання. Погані гени, схильність до захворювань і довбаний закон Мерфі.

І бідолашна Грейс. Мати-наркоманка, самозакоханий дідусь, ошуканий дядько і вмираючий опікун.

Я заплакала, зовсім втративши самовладання, і тато обійняв мене. "Чого ти плачеш, гарбузику? Життя прекрасне! З Аннабель все буде добре, і у Грейс є ти, щоб подбати про неї".

Я застогнала голосніше.

Я не могла сказати йому про свою руку. Я не могла розповісти нікому з них. Тато б повністю розплутався - якби це стосувалося лише його самого. Brent перейшов би в режим повної драми, і хто знає, що б це зробило з моєю сестрою.

О, Боже. Хтось повинен удочерити Грейс. Закрите усиновлення і втекти з нею. Мила пара, яка балуватиме її, відправлятиме у веселі табори з ночівлею, купуватиме їй поні, і вона виросте, ніколи не знаючи про пожежу на смітнику в сім'ї, з якої вона походить, бо нічого з цього *ніколи* не зміниться.

Brent прошепотів зі свого місця, де все ще стояв біля гаражних дверей. "Гаразд, ти ж знаєш, що я хочу тебе заспокоїти, так? Але я *не* сидітиму на тій підлозі".

Я сміялася і плакала.

Я витерла очі рукавом сорочки, затамувала тремтяче дихання, намагаючись заспокоїтися. Як завжди, я не могла дозволити собі розкіш належного відпочинку.

Мені, мабуть, не завадила б якась терапія. Можливо, ще одна онлайн-група підтримки, як мінімум. Але який сенс намагатися виправити себе, якщо через дванадцять місяців мене, ймовірно, навіть не буде?

"І де ж вона, по-твоєму, зараз?" пробурмотіла я, прикладаючи долоні до повік.

"Вона написала мені сьогодні вранці", - сказав Брент так, ніби це його дратувало. "З нею все гаразд".

"Ти ж знаєш Аннабель, - зневажливо сказав тато. "Вона завжди приземляється на ноги".

Брент насміхався. "Вона більше схожа на таргана, ніж на кішку", - пробурмотів він.

Я відчула, як тато повернувся, щоб подивитися на нього. "Це твоя *сестра*, юначе."

"Що? Я не хочу нічого поганого! Я просто кажу, що вона незнищенна. Ядерна бомба може вибухнути, а Аннабель буде сновигати по руїнах неущокованою, все ще носити шарф Burberry, який вона вкрала у мене, наполягаючи на тому, що вона його не бачила". Він схрестив руки. "Я сумую за тим шарфом", - додав він.

Я випустила довге, втомлене зітхання. "Я почула про викрадення машини. На моє щастя, я саме тусувалася з адвокатом, коли з'явилися копії". Я витерла очі долонею. "Знаєш, тату, це публічний запис. Це може зашкодити моєму іміджу. Ти маєш бути обережнішим".

"Це той гарячий хлопець з коридору?" запитав Брент.

Я втомлено кивнула.

"Гарний хлопець", - сказав тато. "Хороша робота теж. Адвокати заробляють гроші", - додав він. "Було б добре мати адвоката в родині".

Я тихо пирхнула. *Як зручно*.

У нас з татом не було таких стосунків, коли його думка про чоловіків, з якими я зустрічалася, мала для мене хоч якесь значення. Не те, щоб я зустрічалася з Едріаном або коли-небудь зустрічалася б. Цей чоловік не хотів мати нічого спільного з моїм гарячим безладом. І від цього мені теж хотілося плакати.

Він мені подобався. Він був у моєму смаку. Якби все було інакше, якби він був хоч трохи зацікавлений, а я не дивилася на свій термін придатності, я б стрибала на цьому тілі, як на батуті.

Сама думка про те, що Адріан, напевно, думав про все це, змушувала мене здригатися. Здавалося, що кожного дня зі мною на його очах має траплятися щось принизливе, просто тому, що всесвіту потрібно добряче посміятися. Я знову розреготалася і припала лобом до колін.

Я мусила зробити цю сім'ю незалежною. Я *мусила*. Я не могла більше терпіти цю безвідповідальність. Незабаром мене б тут не було, щоб допомогти їм прибрати за собою. Але я не знала, що робити. Я не могла допомогти Аннабель, якщо вона не захоче допомогти собі сама. Брент був зацікнений на гонитві за веселкою. А тато...

Я сподівався, що втручання міської влади стане тривожним дзвінком. Його оштрафували і дали піврічний випробувальний термін за захащення двору. Я знаю, що він був принижений цим. Але він не припиняв збирати речі. Це перейшло від якоїсь глибокої ощадливості до чогось іншого. Він

збирав сміття. Деякі речі, за які він тримався, були буквально сміттям. І він приносив його швидше, ніж я могла його винести.

Я прийнялася і ткнулася лобом у долоню. "Іди прийми душ. Ми йдемо на збори анонімних алкоголіків. Бренте, ти теж".

Вони не сперечалися. Можливо, тому, що знали: якщо вони хочуть, щоб я продовжував платити за речі, їм доведеться принаймні зробити вигляд, що вони співпрацюють.

Я пішла за татом до вітальні і дала йому дві таблетки "Алеве" зі своєї сумочки. Треба буде отримати ще один рецепт і сейф, куди їх покласти. Йому також потрібен новий телефон.

Коли вода в душі з'явилася, я швидко прибрала в будинку. Попросила Брента пропилососити, поки я мила підлогу. Закинула білизну в пральну машину. Це навіть не було сотою частиною того, що потрібно було зробити, але це був початок.

Через півгодини тато вийшов з душі і спустився в коридор одягнений і чистий, коли я вмикала посудомийну машину.

"Може, підемо на обід до Перкінса?" - запитав він, піднімаючи рукави светра.

Я зітхнула. Тато був гарним чоловіком. Він носив білу сорочку на ґудзиках під жилетом з V-подібним вирізом і був поголений. На ньому були окуляри. Він був схожий на чоловіка, який сидить у шкіряному кріслі біля каміна і гортає роман. Він був схожий на освіченого, вишуканого джентльмена, який був до смішного розумним і занадто чарівним для своєї ж користі - яким він і був насправді.

Іноді я думала, що саме через свій інтелект тато був таким, яким він був. Він був надто розумним, щоб насолоджуватися блаженним невіглаством, гіперосвідомістю всього, що його оточувало, вбираючи світ, як губка. Він міг стати ким завгодно. Лікарем. Вченим. Бухгалтером, як він колись був.

Натомість він був *таким*.

Я не можу придумати, де б я хотіла поїсти дешевше, ніж у Перкінсі.

І я все одно відвела його туди.

* * *

Мене не було майже п'ять годин. Було 2:00, коли я повернулася. Поки мене не було, я півдюжини разів перевіряла, як там Грейс. Адріан продовжував запевняти мене, що з ним все гаразд і щоб я не поспішала. Коли я нарешті повернулася до його квартири, я постукала в двері, і Адріан покликав мене зсередини, щоб я зайшла.

Він стояв біля раковини на кухні, запуская воду. На кухонному столі лежав відкритий портфель і розкидані якісь папери, ніби він намагався виконати якусь роботу. Я відчула себе ще гірше, бо вкрала половину його вихідного дня своїми дурницями. Він, мабуть, мав якісь справи.

"Привіт", - сказала я, зачиняючи за собою двері. "Як вона?" Я глянула на гойдалку Грейс, але вона була порожня.

"Добре, до двадцяти хвилин тому", - сказав він, дивлячись вниз на те, що перуть. "У неї був дуже поганий підгузник".

Я підійшла до кухонного столу і побачила, що він тримає Грейс у раковині. Він купав її.

Моє серце *розтануло*.

У раковині лежав згорнутий рушник, щоб підтримати її, а на столі лежала мокра мочалка, згорнута в клубок. Він ополіскував її з чашки. Він дістав дитячий шампунь з дорожньої сумки для підгузників, але він був наполовину порожній.

Він витер чоло тильною стороною долоні. "Це пройшло прямо по її спині. Це було навіть у її волосся. Я не знав, що вони можуть таке робити. Я мало не викинув всю дитину і почав все спочатку".

Сміх вирвався з мого рота, і я прикрила його рукою. "Вибач, це не смішно. Я не повинна була сміятися".

Він посміхнувся через раковину. "Все гаразд. Ти ж обіцяла мені сьогодні пригоди і хвилювання". Він кивнув на пакет для сміття на підлозі. "Там її брудна піжама. Я збирався її випрати".

Я присунулася до нього і засукала рукави. "Дозволь мені допомогти тобі. Вона може бути дуже слизькою, коли мокра". Моя рука стиснулася з його рукою, коли я нахилилася над раковиною разом з ним.

Він добре пахнув. *Дійсно* добре.

Я подумала про те, як він стояв так близько до мене раніше перед офіцером Санчесом, і моє серце трохи затріпотіло.

Я надто довго не займалася сексом. Я не ходила на побачення, але не заперечувала проти випадкових стосунків на одну ніч час від часу. Але чим більше я ставала відомою, тим важче мені це вдавалося. Я зустрічалася з чоловіками, і вони знали, хто я така, і це робило все дивним. Я боялася, що вони розкажуть про мене якусь бурхливу сексуальну історію в Інтернеті або сфотографують мене, поки я сплю, і продадуть їх. Ніщо так не висмоктує романтику з ситуації, як NDA.

Моя слава ізолювала мене. Вона була майже такою ж ізоляцією, як і мої власні причини самотності.

І тоді мені спало на думку, що, можливо, востаннє я займалася сексом востаннє.

Я випустив повітря, коли це усвідомлення накрило мене. Якби я була справді хворою, багато з того, що я робила, я, можливо, робила би востаннє. Можливо, це був би мій останній День подяки. Це було б моє останнє Різдво. Потім мій останній Новий рік. Можливо, я навіть востаннє стою пліч-о-пліч з привабливим чоловіком.

Я змусила себе перестати думати про це. Робити те, що я завжди робила - знаходити вдячність за те, що я отримала, замість того, щоб зациклюватися на тому, що я втратила.

Адріан відволікав мене і допомагав, коли я цього потребував. Він дав мені те єдине відео, контент для мого каналу, щоб я могла продовжувати заробляти гроші на дослідження БАС. І тепер у мене з'явився шанс познайомитися з ним ближче, чого я ніколи не думала, що колись зможу

зробити. Ще кілька днів тому ми були незнайомцями. Все, за що я можу бути вдячна.

Але я все одно відчувала, що занурююся все глибше.

Можливо, це все навалилося на мене одночасно, і я просто не змогла оговтатися від цього, як зазвичай. Моя рука не слухалася, і що це могло означати. Тато, Брент, Аннабель. Виснаження, мамина обручка.

Було щось жахливе в думці, що я можу втратити свою стійкість. Що я, можливо, нарешті досягну межі того, скільки трагедії та відчаю я можу витримати.

Швидке відновлення було моїм механізмом подолання труднощів. Я оговталась від спустошення за рекордно короткий час. Я була оптимістом на половину склянки. За своєю суттю позитивною людиною. Це було моєю фішкою. Я жила життям на повну, проживала кожен день так, ніби він був останнім.

Але сьогодні? Сьогоднішній день забрав щось у мене. І найдивніше те, що я думаю, що це більше пов'язано з Едріаном, ніж з чимось іншим.

Я звикла до нестабільності Аннабель, татової та Брента, до їхніх дурниць. Я навіть звикла до думки, що до тридцяти років помру. Але до цього я не звикла

Його.

Адріан був однією з тих віх, яких я ніколи не досягну. Може, не зовсім він. Він був нецікавий і недоступний. Але ідея про нього. Чоловік, в якого я могла б закохатися.

У мене ніколи не буде чоловіка. У мене ніколи не буде власної сім'ї. Чорт, у мене навіть хлопця більше ніколи не буде.

БАС забрав його у мене, як і багато інших речей. Це було більше, ніж просто крадіжка життя. Він вкрав надію. Гідність. Мрії. І так буде доти, доки не залишиться нічого.

Навіть я.

У мене перехопило подих. "Для того, хто ніколи раніше не мив немовлят, ти зробив це правильно", - сказала я, намагаючись придушити темне почуття, яке виникло у мене, коли я була так близько до нього.

"Мені довелося зателефонувати мамі. Я навіть не знав, з чого почати".

Я знову засміялась, але сміх не дійшов до моїх очей.

Він вилив останню чашку води на плечі Грейс, і я підняв її з рушником.

Він витягнув пробку з каналізації, коли я пригорнула мокру дитину, цілуючи її в щічку. Мене накрило почуття захищеності. Тому що за всіма намірами і цілями, прямо зараз вона дійсно була моєю дитиною.

Діти ніколи не входили в мої плани. Кілька років тому мені перев'язали труби. Оскільки вони не знали, який ген викликав БАС у моїй родині, я не могла зробити селективне ЕКЗ, щоб виключити його. І хоча я була дуже рада, що народилася, навіть незважаючи на ризики, і багато людей в моїй ситуації все одно вирішили мати дітей, я принципово відмовилася грати в генну рулетку з власними дітьми.

Я не хочу, щоб БАС отримав ще одну жертву. Хвороба забрала достатньо від сім'ї Прайсів. Мені не потрібно було класти до її ніг ще одну можливу жертву.

Були й інші варіанти. Донорство яйцеклітин або усиновлення. Але я ніколи не розглядала ці варіанти, бо не була впевнена, що зможу виховувати дитину. І це була та сама ситуація, з якою я зіткнулася зараз. Я теж не могла виховувати Грейс.

Навіть якби я хотіла.

Мені хотілося вірити, що все буде добре. Що Аннабель стане чистою, як вона стала чистою одного разу. Що вона повернеться за своєю донькою. Але у мене не було часу на віру. Більше не було. Я не могла дозволити собі поставити на це і програти.

Мені потрібен був довгостроковий план для цієї маленької дівчинки, і я повинна була виконати його зараз, поки ще могла.

"Чи знаєте ви хорошого адвоката, який спеціалізується на усиновленні?" запитала я.

Адріан сперся на кухонну стійку, витираючи руки рушником. "Я знаю декого. Ти думаєш про те, щоб удочерити її?"

Я не могла сказати йому правду. Йому не потрібно було її знати. Я навіть не хотіла знати, що мені доведеться відмовитися від неї, знайти їй іншу сім'ю. Біль у моєму серці вихлюпнувся, і я проковтнула його. "Я просто думаю, що їй потрібна стабільність, розумієш?"

"Ваша сестра переписише свої права?"

Я похитала головою. "Я не знаю."

Адріан кинув рушник на стіл. "Якщо вона не хоче переписувати свої права, ти завжди можеш підкинути їй грошей. Запропонувати їй стимул. Зазвичай це спрацює". Він схрестив руки. "Ти все владнала зі своєю сім'єю?"

Я випустила довгий подих. "Типу того. Аннабель розбила машину. Вкрала її, тож гарна новина, що ти не дала неправдивих свідчень поліції. Вона вкрала татів телефон, гроші і мамину обручку", - я поперхнулася на останньому слові. Нічого не могла з собою вдіяти. Я не очікувала, що це станеться, і не змогла стриматись. Я прикусила губу і повернулася до вітальні. "Вибач", - промовила я. "Я ще не отямилася".

У мене було правило. Я не заціклювався на речах. Це було не дозволено, що б це не було. Життя було надто коротким. Але це було боляче.

Мамина каблучка була однією з небагатьох сімейних реліквій, які мені були дорогі. У мене так мало залишилося від мами.

А тепер і цього не стало.

"Ви написали заяву в поліцію?" - запитав він з-за моєї спини.

Я кивнула, кладучи Грейс на диван, щоб одягнути на неї підгузник. Я важко ковтнула, перш ніж заговорити. Я не хотіла плакати перед ним. "Я купила, але діамант маленький. Усе це коштує менше тисячі доларів. Вони не будуть дуже прискіпливо дивитися. На ньому є напис "*кісмет*", тож я думаю, що це не зовсім неможливо, але вони, мабуть, ніколи його не знайдуть". Я поринула в себе. "Що є, те є. Нічого страшного. Це було просто сентиментально, ось і все."

Він підійшов до мене ззаду і простягнув мені маленьке вбрання, яке він вибрав для Грейс. Я взяла його, не дивлячись на нього.

"Ти втратила маму?"

Я кивнула. "Так. Коли мені було шість. Автомобільна аварія." Я накинула піжаму на голову Грейс.

"Твоя сестра на дев'ять років молодша за тебе. Зведена сестра?"

"З другою дружиною мого батька. Це також мама Брента."

"І де вона?"

Я застібнула ґудзики і взяла Грейс на руки. "Так далеко від нас, як тільки можливо. І я навіть не звинувачую її", - пробурмотіла я. Я повернулася до нього і витерла очі. "Вибач, що забрала у тебе стільки часу. Дякую, що приглянувся за нею. Я піду від тебе за хвилину".

"Хочеш поужити зі мною?"

Питання застало мене зненацька, і я зупинився і вступився на нього. Він сидів на стільці. Лікті на колінах, руки стиснуті в кулаки, він дивився на мене.

"Хочеш поужити зі мною?" запитала я, кліпаючи на нього.

"Так."

"Тебе ще не нудить від мого лайна? Або її лайна?" Я кивнула на Грейс.

Він хихикнув. "Ні, це не так."

Він не залицявся до мене. Це було абсолютно платонічно. Але він мені подобався, і дозволити собі проводити більше часу з кимось, до кого я могла б розвинути почуття, було не в моїх інтересах - і не в його. Він не мав жодного уявлення, у що він вплутується. Моє життя було схоже на склад з однією з тих табличок "сьогодні стало тільки днів від останнього випадку", і цифра завжди дорівнювала нулю.

Я облизала губи. "Зближуватися з кимось зараз - не найкраща ідея для мене".

"Чому?" - запитав він.

Я зітхнула. "Едріан, моє життя - безлад. Це *безлад*. Ти навіть не уявляєш. Весь мій світ схожий на брудну гірку лайна, і якщо ти підійдеш надто близько, то скотитися з неї разом зі мною".

"Тому що у вас проблеми в сім'ї? Не буває ідеальних сімей. Просто є сім'ї, які роблять кращий піар, ніж ваша".

Куточок моєї губи сіпнувся.

"Мені подобається проводити з тобою час, - сказав він. "І мені потрібно більше дивитися *"Офіс"*. Я все ще не залицяюся до тебе, якщо ти про це турбуєшся".

Ну, принаймні, це було. *О, Боже*.

Моє довбане життя. Уявіть, що гарячий, розумний, неймовірний хлопець не залицяється до вас - це найкращий сценарій.

"Я зроблю баранячі гомілки", - сказав він.

Я наморщила лоба. "Ти ж казала, що не вмієш готувати".

"Можливо, я трохи не так висловився. Я не люблю готувати тільки для себе. Воно того не варте. Але мені дуже подобається готувати для когось іншого. Особливо для того, хто це оцінить".

Я прикусила губу. "Не знаю. Мені треба попрацювати, а якщо я поїм з тобою, то не встигну до вечора. Після восьмої пральня переповнена".

Він знизав плечима. "Зроби це тут. У мене є пральня машина і сушарка".

Я вигнула брову дугою. "Справді? Справді?"

"Моя квартира набагато більша за твою, пам'ятаєш? Завантажуй, скільки хочеш".

"Ти впевнений?"

"Я впевнений."

Я посміхнулася. "Ти робиш так, що мені дуже важко відмовити".

"Так вона сказала".

Я пирхнула. "Ха! *Офісний* гумор. Я вже змінив тебе на краще. Гаразд. Підуй прийму душ. Я щойно прибрала будинок, який мав би бути приречений", - сказала я, дивлячись на свій одяг.

Він підвівся і потягнувся до Грейс. "Я заберу її."

Я нахилила голову. "Справді?"

Він посміхнувся до Грейс так, що у мене защеміло серце. "Так, я не проти. Я залишу двері незамкненими. Повертайся, коли будеш готова".

* * *

Я була готова. Я була готова більше, ніж він коли-небудь бачив мене. Не тому, що це було побачення, звісно, а тому, що піти кудись і причепуритися було розкішшю, якої я не могла собі дозволити вже кілька тижнів. Зазвичай я була лише різними версіями того, як я вилазила з ліжка в ці дні. До того ж, моя особиста презентація мала відповідати страви. Чоловік готував баранячі гомілки.

Я одягла рожевий светр і джинси, завила волосся і зробила макіяж. Коли через годину я увійшла до його квартири, там грала класична музика. Гаррі Пупінс, згорнувшись калачиком, спав на своєму собачому ліжку біля дивану. Грейс сиділа у своїй гойдалці на кухні, звідки Адріан міг її бачити.

Адріан стояв на кухні з лопаткою над мідною сковорідкою і чорним кухонним рушником, перекинутим через плече. На ньому були джинси, білий фартух і бордовий светр із засуканими рукавами. Усе це виглядало, як сторінка в клятому каталозі "Вільямс-Сонома".

У всесвіті мав бути дисбаланс. Якогось бідолахи, напевно, вкоротили, щоб Едріан Коупленд міг отримати свою непропорційну частку гарної зовнішності.

"Привіт", - сказала я, вносячи кошик з білизною і пляшку вина.

Вся моя фанатська пошта лежала біля дверей, ретельно впорядкована і в банківських скриньках.

"Я попросив Беккі віднести пожертви до Армії Спасіння для тебе, - сказав Адріан через плече. "Сподіваюся, ти голодна.

"Вмираю з голоду".

Там пахло *дивовижно*.

Він кивнув на коридор. "Пральня - другі двері ліворуч".

"Дякую", - сказала я. "Чи можу я тобі чимось допомогти?"

Він підняв на мене очі вперше відтоді, як я увійшла, і на секунду зупинився. "Ні, я сам". Його погляд затримався ще на мить, а потім він повернувся до свого приготування.

Я посміхнулася до себе. *Він просто перевіряв мене.*

Було приємно усвідомлювати, що, можливо, атракціон не був одностороннім. Звісно, не для практичних цілей. Між нами нічого не повинно було статися. Але це робило чудеса з моєю самооцінкою.

Я зупинився і перевірів, як там Грейс. Вона дивилася, як Едріан готує з соскою в роті, з широко розплющеними очима. Я загорнула її в ковдру, потім взяла свій кошик і пішла по коридору.

Квартира була трикімнатною. Спальня була праворуч від вітальні, де була спільна зі мною стіна. Двері були зачинені.

Потім була кухня, гарна відкрита їдальня посередині зі столом на шість персон, і коридор, яким я йшла ліворуч. Дорогою я зазірала до кімнат.

Одна вільна кімната була схожа на адвокатський кабінет з книжковою полицею з вишневого дерева від підлоги до стелі за письмовим столом. Іншу кімнату він перетворив на вражаючий домашній спортзал. Між ними була повноцінна ванна кімната, а потім, нарешті, пристойного розміру пральня.

Уся квартира була бездоганною. Ніщо не стояло не на своєму місці. Він був педантичним. Навіть пральня була організована і бездоганна. Всі його миючі засоби і кондиціонер для білизни були вишикувані в ідеальний ряд над пральною машиною.

Стіни в квартирі були холодного сірого кольору з білим оздобленням. Підлога з темного паркету, за винятком ванної кімнати. Це був якийсь камінь, схожий на шифер. Все було дуже холодним і чоловічим.

Йому потрібні були рослини і свічки.

Я почала завантажувати і повернулася на кухню. "Боже, яка у тебе розкішна квартира".

Я зазірнула через його руку, щоб подивитися, що він готує. Він тушкував картоплю з розмарином на сковороді. Пахло так смачно, що мій шлунок забурчав.

"Чому б не взяти більшу машину?" - запитав він. "Здається, ти можеш собі це дозволити. Ти, очевидно, дуже успішна".

Я притулилася спиною до прилавка біля плити і нахилилася. "Більшу частину своїх грошей я віддаю на благодійність. Тому я живу скромно. Залишаю собі тільки найнеобхідніше, плюс трохи на розваги. І вино", - додала я.

Він з шипінням вилив на сковорідку хлюпнув мерло. "Так, я читав це у твої Вікіпедії. Ти жертвуєш на дослідження бічного аміотрофічного склерозу".

Тож він вивчав мене.

Це означало, що він *знав*.

Він міг подивитися будь-яке з моїх відео і зрозуміти загальну суть того, про що я говорила. Я відкрито говорила про все: про 50-відсоткову ймовірність мати мутовані гени, які викликають БАС. Про мою неможливість пройти тест на них. Моє бажання не шукати лікування, якщо я буду хвора. Це все було там.

Можливо, не в одному епізоді, але досить щедро розлите навколо. Не кажучи вже про всі статті про мене і мою сторінку у Вікіпедії. Якби він проявив хоча б найменшу юридичну ретельність, яку, схоже, він проявив, то отримав би кришталево чисту картину того, чим було моє життя.

І тепер я бачила, до чого веде ця розмова, і мені потрібно було її припинити. Я не хотіла встрявати в невимушену дискусію про мій можливий смертельний діагноз. Я хотіла насолодитися цією вечерею.

Я хотіла забути про смерть, що підкрадається до моєї руки.

Я заправила волосся за вухо. "Можу я попросити тебе про послугу?"

Він подивився на мене. Теплі, зелені розкішні очі.

"Я не хочу говорити про... про те, що ти дізнався на моєму каналі. *Ніколи*. Просто ... бути поруч з тобою відчуваєш себе як перерва. Ти не моя божевільна сім'я, і ти не є частиною світу Ютубера чи мого життя, пов'язаного з БАС, і мені це подобається".

Він на мить затримав на мені погляд. "Звичайно", - сказав він. "Для мене це теж була втеча від реальності. Я розумію". Він зробив вражаюче перевертання картоплі. "То яке вино ти принесла?" - запитав він.

Я посміхнулася, взяла пляшку і простягнула йому.

"Мило", - сказав він, посміхаючись, дивлячись на етикетку. "Ти його зберігла? Це був чудовий рік".

"Я ніколи нічого не економлю, - сказала я, хапаючи відкривачку для пляшок, що лежала на столі. "Я насолоджуюся речами якнайшвидше. Я запалюю дорогу свічку, використовую модне мило у формі троянди і п'ю вино, навіть якщо єдине, що я святкую, - це те, що сьогодні вівторок".

Він відмовився від пальника. "Що ж, я радий, що ти це робиш заради мене. Я буду дуже вдячний. Дозволь мені". Він взяв у мене відкривачку, яку я намацувала, і відкоркував вино. Потім дістав із шафки два келихи, налив і подав мені.

"Дякую." Я збовтала рідину, занурила ніс у келих і вдихнула. "Якщо ти так любиш вино, тобі варто відвідати Тоскану. Ти коли-небудь був там?" Я оглянула його квартиру в пошуках рамок. "Де твої фотографії з відпустки? Вони в твоєму ноутбучі чи ще десь?" Я поклала великий палець через плече. "Тому що, якщо у тебе є резервний фотоальбом, мені потрібно його подивитися, щоб знайти фото з членами".

Він пирхнув. "У мене немає запасного альбому. Я не беру відпусток."

Я моргнула йому. "*Коли-небудь?*"

"Кілька років тому я їздив до Лос-Анджелеса на тиждень, але я був там на робочій конференції".

"То це все, що ти робиш? Працюєш?"

"Майже."

Я витріщилась на нього на мить. "*Чому?*"

Він знизав плечима, притулившись до прилавка. "Мені нелегко взяти відпустку. Я потрібен фірмі. Я партнер. І я не проти роботи. Гроші хороші".

"Тобі це потрібно?" запитав я.

"Що?"

"Гроші. Чи потрібні вони тобі. Чи є якась мета, до якої ти прагнеш? Виплатити студентські кредити, вибратися з боргів? Накопичити на щось велике?"

Він похитав головою. "Ні. У мене немає ніяких кредитів. Мама заплатила за мій коледж. І дохід від цієї будівлі пристойний. Я просто працюю, щоб працювати, напевно".

Було щось трохи скуте в тому, як він це говорив.

"Що?" запитала я.

Він відвернувся від мене. "Я не знаю..."

"Що? Скажи мені."

Його очі повернулися до моїх. "Мені подобається те, що я роблю. Це приносить задоволення. І приносить задоволення. Це просто не..." Він похитав головою і стиснув губи в лінію. "Я просто не можу позбутися відчуття, що чогось не вистачає. Може, тому, що я щойно з кимось розлучився". Він потер лоба. "Мабуть, так".

Я перекинула свій келих на нього. "Ти страждаєш від синдрому одного дня".

Він зморщив брови. "Що?"

"Синдром одного дня. Ви живете так, ніби завжди буде один день, щоб зробити все, що ви відкладали. Одного дня ти поїдеш у подорож. Одного дня у тебе буде сім'я. Одного дня спробуєш щось нове. Ти весь час працюєш і мало розважаєшся. Гроші не можуть зробити тебе щасливою, якщо ти не знаєш, чого хочеш, Едріан. То чого ж ти хочеш?"

Він похитав головою, ніби ніколи раніше не замислювався над цим питанням. "Я не знаю."

"Ти повинен спробувати розібратися в цьому. Знаєш, тобв дуже пощастило. Більшість людей не мають можливості жити по-іншому, кардинально змінити свій спосіб життя, зібрати речі й піти на півроку з роботи, але при цьому мати можливість оплачувати рахунки. Але ти можеш". Я знизала плечима. "Тож зроби це".

Він виглядав розваженим. "Просто зробити це? Просто зібрати речі і піти."

"Або залишайся. Але знайдіть час для інших речей, не пов'язаних з роботою. Знайди рівновагу. Знайди *радість*. Ти з тих людей, які не бачать обрисів у хмарах. І це не тому, що вам бракує уяви. Це тому, що ви занадто зайняті, щоб підняти очі вгору".

Він моргнув на мене на мить. Щось, чого я не змогла прочитати, промайнуло на його обличчі. Потім він прочистив горло і відштовхнувся від прилавка. "Ну, Італія може бути далеко", - сказав він, тягнучись за картоплею. "Я не літаю, пам'ятаєш?"

Грейс почала метушитися, я відстебнула її від гойдалки і взяла на руки. "Ти справді серйозно ставишся до того, щоб не літати, так?" сказала я, підстрибуючи.

Він висипав вміст сковорідки в тарілку, що стояла на столі. "У мене бувають напади паніки".

Я насупилась. "Ну, це відстій. Ти пробував Ксанакс?"

Він поставив каструлю в раковину і з шипінням облив її водою. "Я все перепробував."

"Терапія?"

Він похитав головою. "Я отримую достатньо психоаналізу від моєї мами. Вона вважає, що це тому, що я не контролюю ситуацію. Я, мабуть, був би в порядку, якби сам керував літаком". Він зняв з плеча рушник і витер руки. "Вона каже, що у мене проблеми з тим, що мене покидають". Він виглядав розваженим. "Мій батько покинув нас, коли я був маленьким. Вона каже, що це переросло в глибоко вкорінену потребу завжди тримати все під контролем".

"Твоя мама психолог?"

Він хихикнув. "Ні. Хоча вона, мабуть, побувала на достатній кількості з них, щоб знати".

"То як твої проблеми з покинутою дитиною впливають на твої стосунки?" запитала я, вкладаючи соску Грейс до рота.

Він відчинив піч і зазирнув всередину. "Що ти маєш на увазі?"

"Травми, отримані в дитинстві, завжди псують стосунки. Думаю, це правило."

Я знала це правило, бо була повністю ним зв'язана. І в моєму випадку це означало, що у мене не було стосунків.

Мене рано навчили, що любов завжди потребує допомоги. Це була відповідальність. Зобов'язанням. Любов висмоктує з тебе кров і користується тобою. Просить у тебе грошей, розбиває твою машину, підкидає тобі дитину на поріг.

Він покидає тебе.

Воно вмирає.

Я не хотіла, щоб так сталося з кимось іншим. Я не хотіла, щоб хтось закохувався в мене лише для того, щоб спостерігати, як я зникаю, а потім покинути їх. Та й взагалі, я не варту була цього. Не на цьому етапі. Виплата була надто мала. У мене, напевно, залишилося занадто мало часу.

Він зменшив температуру в духовці. "За винятком того, що мені було важко дістатися до Сіетла, щоб побачити її, я не думаю, що мої проблеми мали якийсь вплив на Рейчел".

"А до неї у тебе були якісь серйозні стосунки?" запитав я.

Адріан склав кухонний рушник в ідеальний квадрат і поклав його на стіл. "Кілька. Я зустрічався з кимось у коледжі пару років. Зустрічався з людьми час від часу. Через мою роботу важко знайти час. Вона була моєю першою дівчиною за... три роки?"

Я відвернула обличчя назад. "Ого. Вона, мабуть, була дуже особлива."

Він видихнув, але не відповів.

Я відчула, як моє обличчя розм'якло. "З тобою все гаразд? Дізнатися, що хтось одружений, - це дуже поганий спосіб розлучитися".

Він кивнув. "Зі мною все гаразд. Або буду. Врешті-решт. Мати когось, з ким можна потусуватися, допомагає".

Я посміхнулася і поцілувала Грейс у маківку. "Ми повинні випити". Я підняла свій келих і підняла його. "За те, щоб бути просто друзями". Він криво посміхнувся. "Просто за друзів". Ми цокнулися келихами.

РОЗДІЛ 9

ЧОЛОВІК ПОТРАПИВ ПІД ЖАХЛИВУ ЛАВИНУ! ВИ НЕ ПОВІРИТЕ, ЩО ЙОГО ПОХОВАЛО!

АДРІАН

Я прокинувся з думкою про Ванессу.

Для мене було неймовірно, що я не знав її до цього. Що я не усвідомлював, що хтось настільки яскравий живе по сусідству. Здавалося, що це було б само собою зрозуміло. Тепло, яке я відчувала крізь стіну.

Вчора ввечері вона принесла каберне Фар Ньєнте 2013 року. Це було вишукане вино. Ми повечеряли і почали дивитися "Ofis", але в підсумку так заговорилися, що поставили його на паузу і більше до нього не поверталися.

Я трохи покопався в її справі, поки вона розбиралася з батьком і його "викраденим автомобілем". Я ввів у пошук "Ванесса Прайс" і натиснув на відео з найбільшою кількістю переглядів. Це було з іншим ютубером на ім'я Віллоу Ши, і на відео вони вдвох їли перець-привид. Це було весело.

Потім я перевіряв її Вікіпедію. Вона була короткою. Вона була палкою захисницею прав людей з інвалідністю та мала благодійну організацію, яка займалася збором коштів на лікування БАС - і вона була знаменитою, про що я дізналася з кількості листів від фанатів та п'яти мільйонів переглядів відео з перцем-привидом, яке я переглянула.

Я сподівався побачити, якою була її колишня робота, але сторінка у Вікіпедії була мізерною.

Вона сказала, що не ходить на побачення, бо жінки в її родині помирають молодими.

Її мама загинула в автокатастрофі, а сестра померла від БАС. Я зробив швидкий пошук в Google. Це прогресуюче нейродегенеративне захворювання, яке вражає нервові клітини головного та спинного мозку. Викликає атрофію м'язів і врешті-решт призводить до смерті. Кілька років тому з метою збору коштів для боротьби з АЛС було започатковано Ice Bucket Challenge. Стівен Гокінг мав повільно прогресуючу версію цієї хвороби.

Це було дуже жахливо і дуже рідко. Дев'яносто п'ять відсотків усіх випадків були випадковими, що означало, що у неї це, ймовірно, не було спадковим. Її батько був живий і здоровий, і хоча її мати померла, коли Ванесса була маленькою, її вбила не БАС. У Вікіпедії не було жодної згадки про інших її родичів, які хворіли на цю хворобу. Пощастило, що хвороба розвинулася у її сестри, але це не було чимось, про що Ванесі варто було б турбуватися.

Дві передчасні смерті в одній родині та сестра, схиблена на самознищенні, Ванесса, напевно, думала, що живе в реальному житті, як у фільмі "Пункт призначення".

Звичайно, це було смішно, і я думаю, що вона з часом це переживе. Я *сподівався*, що вона це переживе. Вона була надто неймовірною, щоб залишатися самотньою вічно.

І вона мала рацію. Я недооцінив відновлювальний характер нової губки для раковини.

Я стояв на кухні і готував капучино. Було лише 8:15. У мене не було ніяких планів на сьогодні і я думав про бігову доріжку, коли у мене задзвонив телефон.

Домашній телефон Річарда.

Мій гарний настрій одразу ж випарувався.

Коли я вчора зателефонувала мамі, щоб запитати, як помити Грейс після фіаско з підгузками, вона подумала, що я дзвоню, щоб повідомити, що приїжджаю на Різдво. Вона здивувалася, що я доглядаю за чиєюсь дитиною. Її менше здивувало, що я все ще стою на своєму і відмовляюся бути будь-де в присутності Річарда.

Я підняла слухавку, думаючи, що це буде черговий дзвінок від неї з почуттям провини.

Було ще гірше. Це була бабуса.

"Адріане?" - запитала вона своїм тоненьким, кволим голоском. "О котрій годині ти ведеш мене на обід сьогодні?"

Я насупила брови. "Бабусю, я не прийду до тебе сьогодні".

"Але ж сьогодні вівторок! Ти завжди відвозиш мене до Перкінса у вівторок".

Це був не вівторок. Це була неділя. І я ніколи не водив її на обід. Вечера була нашою традицією.

Вона знову розгубилася.

Я втомлено потер чоло. "Бабусю, ти ж зараз у Небрасці, пам'ятаєш?"

Вона замовкла, і я знав, що вона робить те, що робить, коли її розум перевертається, - опускає тонкі брови і шукає очима підлогу.

З нею було складніше спілкуватися по телефону. При особистій зустрічі вона була менш дезорієнтована. Після переїзду я з нею майже не розмовляла. Щоразу, коли я дзвонив, вона втрачала хід думок або забувала, з ким розмовляє, клала слухавку і йшла геть.

Мене ще більше розлютило те, що мама віддалила її від усього звичного, і моя ненависть до Річарда піднялася на щабель вище.

Я почув, що хтось розмовляє на задньому плані. "З ким ти говориш?" Я перетасував, а потім мама взяла слухавку. "Хто це?"

"Мамо, це я", - втомлено сказала я.

"Едріан? Я не чула, як дзвонив телефон."

"Вона подзвонила мені."

Тепер вона і про мене замовкла.

"Вона розпитувала про тебе", - сказала вона за мить.

Я стиснув скроні.

"Вона не розуміє, чому тебе немає, - сказала вона. "І я не можу їй цього пояснити".

"Ну, можливо, вам не варто було перевозити її зі штату", - сказав я, і мій тон був більш різким, ніж я планувала.

"У мене є життя, Едріан. Навіть якщо ти не хочеш бути його частиною".

Будь-яке перемир'я, яке ми уклали вчора по телефону, коли я подзвонив запитати, як помити Грейс, офіційно закінчилося.

"Я передаю телефон Одрі, щоб ви могли попрощатися", - сказала вона коротко, очевидно, закінчивши зі мною.

Почулося ще більше шаркання, а потім бабуся знову зателефонувала. "Едріан?"

"Бабусю, я люблю тебе. Мені треба йти, гаразд?" Мій голос ставав густим.

"Гаразд. Тримайся подалі від неприємностей. Скоро побачимося. Бувай, бувай."

Я поклав слухавку і заплющив очі, видихнувши довгий вдих.

Я явно перебував в муках боротьби за опікунство, і єдиним способом отримати відвідування було б, якби я погодився помиритися з Річардом і приїхати до нього - чого я ніколи не зробила б.

Я відчув миттєве виснаження і відчуття, що мене покарали за те, що я маю принципи.

Я повернувся до приготування кави. Телефон знову задзвонив, і я подивився на нього, наполовину очікуючи, що це буде бабуся. Цього разу це була Ванесса. Я посміхнувся на екран і натиснув кнопку "Відповісти на дзвінок". "Привіт..."

"Едріан, мені потрібна допомога. Це терміново."

Я поставила філіжанку з кавою і одразу ж попрямувала до дверей. "Що відбувається?"

"Мені потрібно, щоб ти поїхав зі мною до мого батька".

Я зупинився, тримаючи руку на ручці дверей. "Твого батька?"

"Це не те, щоб дзвонити в поліцію, але це, безумовно, терміново, і мені потрібен хтось сильний, щоб допомогти мені. Моя рука надто слабка, в будинку Брента нікого немає, а я нікого більше не знаю".

"Гаразд. Дозвольте мені вдягнутися", - сказала я і попрямувала до своєї кімнати.

"Не одягай нічого, що тобі потім буде шкода облити бензином і підпалити".

Ванесса залишила Грейс з Йога Леді, чиє справжнє ім'я було Дон. Я був за кермом.

"Що сталося?" запитав я, виїжджаючи на автостраду.

Вона заламувала руки. "Якісь речі впали, і він у пастці".

Я смикнувся, щоб подивитися на неї. "У пастці? Під ним?"

Вона кивнула. "Так, але це лише його ноги. Він зміг мені зателефонувати. Йому нічого не загрожує. Я не думаю, що він поранений чи щось таке. Він просто не може вийти сам".

Я похитав головою. "І ви не хотіли зателефонувати 911? Вони б приїхали швидше".

"Я не можу викликати поліцію до цього будинку. Вони помітять його червоною міткою."

Я насупила брови. "Помітити червоною міткою? Що з ним не так?"

Вона випустила довгий подих. "Пам'ятаєш, я розповідала тобі про вчорашню каламутну гору лайна? А ти був такий галантний і все одно хотів бути моїм другом?"

Я змінив смугу. "Так..."

"Ну, це слайд".

Через п'ятнадцять хвилин ми під'їхали до двоповерхового будинку в Ігані. Ванесса вискочила з машини і, не чекаючи на мене, побігла вгору по доріжці і зайшла всередину. Коли я підійшов до неї ззаду, то зупинився на порозі.

Запах вдарив мене, як стіна.

Я повільно увійшов до під'їзду, дихаючи в лікоть. Я ніколи не бачив нічого подібного. Ніколи в житті.

Стоси від підлоги до стелі, скільки сягало око. Лайно буквально скрізь. На кожній поверхні, що стояла, була купа.

Крісло у вітальні було повністю заставлене якимись журналами та газетами, нагромадженими так високо, що вони затуляли світло з вікна. На етажерці стояв зламаний блендер, завалений кришками від пляшок, поруч гнилий гарбуз, навколо якого дзижчали плодові мухи. Скрізь сміттєві баки, вздовж стін - хтозна-що в них, обід від покришки, коробка з поламаними рамками для картин, один з тих білих плетених кошиків, які використовували для квітів на весіллях у 1980-х роках, з вм'ятим рожевим балоном з гелієм у середині...

У цьому божевільні був хаотичний метод. Певні речі, здавалося, були згруповані разом. Стос настільних ігор, складених на стільці, колекція компакт-дисків. Але навколо було сміття і гнила їжа. Зламані, непотрібні дрібнички та прилади.

Ванесса покликала мене звідкись із глибини будинку, і я попрямував через безлад на підлозі до передпокою, який був настільки переповнений речами, що мені довелося повертати боком, щоб протиснутися крізь нього. Ванесса стояла в кімнаті в кінці коридору, намагаючись підняти шафу, що впала з купи одягу.

"Я сам", - сказав я, піднімаючи його і притуляючи до стіни. Лише після того, як я зрушив його з місця, я зрозумів, що під ним був чоловік.

Ванесса вже відкопувала батька з-під сорочок і штанів. "Тату, з тобою все гаразд?" - запитала вона, піднімаючи його на ноги.

Він скинув светр, шкарпетка все ще була перекинута через плече. "Добре, добре, гарбузику. Я поклав білизну на відкриту шухляду, і вона, мабуть, була занадто важка. Я поклав її на себе. Мав гарну маленьку подушечку для падіння".

Ванесса озирнулася на мене, на її обличчі був втомлений вираз. "Спасибі, що допоміг".

Її батько посміхнувся мені широкою посмішкою продавця вживаних автомобілів. "Ми не були офіційно представлені", - сказав він, простягаючи руку. "Джеральд Прайс."

Мене нудило. Очі почали сльозитися. "Адріан Коупленд", - зміг вимовити я, струшуючи його.

Джеральд засунув руки в кишені і весело погойдався на підборах. "Ванесса сказала, що ти адвокат."

Він посміхнувся мені, ніби нічого не сталося. Ніби я щойно не стягнув з нього комок і ми не зіткнулися в "Панарі" чи ще де.

Я не міг вести з ним світську бесіду тут, стоячи на цій купі сміття. Мені було важко дихати. Не тільки через запах, але й через те, що кімната була настільки переповнена мотлохом, що це викликало у мене занепокоєння. Підлога під ногами була нерівною. Я стояв на ковдрах і шкарпетках, а моя голова була надто близько до стелі. Я відчував клаустрофобію.

"Вибачте, перепрошую. Мені треба вийти."

Я залишив їх там стояти. Я не припиняв рухатися, поки не опинилася знову на ганку, ковтаючи свіже повітря.

Як Ванесса в цьому виросла? Я б не сказав, що моє власне дитинство пройшло без травм, але це змусило мене зателефонувати мамі і подякувати їй.

Через три хвилини я все ще був на ганку, коли вийшла Ванесса і сіла поруч зі мною на обвітрену лавку, на яку я відійшов біля дверей.

Я похитав головою. "Ого."

Вона насміхнулася. "Я віддаю перевагу слову з чотирьох літер, але так".

Я подивився на неї. "Вибач, я не хотів бути грубим там. Мені просто потрібно було подихати свіжим повітрям".

Вона зітхнула. "Це приголомшливо, я знаю. Особливо, коли ти до цього не звик".

"Ти до цього звик?"

"Я звик до багато чого". Вона засміялася трохи безрадісно. "Одного разу я знайшла енота, який жив в одній із шаф. Як тільки ти усвідомлюєш, що від життя зі сміттєвими пандами тебе відділяє одне відчинене вікно і захаращена ванна кімната, починається друга половина твого життя".

Я розсміявся, хоча це не було смішно.

Вона штовхнула мене під руку. "То ти все ще віриш у те, що "інші сім'ї просто краще піаряться"?"

Я пирхнув і похитав головою на двір. "Він завжди був таким?"

Вона зробила глибокий вдих і видихнула його в холодне повітря. "Майже все. Але це, чесно кажучи, найгірше, що коли-небудь було", - зізналася вона. "Щоразу, коли трапляється щось велике, стає гірше. Мамо, Мелані. Аннабель. Я думаю, що це його спосіб впоратися з цим".

Вона покопалася в горловині своєї сорочки і витягла жовтий тюбик "Кармексу".

Я примружився на неї. "Ти щойно витягла це з ліфчика?" запитав я, дивлячись, як вона його одягає.

"Так. Легінси не мають кишень. Плюс вони холодні і не витискаються з трубки, якщо я не тримаю їх десь у теплі. Я називаю це своєю палицею для цицьок". Вона плямкає губами. "Хочеш?" Вона простягнула його.

"Ні. Мені не подобається, як це смакує".

"Так, це трохи бридко. Але це робить твої губи надзвичайно м'якими". Вона знову стиснула губи і поклала тюбик назад у бюстгальтер.

На якусь мить я опустив очі на її губи. Її губи виглядали м'якими...

Я відвернувся від неї.

До під'їзду будинку навпроти під'їхала машина.

"О, то *тепер* він вдома", - пробурмотіла вона.

"Хто?"

Вона потерла руки об руки. "Брент. Він живе там зі своїм хлопцем, Джоелом".

"Скільки років твоєму братові?"

"Двадцять один. Джоелу теж. Вони закохані ще зі школи. Він живе там з п'ятнадцяти років."

Я вигнув брову. "Твій тато дозволив йому?"

Вона знизала плечима. "Він і так весь час був там. Це було просто через дорогу. І тато все одно змушував його приходити додому на вечерю щовечора і на свята. Це був свого роду безпрограшний варіант. Брент забирався з цього будинку, а татові доводилося накладати лайно в його кімнаті". Вона сухо засміялася. "У Джоела хороша сім'я. Брент там у хорошому місці. Він має найбільший потенціал з усіх нас, щоб вирватися з цієї довбаної сім'ї", - пробурмотіла вона.

Ми побачили, як Брент вийшов з пасажирського боку. Він зупинився і секунду дивився на нас, а потім махнув рукою. Потім він підійшов до багажника, взяв кілька продуктових пакетів і пішов до будинку з іншим молодим чоловіком.

"А чим він заробляє на життя?" запитав я.

Вона насміхалася. "Програв гроші? Він був студентом. Вступив до коледжу на бізнес, але закінчив його минулої весни. Категорично відмовляється влаштовуватися на роботу. У нього завжди є якийсь катастрофічний побічний бізнес, який йому дуже подобається".

"Наприклад?"

"О Боже, трав'яні добавки, засоби для догляду за шкірою - все, що завгодно. Чесно кажучи, мені сподобалися легінси". Вона дмухнула в долоні. "Зараз він намагається змусити мене інвестувати в якийсь бізнес, який він хоче розпочати. Мені це не цікаво."

"Чому він просто не піде в банк? Не візьме кредит?"

Вона стиснула губи в лінію. "Не можу. Його репутації кінець. Усім нашим кредитам - пиздець. Коли Мелані захворіла, ми майже все втратили. Медичні рахунки були астрономічними, а страховка не покривала й половини. Татові довелося подати заяву про банкрутство. Врешті-решт ми жили на кредитні картки".

Вона підвелася. "Хочеш почекати мене в машині? Післязавтра вивозять сміття. Я подумав, що якщо вже я плачу за послугу, то міг би наповнити смітник. Я розумію, що зараз це марна справа, але принаймні це вже щось".

Я піднявся на коліна. "Я допоможу тобі."

Вона зупинилася біля дверей. "Ти впевнена? Там, напевно, є принаймні один із гепатитів".

"Якщо ти підхопиш гепатит, то і я підхоплю", - пробурмотіла я.

Вона засміялася, її очі заблищали, і я одразу ж відчув, що радий, що запропонував.

Я не хотів туди повертатися, але й вона не хотіла. І я хотів їй допомогти. Навіть якщо те, що ми робили, було безглуздом, це допомагало їй почуватися менш самотньою.

Джеральд стояв на кухні, коли ми повернулися, і дмухав на тарілку з супом. "Він повернувся", - пробурмотів він.

Ванесса подивилася на нього, коли витягла з-під раковини кілька сміттєвих пакетів. Вона штовхнула один йому в груди. "*Допоможи.*"

Він подивився на неї. "Допомогти з чим? Що, скажи на милість, ти думаєш, дочко, ти викидаєш?"

"Сміття", - сказала вона. "І ти теж".

"Тут немає сміття. Усе в цьому будинку має своє призначення".

Вона підняла розбиту вазу. "Справді? І для чого це все?" Вона потрясла нею.

"Як тільки я знайду відсутні осколки, я склею його назад", - сказав він з абсолютно прямим обличчям.

Вона повільно, терпляче зітхнула і з дзенькотом поставила вазу на стіл. "Тату? З цим будинком справді не все гаразд. Я розумію, що це важко, але мені потрібно, щоб ти допоміг мені. У нас є три мішки. Ці мішки будуть заповнені і вивезені. Ти зможеш це зробити."

Він насупився. Потім повернувся до мене. "Які у вас наміри щодо моєї доньки?"

"Тату! Зосередься!" Ванесса огризнулася.

Я підняв руки вгору. "Я тут, щоб допомогти."

Він звузив на мене очі, і Ванесса надулася. "Три мішки. Ти підеш нагору", - сказала вона, знову штовхаючи мішок зі сміттям йому в груди.

Джеральд кинув на мене останній погляд вузькими очима і відставив кухоль. Потім він схопив сумку і пішов сходами, бурмочучи щось собі під ніс.

Ванесса дивилася, як він іде, а потім повернулася до мене, випускаючи повітря крізь стиснуті губи. "Хочеш щось побачити?" Вона посміхнулася.

Я знизав плечима. "Звісно."

Вона провела мене вузьким коридором і відчинила двері. Кімната була повна велосипедів. *Повна*. Вони були навалені один на одного на якомусь моторошному велосипедному кладовищі. Гірські велосипеди з погнутими ободами, велосипеди з товстими шинами зі спущеними колесами, іржаві дитячі велосипеди з ще не знятими тренувальними колесами.

"Це була моя кімната, - каже вона. "Я спала там, під тим, з китицями і кошиком. До того, як з'явилися велосипеди", - додала вона.

Вона сказала це без жодного жалю в тоні. Вона просто показувала мені. Ніби вона могла відокремити те, що є зараз, від того, що було раніше, без того, щоб це її засмучувало.

Думаю, це була одна з найбільш вражаючих її рис. Особливо тепер, коли я побачив її з іншого боку. Вона не дозволяла нічому зламати себе. Вона сприймала все, як удар на боксерській груші. Її відкидало назад, але вона знову піднімалася. Така стійка.

Я був не такий. Я не міг все так залишити.

Я схрестив руки і притулилася до дверей. "Служба у справах дітей коли-небудь втручалася?"

Ванесса похитала головою, притулившись спиною до дверної рами. "Тобто, їх викликали. Але кілька разів, коли вони приїжджали, він врятовував будинок за одинадцять годин, робив його знову придатним для життя, і ми могли залишитися. Це був єдиний раз, коли я по-справжньому бачила, як він надриває свою дупу". Вона озирнулася на мене. "Тато багато чого зіпсував, але йому завжди вдавалося зберегти цю сім'ю разом. Сім'я для нього - найважливіша річ. Навіть якщо він має дивний спосіб показувати це", - пробурмотіла вона.

Я повернувся до кімнати. Слава Богу, я вже не відчував запаху будинку.

На стінах все ще висіли її речі, наполовину засипані купою велосипедів. Свідчення покинутого життя. Плакати Pussycat Dolls, дзеркало з наклеєними на нього фотографіями, синя стрічка за перше місце.

Мені стало цікаво, як це було - рости в такому місці. Це не могло бути легко. Ванесса, мабуть, повстала з попелу, як фенікс.

"Треба починати", - сказала вона. Вона повернулася до кухні, і я пішла за нею. Вона почала викидати сміття по дорозі. "Просто, щоб ти знав, він збирається боротися зі мною за кожну річ. Він буде перевіряти пакети, тож переконайся, що твоє сміття легальне".

"Легальне сміття. Зрозумів." Я схопив зім'ятий пакет з-під чіпсів і засмальцьований контейнер для китайської їжі на винос. "Тут є пошта", - сказала я, кивнувши на тумбочку. "Може, скласти в купу? Схоже, це для твоєї сестри".

Вона дивилася на тостер з обірваним дротом. "Так. Дякую." Вона запхала його в сумку.

Тостер викликав занепокоєння. Це місце було дуже пожежонебезпечним. Виходи були заблоковані, навколо плити було повно сміття. Б'юся об заклад, що димова сигналізація не працювала, а вогнегасник він би ніколи не знайшов у цьому безладі. Це було небезпечно. Мені не подобалася думка, що Грейс може бути тут. *Зовсім*.

"Аннабель жила тут з дитиною?"

Ванесса похитала головою. "Ні, ніколи з дитиною. У неї були сусіди по кімнаті в будинку в Гопкінсі. Коли вона знову почала вживати, вони її вигнали, і вона залишилася тут на кілька тижнів. Я поняття не маю, де вона спала. Її стара кімната завалена автозапчастинами".

Я блукав вітальнею, залишаючи речі настільки очевидним сміттям, що мене аж пересмикнуло. Я знайшов ще листи і додав їх до купи. Потім ще. І ще. Виглядало так, ніби він брав її з поштової скриньки, а потім кидав десь у вітальні і забував про неї. "Тут багато пошти. Ти ж казала, що оплачуєш рахунки, так?"

"Так. Усе важливе мені надсилають додому". Вона скорчила гримасу на пластиковий акваріум з гнилим помідором у ньому. Вона подивилася на мене поверх нього. "Б'юся об заклад, коли ти прокинувся сьогодні вранці, ти не міг собі уявити, скільки разів до десятої ранку будеш бурмотіти: "Якого хріна?"".

Я пирхнув.

Вона обвела поглядом вітальню і зітхнула. "Знаєте, зазвичай мене не так часто принижують перед однією і тією ж людиною. Це новий особистий рекорд для мене".

"Тобі не повинно бути соромно за це. Це не твоя провина", - сказав я.

"А де купа пошти?" запитала Ванесса, розмахуючи білим конвертом. "Я знайшла ще один".

Я кивнув на тумбочку біля дивана, і вона підійшла до неї. Вона стала над стопкою, яку я вже почав, і взяла верхню літеру. Куточки її губ опустилися. Потім вона розірвала його і стояла там, читаючи, насупившись.

"Що це?" - запитав я.

Вона похитала головою і перевів погляд зі сторінки на купу листів. "Боже мій..." - зітхнула вона. "Все набагато гірше, ніж я думала".

Я поклав свій пакет для сміття на землю. "Що?" Я звільнила простір між нами і взяла папір з її руки.

Це був рахунок для Аннабель за візит до лікарні швидкої допомоги.

Я подивився на стос, взяв половину конвертів і перегорнув їх. Тут мало бути двадцять, двадцять п'ять різних рахунків. Клініки, невідкладна допомога, лікарні.

Ванесса подивилася на мене, її обличчя побіліло. "Вона шукала наркотики. Імітувала травми, щоб отримати ліки за рецептом". Вона зробила паузу. "І вона робила це під час вагітності".

* * *

Всю дорогу додому Ванесса мовчала. Коли ми заїхали в гараж і я вимкнув двигун, вона якусь мить сиділа, дивлячись прямо в лобове скло.

"Послухайте, - сказав я. "Під час вагітності вона відвідала клініку лише один раз. І ми не знаємо, чи приймала вона таблетки, які їй прописали".

Вона похитала головою. "Я не розумію, як лікар міг дати вагітній жінці наркотик".

"Відповідальність. Лікарі не можуть довести чи спростувати біль. Якщо вони відмовляють їй у знеболюванні, на них можна подати до суду".

Вона глибоко вдихнула, а потім повернулася обличчям до мене на сидінні. "Хочеш поїхати в Дулут сьогодні?"

Я наморщив лоб. "Що?"

"Дулут. Знаєш, дві години на північ? Ми могли б поїхати подивитися на різдвяні вогні в Бентлівіллі та прогулятися озером".

Я втягнув повітря крізь зуби. "Я не знаю..."

"Що?"

"Чому б нам не залишитися тут? Я можу приготувати нам обід."

Вона посміхнулася. "О, я бачу. *Ти* хочеш бути зі мною, але не любиш спонтанності".

"Я можу бути спонтанним", - сказав я, захищаючись.

Вона посміхнулася. "Справді? Коли ти востаннє робила щось, що не було ретельно сплановано? І речі всередині твого будинку не рахуються. Це все ще твій безпечний простір".

"Ну, я сьогодні врятував людину від лавини".

Вона засміялася. Було приємно бачити, що гумор повернувся на її обличчя.

"Не рахується", - сказала вона, все ще посміхаючись. "Ти вмієш лагодити, тож сьогоднішня надзвичайна ситуація була тобі до снаги. Я говорю про справжню, спонтанну, таку, що аж в штани *накладаєш*".

У мене нічого не було.

Як ця жінка так ретельно витягла мою картку?

Коли я не відповів, вона похитала головою. "Я так і думала. Ти процвітаєш на передбачуваності." Вона звузила очі. "Б'юся об заклад, саме тому тобі подобається твоя робота".

"Що ти маєш на увазі?"

"Ви любите все контролювати. А що може бути кращим способом відчувати себе господарем долі, ніж перемагати всі обставини, коли все проти тебе? Робити з винних невинних".

Я все обміркував. "Я ніколи не думав про це з такої точки зору."

"Тебе не так вже й важко розгадати, Едріан Коупленд. Навіть твої *хобі* сплановані. Ти бігаєш забіги, до яких тренуєшся місяцями, працюєш, працюєш, працюєш - ти істота звички. Тотальна схибленість на контролі. Твій довбаний ящик для мотлоху впорядкований".

Я вигнув брову. "Ти зазирнула в мою шухляду з непотребом?"

"Я шукав ложку для кави. Я *не* була готова побачити таке. Ваші скріпки були підібрані за кольором, і у вас була маленька коробочка для розряджених батарейок..." Вона здригнулася. "Я навіть не можу про це говорити. Це справді налякало мене".

Я пирхнула.

"Обіцяю тобі, що ти не вибухнеш, якщо зробиш щось, чого не планував сьогодні". Вона посміхнулася мені. "Ходімо зі мною. Це буде пригода. На озері Верхнє є італійський ресторан, і я клянуся, що це найкраща італійська їжа в Міннесоті".

З її вуст це була висока похвала.

"Я не пам'ятаю, коли востаннє був на півночі", - сказав я дещо відсторонено. "Тато брав мене з собою, але я не була там вже цілу вічність".

"Ти багато втрачаєш. Північне узбережжя до смішного гарне. Отже. Дулут. Ми ідемо?"

Вона чекала на мою відповідь, як цуценя, що виляє хвостом.

"Гаразд. Але я за кермом."

Вона радісно заплескала в долоні. "Ура!"

Я посміхнувся. Я зрозумів, що від того, що я робив те, що вона хотіла, я трохи кайфував. Вона була для мене своєрідним підсилювачем настрою - навіть коли все, що ми робили, це збирали сміття в покинутому будинку.

Вона мені подобалася.

І це теж дало мені трохи кайфу.

РОЗДІЛ 10

ЯК ЗНАЙТИ ТЕ, ЩО ВИ ВТРАЧАЄТЕ, ВИКОРИСТОВУЮЧИ ЦЕЙ ОДИН ДИВНИЙ ТРЮК!

АДРІАН

У понеділок вранці після відвідин суду я зайшов до свого офісу з таким відчуттям, ніби мої дводенні вихідні були піврічною відпусткою від життя. Незважаючи на те, з якою кількістю лайна мені доводилося стикатися щогодини, я посміхався.

Я провів усі вихідні з Ванессою. Ми не поверталися додому з Дулута майже до півночі минулої ночі.

Ми закутали дитину і пішли гуляти крізь різдвяні вогні Бентлівіля, селища під відкритим небом, повністю прикрашеного до свята. Випили гарячого шоколаду, повечеряли в ресторані на озері Верхнє - і Ванесса була права. Це була найкраща італійська їжа в Міннесоті.

Я добре провів час. Чудово. Я не міг пригадати, коли мені коли-небудь так подобалося побачення - не те, щоб це було побаченням. Звісно, це не було побаченням. Але я не міг не визнати, що вже давно ні з ким так не веселився.

Ванесса мене розсмішила. Вона змусила мене *забути*. Про все, крім того, що ми робили в той момент. Це було схоже на відпочинок для моєї душі. Я жив під постійним тиском роботи, мами і Річарда, а тепер ще й цей розрив з Рейчел, і раптом я відволікся, розважився, і всі ці стресові фактори відключилися. Тепер вони стали якось тьмянішими. Вони мали менше значення. І я подумав, чи не це мала на увазі Ванесса, коли казала, що завжди є чого чекати. Тільки, здавалося, я з нетерпінням чекав на *неї*.

Не в якомусь непристойному сенсі. Я просто хотів побачити, що вона буде робити далі. Це було так, ніби я знайшов новий класний ресторан, меню якого ніколи не було однаковим, і мені хотілося повертатися туди знову і знову, щоб подивитися, що там подають.

Беккі стояла біля дверей мого офісу, чекаючи на мене, як і щоранку, тримаючи в руках мою каву і з тим самим шукаючим поглядом, яким вона обдаровувала мене останніми днями, намагаючись розпізнати мій настрій.

"Ти що, засмаг чи що?" - запитала вона, простягаючи мені моє капучино. "Ти виглядаєш яскравіше".

Я обійшов свій стіл, сів і розстебнув портфель, щоб дістати справу Келлера. "Я цього не робив", - сказав я, ігноруючи її звужені очі. "Що у мене в розкладі на сьогодні?"

"У вас консультація о десятій, обід з Маркусом об одинадцятій п'ятнадцять, щоб обговорити справу Келлера, а решта дня вільна". Вона озирнулася. "А де собака? Ти ж пам'ятаєш, що він у тебе є?"

"З усім тим лайном, що він робить? Як я міг забути?" Я увійшов на свій робочий стіл.

"Ти просто залишила його вдома? Він не може бути в квартирі цілий день сам, йому буде самотньо".

"Він має демона, в якого він вселився, щоб скласти йому компанію".

Вона насупилася на мене.

Я намагався, щоб вона не побачила моєї посмішки. "Він з другом. Я тримаю його у себе, поки його не всиновлять". Я не підняв очей, щоб побачити тріумфальну посмішку, яку, я знала, вона мені дарує.

Ванессі подобався Гаррі. Вона попросила посидіти з ним, поки я був на роботі, і я з радістю погодився.

Я увійшов в свою електронну пошту. "Мені потрібно, щоб ти зателефонувала Соні Даггар і дізналась, чи вона вільна. Можливо, я знайду для неї роботу на повний робочий день. І не став нічого в мій розклад після обіду. Я знову піду рано. Дослухаю записи Буллера вдома".

Беккі не заговорила, щоб висловити мені свою думку з цього приводу, як вона зазвичай робила. Мовчазна Беккі викликала занепокоєння, і я був змушений підняти голову, щоб переконатися, що вона не померла там, де стояла.

Вона витріщилася на мене, відвиснувши щелепу. "Ти йдеш додому раніше? Знову?"

Мій мобільний задзвонив, і я витягнув його. Це було відео від Ванесси. Гаррі в підгузку, гарчить на ніжку стільця. Я розсміявся.

Коли днями вона взяла мій телефон, то змінила екран блокування на наше селфі. Я помітив це лише через кілька годин.

Я не змінив його назад.

На ній було це дурнувате намисто з пластівців, а на мені - сорочка з крабами і браслет з паличок, що світяться. Її рука була обклеєна наліпками. Дитина посміхалася, а собака висолопив язика. Це був барвистий, веселий ляпас щастя прямо посеред мого чорного, серйозного телефону - і він змушував мене посміхатися щоразу, коли я дивився на нього.

"Що відбувається?" запитала Беккі. "Ти під кайфом?"

Я примружився на неї. "Ні, я не вживаю наркотики". Я озирнувся на свій комп'ютер. "У мене просто були гарні вихідні".

"Це дівчинка?" Вона задихалася, тримаючи його в руках. "Боже мій, якщо це дівчинка, то це серйозно. Твій сьогоднішній гороскоп сказав, що твоя споріднена душа знаходиться поруч з тобою!"

Я насміхався. У нас був однаковий знак, і ідіот, з яким зустрічалася Беккі, точно не був чиєюсь спорідненою душею, не кажучи вже про неї саму.

Я почекала хвилину, перш ніж відповісти, просто щоб помучити її.

Беккі практично крутилася.

"Вона сусідка", - сказала я. "Її звуть Ванесса, і ми просто друзі".

Вона заверещала, очевидно, проігнорувавши частину про "просто друзів". "Боже мій! Гаразд, розкажи мені все. Чим вона займається? Вона гарненька?" Потім вона перестала підстрибувати і стала серйозною. "Ти ж не поводишся похмуро і не влаштовуєш *"Інтерв'ю з вампіром"*, коли вона поруч, правда?"

Я подивився на неї, коли задзвонив мій мобільний телефон. Це був мій приватний детектив, який відповідав на моє повідомлення.

"Вона ютубер. Вона красива. І знову ж таки, ми просто друзі", - сказав я, натиснувши кнопку "Відповісти на дзвінок" і піднісши телефон до вуха. "Це Едріан".

"Це Том Хіллбранд. Отримав ваше повідомлення."

Я повернувся на стільці, щоб дати Беккі змогу повернутися до мене спиною. "Дякую, що так швидко передзвонили. Каблучку вкрали в п'ятницю. Ванесса Прайс подала заяву в поліцію Ігану, від якоїсь Ванесси Прайс. Можеш отримати доступ до неї?"

Вітер пройшов крізь телефон, наче він був надворі. "Не повинно бути проблемою. Якісь ідентифікаційні ознаки?"

"Вона сказала, що всередині є напис. "Доля".

"Добре. Так легше зрозуміти, що я шукаю. Наскільки сильно ти хочеш вдарити по ньому? Я можу відправити своїх хлопців до ломбардів досить легко, але якщо його там немає, полювання на цю річ може дорого коштувати".

Я розгладив краватку. "Чого б це не коштувало. Вона має сентиментальну цінність. Просто знайди його."

"Зрозумів. Я буду тримати тебе в курсі."

Я поклав слухавку.

Я не сказав Ванессі, що намагаюся зробити. Не хотів давати їй зайвих надій. Але якщо хтось і міг знайти цю штуку, то це був Том.

Я повернувся назад і побачив, що Беккі стоїть там, як мармурова статуя. Її обличчя стало білим. "Ти - прес Ісуса", - промовила вона.

Я нахилився над столом за ручкою. "Що?"

"Прес Ісуса", - прошепотіла вона. "Хлопець у білому фургоні без вікон. Не можу повірити, що це відбувається..."

"Ти не можеш повірити в те, що відбувається?" запитав я, клацаючи ручкою.

"Це найкращий день у моєму житті. Переді мною герой".

Я завис над юридичним блоком. "Беккі, я даю тобі п'ять секунд, щоб пояснити, про що ти говориш, а потім попрошу тебе піти", - сказав я.

"Дівчина, з якою ти зустрічаєшся - Ванесса Прайс? Вона говорить про тебе. У своїх відео. Твій прес знаменитий!"

Я завмер. "Що?"

Вона вже витягла свій мобільний і почала несамовито набирати текст на екрані. Вона тримала телефон переді мною. "ДИВИСЬ."

На відео Ванесса сиділа у ванній кімнаті того ранку, коли я познайомився з нею за вбранням, яке на ній було.

Я дивився на це з широко розплющеними очима.

А потім вона говорила про *мене*.

РОЗДІЛ 11

ПРОЙДІТЬ ЦЕЙ ТЕСТ, ЩОБ ПОБАЧИТИ ЯКИЙОФІСПЕРСОНАЖ ТИ Є!

ВАНЕССА

Була 2:30 понеділка. Гаррі Пупінс спав у підгузку на своєму собачому ліжку в моїй ванній кімнаті. У мене був візочок Грейс, і я саме хапала ключі, щоб побігти в магазин, коли хтось постукав у двері. Я відчинила і побачила Едріана, який стояв з насупленою бровою, спираючись рукою на дверну раму в своєму костюмі, краватка була ослаблена. "*Прес Ісуса?*" Він посміхнувся.

Він дивився більше моїх відео.

Я подивилася на нього і знизала плечима, розводячи руками. "Я - оповідач істини."

Він засміявся. Його це дуже розвеселило. Слава *Богу*.

Хоча я не давала про нього викривальної інформації, я не знала, чи не зачепить його те, що він став матеріалом для мого каналу. Це явно не зачепило.

І добре, що він не був збентежений тим, що я про нього говорила, бо мої глядачі його *любили*.

Невидимий і згаданий один раз, Едріан був, безумовно, найбільш запитуваною темою в моєму житті, якщо не брати до уваги мій короткий роман з Дрейком Лоулесом. Вони благали про оновлення.

Мені потрібно було зробити ще один влог, і якнайшвидше.

Він подивився повз мене на Грейс в автокріслі. "Ти їдеш?"

Я озирнулася через плече і повернулася до нього. "Так. Я збирався піти за ялинкою". Я зробила паузу. "Ну, типу того. Я не можу тягнути сюди цілу ялинку сама, тому я збиралась зайти в "Whole Foods" і подивитися, чи немає у них маленької ялинки в горщику або ще чогось". Я нахилила голову. "Чому у тебе немає ялинки? Зараз же грудень."

"Мені не потрібна ялинка. Є тільки я."

Я розсміялась. "Ну і що? Це ж *Різдво*." Я потягнула за кінець його краватки. "Хочеш піти зі мною?"

Він подивився в коридор, а потім повернувся з посмішкою, яка сягала його очей. "Ну, я збирався сьогодні замінити масло в білому фургоні без вікон, але думаю, що зможу вкластися і в цей час".

Я пирхнула. "Тобі краще не забивати собі цим голову. Я маю розповідати про своє життя у своїх відео, а ти до смішного привабливий. Я не знаю, що ти хочеш, щоб я з цим зробила".

Він посміхнувся і відштовхнув мене від дверей. "Дай мені п'ять хвилин, щоб переодягнутися".

* * *

Адріан наполягав на тому, щоб знову сісти за кермо. Його машина була крихітним шиферно-блакитним купе BMW. Ми не могли помістити автокрісло на задньому сидінні, не кажучи вже про ялинку. Навіть у горщику. Тож ми взяли мій GMC Acadia.

Незважаючи на його попередження, що він їхав занадто швидко, він був дуже обережним і уважним з дитиною в машині.

Він дуже добре пахнув. Його одяг, чи чим він користувався, був дуже свіжим, і він тримався в машині. Я спеціально дихала через ніс.

"Ти завжди так рано йдеш з роботи?" запитала я, коли ми простоювали на червоне світло. "Минулого тижня ти теж пішов рано".

"Ні, - відповів він, розмовляючи з дорогою. "Зазвичай я працюю допізна. Іноді не повертаюся додому до півночі. Я виїжджаю раніше, якщо мені потрібно відвезти бабусю до лікаря, але це все".

"Ти ходиш з бабусею до лікаря?"

"Ходив. До жовтня, коли вона ще жила тут".

Га.

Цей чоловік був дивовижним. У всіх відношеннях. Якщо тільки у нього не було мікропеніса, якого він соромився, я не розуміла, чому він не сидів у Тіндері, дозволяючи жінкам дертися на нього, як по драбині. Я б залізла на нього, незважаючи на те, що у нього в штанах.

Може, у нього й *справді* був мікропеніс...

Може, саме тому він не надсилав фотографій членів...

Можливо, саме це він мав на увазі під шоком і трепетом...

Я тихо зітхнула і перевела погляд на його коліна.

"Мій асистент одержимий тобою", - сказав він, вриваючись у мої думки.

Я відвела погляд від його промежини. "Вона ж не з Монетта, Міссурі, так?"

Він засміявся.

Вдень він був іншим. Якимось світлішим.

"Ти сьогодні майже не замислений, - сказала я. - Я не знаю, що з цим робити."

Він посміхнувся на дорогу. "Здається, це губка".

Я підтягнула ноги догори і схрестила їх під собою на сидінні. "Знаєш, у мене є багато хороших ідей".

Він звернув на парковку "Whole Foods". "Наприклад?"

"Наприклад, я думаю, що тобі потрібні подушки, флісова ковдра і рослина у вітальні. Твоя квартира схожа на *"Американського психопата"*. Щоразу, коли я там буваю, мені здається, що ти почнеш говорити зі мною про Філа Коллінза".

"Невидимий дотик" був беззаперечним шедевром групи", - сказав він, процитувавши мені репліку з фільму.

Я так сміялася, що почала захлинатися слиною.

Він з посмішкою повернув на місце для паркування. "Я не дозволю тобі прикрашати мою квартиру".

Я витерла очі. "Я не намагаюся прикрасити твою квартиру, - сказала я, беручи слова в лапки. "Я намагаюся покращити якість вашого життя. Твоє оточення впливає на твій настрій". Я кивнула через лобове скло. "Он там є "Поттері Барн". Пропоную поїхати".

Він хихикнув, ставлячи машину на стоянку. "Гаразд. Я укладу з тобою угоду. Я дозволю тобі покращити якість мого життя за допомогою товарів для дому за умови, що ти розкажеш мені, чим ти займався до того, як став ютубером".

Я повернулася на сидінні, щоб подивитися на нього в упор. "Чотири подушки, дві ковдри, різдвяна ялинка, і я маю вибрати центральну прикрасу для обіднього столу".

Щось адвокатське промайнуло на його обличчі. "Дві подушки, одна ковдра, пуансетія, і ми домовилися про центральний елемент".

Я звузила очі. "Ні. Не досить добре." Я відстебнувся і вийшов з машини.

"Мій клієнт робить вам надзвичайно щедрі пропозиції", - сказав він, коли ми обидва нахилилися на задні сидіння з різних боків, щоб одночасно взяти Грейс на руки. Я дозволила йому взяти її, а сама взяла сумку з підгузками.

Ми зустрілися на задньому дворі, коли я витягала коляску з багажника в прохолодному зимовому повітрі. "Те, чим я заробляла на життя, епічно іронічно. Тобі *сподобається*. Я не збираюся витратити це на якісь недолугі спроби заспокоїти мене". Я витягла коляску, і він прикріпив до неї автокрісло. Я почала підштовхувати Грейс до магазинів.

"Заспокоює?" - сказав він, увімкнувши автомобільну сигналізацію і з посмішкою пробігши поруч зі мною.

"Пуансетії отруйні. У тебе є собака і дитина, яка приходить", - заперечила я.

"Я куплю фальшивий."

Я почервоніла, а він розсміявся.

"Підробка - це навіть не є сенсом цієї справи. Боже мій, ти просто Скрудж, - сказала я, йдучи тротуаром. "Я хочу, щоб ти відчув запах *сосни*, коли прийдеш додому. Це частина справи".

Він відчинив мені двері "Поттері Барн", впустивши тепле повітря з запахом кориці. Я зайшла, а потім повернулася до нього обличчям у під'їзді. "Я можу погодитися на дві подушки і одну ковдру, - сказала я. - "Але я обираю центральну прикрасу, а ти отримуєш ялинку. Живу ялинку".

Він підніс руку до підборіддя, ніби замислився. Він зробив паузу у своїх фальшивих роздумах. "Ти повечеряєш зі мною сьогодні в мене вдома? Тому що я не можу все це влаштувати сам. Або ти прийдеш і допоможеш, або ми не домовилися".

Я насміхнулася. "Тобто, так, звичайно. Звичайно, я прийду. Що це за питання?" Я не дозволила йому це побачити, але мені дуже сподобалося, що він це запитав.

Я офіційно опинилася на території закоханості. Я більше не могла це заперечувати. Він мені подобався. *Дуже подобався*.

Я нічого не могла з цим вдіяти. Мої правила побачень були моїми правилами. До того ж, мої щасливі дні, швидше за все, були полічені - а їх було небагато - і не схоже було, що він був вільний у будь-якому випадку. Він ні з ким не зустрічався, тож це, мабуть, нічого б не змінило, навіть якби я могла його переслідувати. Але я все одно була закохана в нього.

Він посміхнувся. "Гаразд. Домовилися."

Я посміхнулася, заходячи в магазин.

"Я чекаю", - сказав він з-за моєї спини.

Я зупинилася біля гладкого шкіряного крісла і взяла подушку з Рудольфом на лицьовій стороні, яку, я знала, він зненавидить. У нього був червоний дзвіночок замість носа. "Мені подобається цей", - сказала я, похитуючи ним так, що він задзвенів. "Що ти думаєш?"

Він взяв його з моєї руки і поклав назад на стілець, з якого я його взяв. "Спочатку виконай свою частину угоди". Він схрестив руки.

Я скривила губи і посміхнулася. "Я була секретаркою в паперовій компанії".

Його руки опустилися. "Ой, та годі. Як Пем Бізлі з "Офісу"? А я вже був готовий купити клятву ялинку..."

Я подивилась йому в очі. "Я абсолютно серйозно. Я була серйозна."

Він відійшов від мене до посуду.

Я пішла за ним, штовхаючи коляску. "Я не вигадую", - сказала я йому в спину.

"Угоду скасовано", - сказав він через плече.

"У мене є проооооф", - співала я.

Він зупинився біля столу з різдвяною вечерею і вдав, що розглядає кільце для серветок, але я знала, що він чекає на мене. Я набрала номер телефону, а потім помахала йому рукою. Він підняв погляд і грайливо вигнув на мене брову.

"Вони називали мене Ван Бізлі, - сказала я. - Вони називали мене Ван Бізлі".

Він пирхнув. "Гаразд. Я ненадовго розважу цей фарс". Він простягнув руку.

Я стукнула телефоном по його долоні. "Це я, три роки тому". Я відкрила альбом під назвою "Робоча різдвяна вечірка". "Це називається "Паперові листівки". Ми продавали листівки, запрошення, конверти та папір для рукоділля. Я працювала в їхньому головному офісі в Едіні".

Він гортав фотографії, на яких я була вдягнена в офісний повсякденний одяг. Потім підняв очі на мене. "Ван Бізлі?"

"Так. І краще не називай мене так, якщо хочеш, щоб я відповіла".

Він виглядав так, ніби не вірив мені.

"Гаразд, тобі потрібно більше доказів. Гаразд." Я забрала у нього телефон. "Я зателефоную старому колезі. Я готова піти на максимальну жертву, бо вважаю, що тобі потрібна ялинка в твоєму житті, а я дарувальник. Я дарую. Це моя робота". Я прокрутила свої контакти, знайшла номер, натиснула "Відправити" і увімкнула гучний зв'язок. Я тримала телефон між нами, коли він задзвонив, вдивляючись в обличчя Едріана. Хтось підняв слухавку, і в трубці почувся чоловічий голос. "Ван Бізлі!"

Я поклав слухавку. "Ось так. Тепер ти мені віриш?"

Адріан кивнув на телефон. "Хто це був?"

"Не мій Джим Халперт, скажу я вам". Телефон уже дзвонив у моїй руці, коли він передзвонив мені. "Він був одержимий мною весь час, поки я там працювала, і він *просто* перестав намагатися прослизнути в мої ДМ дець півроку тому. Я просто розворушила осине гніздо. Заради *тебе*. Бачиш, наскільки я віддана цьому проекту?"

Він засміявся. "Гаразд. Які подушки ти хочеш?"

Я переможно посміхнувся.

Я не стала його надто мучити. Я вибрала дві дуже смачні, вишукані різдвяні подушки з написами MERRY CHRISTMAS і HAPPY HOLIDAYS, а також червоний флісовий плед з обляміркою зі штучного хутра. Ми домовилися про сосново-ягідну центральну частину. І він дозволив мені вибрати вінок для внутрішніх дверей. Але тільки тому, що я безкоштовно доглядала за його собакою, сказав він.

Думаю, йому це таємно подобалося.

Ми принесли йому прикраси, зірку, кілька ниток гірлянд і ялинкову спідницю.

Ми купили все це, поклали третій ряд у багажник моєї машини, завантажили його, а потім попрямували до "Whole Foods" за продуктами.

"То що ти хочеш на вечерю?" - запитав він, коли ми увійшли через автоматичні двері.

"Суп", - сказала я, штовхаючи візочок. "Ми можемо кинути все це в каструлю і кип'ятити, поки встановлюватимемо твою ялинку".

"Суп", - сказав він, хапаючи візок. "Який?"

"Ем... курка і дикий рис? Досить ситно для вечері."

Він посміхнувся. "Згоден. Ми принесемо кілька хлібниць, щоб покласти його в них".

Я відскочила. "Давай візьмемо пряниковий будиночок на десерт! Прикрасимо його, а потім з'їмо дах".

Він посміхнувся, заходячи до продуктового відділу. "Тобі коли-небудь говорили "ні"?"

Я вдала, що думаю про це. "Ніколи".

"О, я забув тобі сказати", - сказав він, зупинившись біля апельсинів, щоб витягнути з піджака візитку. "Я подумав, що тебе може зацікавити це для твого батька". Він простягнув її мені. "Її звуть Соня Даггар. Вона тверезий компаньйон і життєвий коуч".

"Що?" запитала я, беручи газету.

"Тверезий компаньйон і життєвий коуч. Ми використовуємо їх, щоб уберегти клієнтів від неприємностей під час судового процесу. Вона особливо хороша у випадках, коли клієнт повинен виглядати виправленим перед суддею під час наступної появи. Вона хороша. Вона йому сподобається".

Я подивився на нього. "Чим саме вона займається?"

"Все, що потрібно зробити. Якщо проблема в алкоголі чи залежності, вона допоможе клієнту протверезіти і триматиме його в тверезості. Вона возить їх

на зустрічі анонімних алкоголіків і терапевтичні сеанси та контрольне відвідування. Стежить за тим, щоб клієнт не порушував постанови суду. Слідкує за тим, щоб вони приймали ліки, працювали і вчасно з'являлися до суду. Раніше вона була терапевтом. Зараз вона на пенсії і займається цим на стороні".

Я насміхався. "Нянька. І це сумно, бо вона йому справді потрібна", - пробурмотіла я.

Ми пішли до цибулі. "Це буде дорого", - сказав він. "Страховка цього не покrije. Але вона звільнить тебе, щоб ти не хвилювався за нього, коли тебе не буде поруч. Вона подбає про будинок і допоможе йому розібратися з основними причинами, через які він там опинився".

Боже, це було б неймовірно. Мене не вистачало на всіх. Я і так був надто розтягнутий.

Я посміхнулася йому. "Це дивовижно. Я навіть не знала, що таке існує."

"Це річ. Можливо, буде важко залучити його на борт. Ставки для моїх клієнтів вищі, тому мені не так складно продати, коли я це роблю".

Я пирхнула. "О, ставки тут теж високі. Якщо він не візьме себе в руки, я його відріжу".

Він посміхнувся і взяв пакет для цибулі. "Вона навіть житиме там, якщо у нього є вільна кімната і він не проти її кота - хоча це буде коштувати дорожче".

Мене не хвилювала ціна. Мені потрібен був результат. А тато завжди був таким самотнім, що, напевно, хотів би, щоб з ним жив хтось, хто не був таким же божевільним, як він сам.

До речі, про Аннабель...

Моя сестра не виходила на зв'язок після автокатастрофи. Вона все ще публікувала свої цифрові фотографії в Instagram, тож я знала, що вона жива. Напевно, спала на чиемусь дивані, як я здогадувався, абсолютно не помічаючи хаосу, який вона, як завжди, спричинила. Я була дуже розлючена на неї. Після того, як я дізналась що вона розбила машину, що вона, можливо, вживала наркотики під час вагітності, все було *скінчено*. Я офіційно накинувся на неї з усією силою. Я вже припинила давати їй гроші, і їй не дозволили повернутися до батька. Але вчора я вимкнув і її мобільний телефон. Я не давала ні копійки, щоб уможливити це лайно. Нехай вона швидше опуститься на дно.

"Я подзвоню Соні сьогодні", - сказала я. "Дякую тобі за це."

Він посміхнувся мені. "Зрозуміло."

Вибирати продукти з Адріаном було однією з найвеселіших речей, які я робила протягом року. Він був точнісінько як я, коли справа доходила до продуктів. Він все перевіряв, вибирав найкращі інгредієнти. Він обрав свіжі трави замість сушених, органічні жирні вершки та курячий бульйон для основи, вершкове масло Plugrá для запіканки.

Тоді ми збожеволіли і купили сімнадцять різних сирів. Люди витріщалися на нас. Ми були небезпечні разом. Я навіть не можу уявити нас у Франції. Ми б розорилися на одному лише вині.

Десь по дорозі з'явилася вечерея на завтра, і раптом ми теж поїхали за покупками: куряче кордебалет, з пюре з хрону і глазурованою морквою. Але цього разу вже у мене вдома.

Коли настав час виходити до намету на дереві на стоянці, Адріан зупинився з візком біля розсувних дверей.

"Що?" запитала я.

У нього був дивний вираз обличчя, ніби він не був упевнений, чи варто говорити те, що думає. "А що, якщо ми підемо і зрубаємо одну?"

Моє обличчя засвітилося. "Як на фермі з вирощування дерев, чи що?" Я почала підстрибувати. "Ти одягнеш фланель? У тебе буде сокира?"

Він пирхнув. "Я не маю фланелеграфа. І, якщо мені не зраджує пам'ять, там дають ручну пилку".

Я закусил губу і схвильовано скрикнула.

Він посміхнувся. "Мій батько щороку брав нас на лісорозсадник. Він зрубав одне дерево. Це була традиція."

Аааа. Тепер я зрозуміла вагання. І причину, чому у нього ніколи не було дерева.

Моє обличчя розм'якло, і я подивилася на нього. "Востаннє у тебе була ялинка, коли твій тато був поруч?"

Він зробив паузу. "Так."

"Отже, коли твій батько пішов, це був кінець твого дитинства", - сказала я.

Він зробив довгий вдих. "Гадаю, це один із способів поглянути на це".

Я посміхнулася до нього. "Але дивись! Тепер ти вже дорослий і можеш зрубати ялинку на перше Різдво Грейс і подарувати їй цей досвід, як колись хтось подарував його тобі".

Його очі стали м'якими, і він подивився на Грейс у колясці. "Я не думав про це з такої точки зору. Хоча вона, напевно, занадто мала, щоб це пам'ятати".

Я похитала головою. "Ти не знаєш, що вона запам'ятає. Є речі, які трапляються з нею в дитинстві, які формують її на все життя. Їй може бути сто років, а вона все одно відчуватиме спокій, коли відчує запах когось, хто пахне, як ти".

Він зморщив лоба, дивлячись на мене. "Що?"

"Так. Ти не помічаєш? Як вона швидше заспокоюється, коли ти береш її на руки? Вона вже асоціює тебе з відчуттям безпеки, тому що ти врятував її тієї ночі. Зараз вона запам'ятовує. Маленькі синапси з'єднуються і кажуть їй, що ти хороший. Її можуть приваблювати бородаті чоловіки з добрими зеленими очима, і одного дня вона вийде заміж за одного з них, просто тому, що колись знала тебе. І вона навіть не знатиме, чому".

Він моргнув мені, і щось, чого я не змогла прочитати, ворухнулося на його обличчі.

"Як би там не було, - сказала я, штовхаючи візок до виходу, - думаю, ми сьогодні досягли справжнього прогресу. Навіть якщо не буде сокири і фланелі".

Він посміхнувся і штовхнув візок, виїхавши слідом за мною на парковку.

* * *

Через півгодини ми під'їхали до ялинкового майданчика. До машини підійшла жінка у важкому зимовому пальто і шапці Діда Мороза, дала нам карту місцевості і пилку. Від пилки пахло сосною.

"Відчуваєш запах?" Я посміхнулася. Він зачинив вікно, і ми поповзли засніженою дорогою до різних ділянок.

Він посміхнувся у відповідь. "Так."

Я подивився на карту. "То яке дерево ти хочеш?"

"Ялиця бальзамічна", - сказав він, не зупиняючись ні на секунду.

"Правильна відповідь". Я кивнула на багато чого зліва. "Це бальзами."

Він припаркувався, і ми вийшли з машини. Я взяла Грейс з автокрісла і швидко змінила їй підгузник. Потім я сповила її, і ми пішли між рядами сосен.

Був чудовий день. Сонячно і близько тридцяти градусів тепла - для Міннесоти груднева спека. Ми хрумтіли по снігу, розглядаючи добірку.

"Хіба це не краще, ніж бути на роботі?" запитала я, заплющивши очі і вдихаючи свіже повітря.

"Мушу визнати, що це дійсно краще за свідчення", - сказав він, тримаючи в руках пилу.

"То ти партнер, так?" запитала я, дивлячись на нього. "Що саме це означає? Ти бос?"

"Я один з босів, так".

"Але не великий бос?"

"Великий бос - Маркус. Він власник і засновник фірми".

"І який він?"

Він похитав головою. "Серйозний. Проникливий."

"То як це працює? Він власник, а ти хто? Якби це була роздрібна торгівля, яку посаду ти б обіймав?"

Він зупинився, щоб оглянути дерево згори донизу. "Ну, я думаю, якби це була роздрібна торгівля, я був би директором магазину. Ми з Маркусом домовляємося, за які справи братися і кого наймати. Я раджуся з ним, якщо мені це потрібно, але в більшості випадків він прислухається до моєї думки".

"А скільки там юристів?"

"Зараз у нас дев'ять. Плюс три параюристи і кілька адміністративних асистентів".

Повіяв м'який вітер, і я пригорнула ковдру Грейс до обличчя, поцілувавши її тепле чоло. "То ти отримуєш усіх найкращих клієнтів?"

Ми продовжували йти. "Формально клієнти належать фірмі. Будь-хто з нас може з'явитися, щоб представляти їх. Але я зазвичай веду великі справи".

"Аааа. Зрозуміло. А тобі подобається Маркус?"

"Я поважаю Маркуса. Любити його не обов'язково".

Я зупинилась біля великого дерева. "А як щодо цього?" Я кивнула на нього.

Адріан розглянув його. "Для мене чи для тебе?"

"Для тебе. Мені потрібно щось трохи менше. У мене не так багато місця, як у тебе."

Він кивнув. "Мені підходить".

Він спустився в сніг і, заховавшись під гіллям дерева, почав пиляти.

"А яка Аннабель?" - запитав він, коли дерево хиталося взад-вперед.

"Зла".

Він перестав пиляти і висунув голову, щоб подивитися на мене. "Зла?"

"Зла. Як розлючений, покараний, дратівливий старшокласник".

"Чому?" Він знову пішов під воду.

Я розміялась. "Чому б і ні?"

Аннабель була зла на весь світ. Злилася, що Мел померла. Злилася, що її мама пішла. На те, що порвався презерватив, і вона завагітніла від якогось випадкового хлопця в Пунта-Кані під час своєї аспірантської подорожі, за яку, до речі, заплатила я. Я подумала, що подарувавши їй свою любов до подорожей, я допоможу їй полюбити своє життя трохи більше.

Це обернулося проти мене.

Принаймні, їй ніколи не доведеться турбуватися про те, що вона помре від БАС. У них з Брентом була інша мама, ніж у нас з Мелані, а це означало, що Грейс теж була в безпеці. Одного цього мало б бути достатньо, щоб бути вдячною. Але Аннабель насправді не була вдячна.

Дерево здригнулося ще раз і впало набік з невеликою тріщиною.

Адріан підвівся і змахнув сніг зі своєї куртки, а я посміхнулася до нього. "Ти зробив це. Ти пройшов повне коло".

Він подивився на нього з посмішкою. "Ходімо, візьмемо твою".

* * *

Через три години ми повернулися до його квартири. Обидві ялинки були встановлені у відповідних вітальнях. Свою я прикрасила пізніше. Його ялинка була вирішальною.

Камін горів, грала різдвяна музика, ялинка була прикрашена, і ми їли суп з хлібних мисок на його дивані. Він приготував гарячі пельмені, а на моїх колінах лежала його нова ковдра, а поруч зі мною тулилися цуценята Гаррі Пупінс. Він гарчав уві сні.

Я любила цього божевільного песика. Він був схожий на якогось скупого старого, що проганяв людей зі своєї галявини. Коли ми повернулися з ялинкою, Гаррі напав на штанину Адріана. Адріан намагався поставити ялинку на підставку, тому його руки були зайняті, і він не міг зняти Гаррі з неї. Я так реготала, що навіть не могла допомогти. Я мало не обмочилась.

"Хіба ти не хочеш, щоб у тебе було дві ковдри?" запитала я, штовхаючи коліном стегно Адріана. "Мені так зручно, а ти там весь холодний і прилипаєш до шкіри".

Він засміявся, шкрябаючи ложкою по дну миски з хлібом. "Мені жарко."

Я посміхнулася, оглядаючи його квартиру. Тепер тут було по-домашньому затишно. "Скажи, що тобі не стало краще", - сказала я, озираючись на нього.

Він посміхнувся. "Я почувуюся краще. Ти була права."

Я поставила кухоль на підлогу. "Знаєш, я думаю, що це була доля, що ти зустрів мене. Я точно була потрібна тобі в твоєму житті".

Він поставив миску з хлібом на журнальний столик. "Хоча я дуже радий, що зустрів тебе, я не вірю в долю".

Я похитала на нього головою. "Як можна не вірити в долю?"

"Я не думаю, що все визначено наперед або написано на зорях. Я вірю, що ми самі творимо свою долю".

"Говориш, як справжній схиблений на контролі". Я простягнула долоню. "Дай мені свою руку."

Він дивився на мене підозріло.

"Дай її мені", - сказала я, чекаючи.

Він посміхнувся і поклав її перед собою. Щойно я взяла його в руки, мене пронизала тепла електрика.

Боже, я впевнена, що цей чоловік знав, що робити зі своїми руками...

Адріан не справляв на мене враження людини, яка займається сексом наполовину. Він не зазнав невдачі. Ні в чому. Б'юся об заклад, він міг би дати майстер-клас, як дарувати жінкам оргазми.

Мені подобалися чоловіки з невеликим досвідом - оскільки я не мала часу на навчання.

Я прочистила горло. "Я прочитаю твою долоню", - сказала я, перевертаючи його руку.

Він виглядав розваженим. "Де ти цього навчився?"

"Ворожка в маленькому селі в Іспанії".

"Не дивно, що ти подобаєшся Беккі."

Я провела пальцем по його лінії кохання і посміхнулася. "Чому?"

"Вона захоплюється астрологією", - сказав він, нахилившись до мене, щоб подивитися, що я роблю. Його обличчя було трохи близько до мого. Це змусило моє серце затріпотіти. "Вона завжди читає мені мій гороскоп", - сказав він.

"І ти ніколи не відчуваєш, що це неправда?" запитала я, вивчаючи складки на його долоні.

"Ні. А що тобі каже моя долоня?"

Я злегка посміхнулась. "Бачиш це?" Я провела лінію біля основи його пальців. "Це твоя лінія кохання. У тебе розрив на лінії серця, ось тут. Це означає, що з тобою сталося щось травматичне. Можливо, це пов'язано з тим, що твій батько пішов. Але поглянь. Поглянь, яка вона довга і рівна після цього. Все твоє життя - одна суцільна, щаслива лінія".

Я посміхнулася його долоні. На початку його лінії були складки, схожі на пір'їнки. Пристрасно. І вони припинялися прямо перед вказівним пальцем, що було добре. Це означало, що він може мати здорове особисте життя.

Я нахилила його руку до себе. "Бачиш, як лінія твого серця розгалужується в кінці? Трохи опускається вниз? Це означає, що ти готовий пожертвувати всім заради кохання. Ти романтик".

Коли я підняла на нього очі, він не дивився на свою руку. Він дивився на мене.

"А твоя?" - запитав він, не зводячи з мене очей. Він перевернув свою руку, перевернув мою і тримав її між нами. "Що написано на твої?"

Коли ми притулилися одне до одного, я відчула, як його дихання лоскоче моє обличчя. Ми були *так* близько.

"Гм... вона дуже схожа на твою, насправді. Тільки форма моєї руки - вогняний знак. У мене довга долоня і коротші пальці. Це означає..."

"Дай вгадаю". Він посміхнувся мені. "Енергійний. Ентузіаст. Товариська."

Мені було важко нормально дихати, поки він мене так торкався. "Майже", - спромоглася я. "Твоє - повітря. Це означає, що ти розумний і логічний. Гарний комунікатор".

Він провів великим пальцем по моїй долоні. "Вогонь і повітря". Він знову подивився на мене. "А як щодо решти? У тебе буде довге життя?"

Моя посмішка зникла, і я відсмикнула руку, вдаючи, що мені раптом потрібно забрати свій напій. Я сіла назад у свій куток дивану, повернувши океан назад між нами. "Лінії життя показують благополуччя, - сказала я. - Життя змінюється. "Життя змінюється. Насправді вони не говорять тобі, як довго ти проживеш".

Зазвичай це відбувалося через оніміння моїх пальців.

РОЗДІЛ 12

ЦЕЙ ЧОЛОВІК СКОРОТИВ СВІЙ РОБОЧИЙ ЧАС ВДВІЧІ, А РЕЗУЛЬТАТИ ПРИГОЛОМШЛИВІ!

АДРІАН

Ми з Беккі сиділи в конференц-залі і працювали. Був полудень п'ятниці, і ми по пояс загрузли в паперовій роботі. Процес у справі Б'юллера набував обертів, а я не був готовий.

Я ще не переглянув записи з камер спостереження чи токсикологічний звіт, а Маркус косився на мене, бо я пропустив дедлайн подачі документів минулого тижня, бо пішов раніше, щоб відвезти Грейс до педіатра з Ванессою.

Я не планував йти з нею до лікаря. Ванесса навіть не запросила мене. Але я сказав Ленні про візит до лікаря, і він сказав, що його діти так плакали, коли їм робили уколи, що були невтішними. Потім він сказав, що Ванесса повинна була дати Грейс Тайленол до того, як прийде туди, але я не була впевнений, що вона це зробила. Я написав їй, але вона не відповіла.

Я сидів в конференц-зв'язку, тупав ногою і перевіряв телефон, поки, нарешті, не сказав: "До біса", вийшов і поїхав до кабінету лікаря.

Ванесса не могла вивести Грейс з такого стану, як я. Ванесса мала рацію, коли казала, що зі мною Грейс було спокійніше. Їй подобалося, коли я тримав її на руках, коли вона вередувала - вона навіть віддавала перевагу мені перед Ванессою, коли була дуже схвильована. Було б краще, якби я тримав її, поки їй робили уколи, і взагалі, я хотів познайомитися з цим лікарем. Проведіть перевірку на предмет зловживань і, як мінімум, перевірте його рейтинг на WebMD.

Медсестри продовжували називати мене "татом". Ванесса хихикала щоразу, коли вони це робили.

Мене не було лише годину, але цей збій зіпсував мені весь день. Я не встиг здати документи і на десять хвилин запізнився на консультацію. Ленні робив для мене нотатки до кінця телефонної конференції, але я не мав можливості поставити запитання, поки всі розмовляли по телефону, тому мені довелося надсилати електронні листи, щоб бути в курсі подій.

Окрім цієї полуденної прогулянки, за майже два тижні я не працював більше восьми годин на зміні. Час, який я зазвичай присвячував своїм справам, тепер я віддавав Ванессі.

Я почав делегувати повноваження.

Я ніколи не передавав роботу. *Ніколи*. Я завжди все робив сам. Так було менше помилок. Але я віддав Ленні справу Гарсія, бо знав, що якщо не зроблю цього, мені доведеться або пожертвувати якістю мого представництва, або пожертвувати Ванессою. І вперше в житті робота не була моїм пріоритетом. У ці дні, коли пробивало п'яту, я йшов. Мені не подобалося втрачати час, проведений з нею. Дійшло до того, що я навіть ненавидів кінець ночі, бо знав, що вона піде додому і забере з собою Грейс, а моя квартира знову стане порожньою і неживою.

Я все запізнювався. *У всьому*. Я намагався наздогнати, тому працював до обіду. Я мусив, бо сьогодні був короткий день для всіх. Ми всі збиралися рано піти на щорічний гала-вечір дитячої лікарні.

Я не чекав цього з нетерпінням.

Мені сподобалась гала-вечір. Їжа та розваги завжди були хороші, і було приємно проводити час з рештою команди поза роботою. Але я купив лише одне місце, тому що Рейчел не планувала виходити на вихідні. Я намагався дістати ще один квиток для Ванесси в останню хвилину, але всі квитки були розпродані.

Її б там не було.

Несподівано вечір за стейком і лобстером та слуханням живого гурту став здаватися мені останнім, що я хотів зробити в цей вечір.

Я проводив з Ванессою щодня протягом двох тижнів поспіль. Щовечора ми вечеряли разом. Минулі вихідні провели під снігом, блукаючи першим поверхом, гуглили імена, написані на стінах, дивилися "*Офіс*" і ходили туди-сюди між квартирами один одного.

Наші життя злилися воедино без швів. Я знайшов дитячі шкарпетки в диванних подушках, а на барній стійці поруч із графином бурбону "*Бейсіл Хейден*" стояв підігрівач для пляшок. Я купив власний манеж і гойдалку, щоб нам не доводилося тягати їх туди-сюди.

Ванесса дала мені запасний ключ, і я навіть не замикав двері, коли був вдома. Вона приходила і йшла, коли їй заманеться. Навіть не стукала. Заходила відразу, ніби ми завжди вели якусь безперервну розмову, прала, користувалася моєю кавоваркою, забирала додому Гаррі Пупінса, коли я був на роботі, і залишала Грейс зі мною, поки я приймав душ або бігав по справах. Вчора вона сиділа на моїй силовій лаві в піжамі, розмовляла зі мною і їла фрїтату, яку я приготував, поки я пробігала шість миль на біговій доріжці. Вони завжди були поруч. *Вона* завжди була поруч. Мені це подобалося. *Вона* мені подобалася.

Дуже багато.

Мені було важко зрозуміти, що я відчував, бо я не міг нічого з цим вдіяти.

Основною частиною наших стосунків було те, що ми *не* залицялися одне до одного. Вона фліртувала зі мною, так. Але вона була такою, якою була. Бувало, вона казала мені, який я сексуальний, і в тому ж реченні повторювала, що не ходить на побачення. Це нічого не означало. Вона дуже чітко давала зрозуміти, що не зацікавлена у побаченнях. Можливо, саме тому їй було так

комфортно проводити зі мною стільки часу - адже я не намагався переспати з нею.

Я болісно усвідомлював, що якщо підніму цю тему, спробую поговорити з нею про те, що я відчуваю, то ризикую втратити дружбу. Навіть розмова про те, що я переходжу межу, була переходом межі. Згодом я завжди буду знати, що хочу більшого, навіть якщо ми ніколи не будемо діяти відповідно до цього. Це все змінило б, а я страшенно боялася змін. Я не міг це втратити.

Беккі переклала свій стос паперів в акуратний стосик і нахилилася вперед на ліктях. "То як це - тусуватися з Ванессою?" Вона посміхнулася. "Ви, хлопці, отримуєте VIP-обслуговування? Це найкрутіша річ у світі? Чи на неї накладається натовп, коли ви кудись виходите, і тобі доводиться бути її охоронцем і відштовхувати від неї незнайомих чоловіків?"

Я похитав головою. "Вона час від часу дає автографи. Я не бачу її з цього боку. Ми займаємося звичайними справами. Вона така ж, як і всі", - кажу я, прикріплюючи скріпку до свого стосу виправлень.

Беккі витріщилася на мене через стіл. "Гаразд, але вона *зовсім* не така. Люди *люблять* її. Вони платять гроші на виставках, щоб зробити з нею хоча б одну фотографію, а ти просто тусуєшся з нею волею-неволею і навіть не хвилюєшся з цього приводу?!"

"Я дуже ціную те, що можу з нею спілкуватися. Хоч-не-хоч." Я обвів друкарську помилку.

Вона дивилася на мене божевільними очима.

Мені подобалося жартувати з Беккі.

Вона моргнула мені. "Ти не розумієш, чи не так? Твоя сусідка - улюблениця Америки, і я відчуваю, що ти не до кінця це цінуєш. Якось вона була суддею в одній колегії з Томом Генксом, і вони називали її "милою". У неї була епізодична роль у кулінарному шоу Гордона Рамзі, і він відмовився кричати на неї - у Поста Мелоуна її ім'я витатуйоване на внутрішній стороні його губи!"

Я подивився на неї. "Вона зустрічалася з Томом Хенксом?"

Вона з жахом витріщилася на мене. "Чому ти *нічого* не знаєш?!"

Я стримав посмішку. Я не знав про Тома Хенкса - або про шоу Гордона Рамзі, якщо подумати. І я також не знав, що таке, в біса, "Пост-Мелоун".

Я повністю усвідомлював, що Ванесса була знаменитістю. Але для мене вона була просто ... *Ванессою*. Вона була приземленою і нормальною. Здебільшого я зовсім забував, чим вона заробляє на життя, що, гадаю, їй було до вподоби. Вона не любила говорити про свій канал.

Щоправда, *бували* випадки, коли ми виходили на вулицю, і я помічав, що її впізнають. Навіть якщо люди не підходили до неї, я міг сказати, що вони знали, хто вона.

Я б ніколи не зміг опинитися перед такою камерою, моє життя було б настільки відкритим, ніякої анонімності. Я не думаю, що їй особливо подобався цей аспект, але для неї збір коштів на боротьбу з БАС був важливішим за приватність. Гадаю, якщо ви знайшли щось важливе для себе, це було б того варте.

"Не треба мені розповідати, як мені пощастило або яка Ванесса неймовірна", - сказав я. - "Я знаю, - сказав я. - Я знаю. "Я добре знаю".

Беккі хитала головою, німа від того, наскільки я був абсолютно некрутим та необізнаним. Вона розчаровано зітхнула через моє небажання пліткувати про це і повернулася до своїх повісток.

Якщо не брати до уваги випадкові сюрпризи від знаменитостей, то мені спало на думку, що за два коротких тижні я офіційно дізнався про Ванессу та її родину більше, ніж про Рейчел та її сім'ю за вісім місяців.

У мене було багато часу, щоб подумати про ці стосунки після того, як вони закінчилися, і я прийшов до висновків, від яких не був у захваті.

Частина мене знала, що Рейчел, можливо, навмисно приховувала своє справжнє життя, і саме тому я не знав її краще і не розумів, чим вона займається. Але інша частина мене починала задаватися питанням, наскільки велику роль у цьому відіграв я *сам*. Бо насправді мені було байдуже, щоб копати.

Я не докладав жодних зусиль, щоб познайомитися з її друзями та родиною або відвідати її в Сіетлі. Якщо вона не писала мені кілька днів або не відповідала на мої дзвінки, я ледве помічав це, бо все одно не мав часу поговорити з нею.

Я не звинувачував себе в тому, що зробила Рейчел. Але Ванесса була права в тому, що сказала кілька тижнів тому. У мене не було рівноваги. Моє життя дозволяло мені зустрічатися з дівчиною раз на місяць, яка була мені чужою після майже року побачень, тому що це все, для чого я звільнив місце. І це *те*, що я мав взяти на себе.

І було ще дещо. Тихий, але вкрадливий голос, який підказував мені, що, можливо, мені це *підобається*. Що, можливо, Рейчел була ще одним проявом контролю, якого я потребував, симптомом більшої проблеми. Що те, що я зосередився на роботі, було способом захистити себе від надто близьких стосунків з кимось, хто міг би завдати мені болю. Покинути мене, як тато. І найсмішніше те, що Рейчел зрештою покинула мене. Але чим більше я думав про це, тим більше розумів, що мені було байдуже.

Мене це обурювало і злило, але принципово, а не тому, що я був закоханий у неї чи навіть близький до цього. Чи вибрав я її навмисно? Тому що десь глибоко в підсвідомості знав, що вона не зможе підібратися до мого серця настільки близько, щоб завдати йому шкоди?

Я не міг позбутися цієї думки. Мені це не подобалося. *Зовсім*.

Ванесса сказала, що дитяча травма завжди псує стосунки. І я почав думати, що вона має рацію.

Вона багато в чому мала рацію.

Ванесса зробила мене іншим. *Кращим*. Вона змусила мене побачити світ крізь нову лінзу - або лінзу, про існування якої я забув.

Це було так, ніби я знову став дитиною. Ми гралися, як діти. Влаштовували стрілянину з пульверизаторів у її вітальні, гралися, що підлога - це лава. Коли на вулиці було мінус п'ять, ми кип'ятили воду і кидали її з балкона, щоб зробити туман. Ми пускали мильні бульбашки і дивилися, як вони

замерзають, робили снігових ангелів на даху, грали в сніжки, від чого мені хотілося впасти в кучугуру в пальто і поцілувати її.

Я сміявся до болю в животі, помічаючи красу навколо себе і дивувався тому, що взагалі перестав її помічати. Я відчував, що був напівмертвою і навіть не знав про це, йдучи по життю в сонному тумані, поки вона не розбудила мене.

Ванесса якось сказала, що гроші не можуть зробити тебе щасливим, якщо ти не знаєш, чого ти хочеш. І з кожним днем мені ставало все ясніше і ясніше, чого саме. З кожним днем, проведеним з Ванессою і Грейс, я ставав все більш впевненим у цьому. Але те, чого я хотів, не можна було купити. Я мав це заслжити.

Я просто не знав, чи зможу.

Я все ще був у конференц-залі, скануючи поліцейський звіт по справі Б'юллера, коли Беккі видала крик з іншого боку столу. Драматизм Беккі зазвичай не змушував мене відриватися від роботи, тому я не бачив, як увійшла Ванесса з Грейс у візочку, аж поки вона не прочистила горло в дверях.

"Ти, мабуть, Беккі?" - сказала вона, посміхаючись моєму загіпнотизованому помічнику юриста через плече.

Моє серце вискочило з грудей від несподіванки, коли я побачив її.

Вона була красива. Вона *завжди* була красивою, але я не був готовий побачити її.

На ній був фіолетовий светр, який я ніколи раніше не бачив, а волосся було розпущене і завите. Я відчув гордість від того, що ця жінка щойно пройшла через мій офіс, щоб побачити *мене*.

Я підвівся, посміхаючись. "Привіт, я не знав, що ти прийдеш".

"Оскільки я сьогодні з тобою не зустрічаюся, то вирішила спуститися, щоб зробити тобі сюрприз і принести обід". Вона підняла паперовий пакет.

Я стояв і посміхався їй, як ідіот, аж поки Беккі не почала скиглити з-за моєї спини. "Я піду пообідаю за свій стіл", - пискнула вона.

Вона притиснула до грудей переплутаний стос паперів і посміхнулася до Ванесси, як божевільна, коли та пройшла повз неї і зачинила двері.

Ванесса подивилася на мене. "Знаєш, у себе в офісі ти ще сексуальніший".

Я розсміявся.

Грейс посміхнулася мені з коляски. Вона робила це останні кілька днів. Кожного разу, коли вона вставляла соску і я змушував її посміхнутися, вона вискакувала, і вона дивилася на мене, вся в яснах і з блискучими очима. А якщо я лоскотав її, вона хихотіла. Я не міг надивитися на неї. Я любив з нею гратися.

Я нахилився, щоб взяти її на руки і притулився до неї носом. На ній був крихітний блакитний флісовий повзунок зі сніжинками, і вона пахла дитячою присипкою та парфумами Ванесси.

Від неї пахло домом.

Вона підняла дотори свою товсту ручку, а я вкусив її пальці губами, і вона щасливо захихотіла. Я не міг перестати посміхатися.

Я раптом зрозумів, як це, коли до тебе на роботу приходить сім'я - дружина і діти. У мене ніколи не було такого відчуття щастя, коли я бачив когось, хто мені не байдужий, коли я цього не очікував. Я хотів потримати Грейс на руках, поки водив Ванессу, показуючи їй свій стіл. Познайти її з Маркусом. Привести до тям Беккі і теж офіційно представити її.

"Що ми їмо?" запитав я, дивлячись на Ванессу.

Вона дивилася на мене, тримаючи Грейс. Я не міг розгледіти її вираз обличчя, але в ньому було щось далеке.

Я кивнув до столу. "Сідай зі мною". Вільною рукою я пересунув кілька папок і звільнив місце для неї.

"Я купила нам тайської їжі", - сказала вона, ставлячи сумку, яку принесла. "О, і поки я не забула тобі сказати, я не зможу зустрітися з тобою в понеділок. Я щойно дізналася." Вона подивилася на мене і заклала нижню губу в дулю.

Я відчув, як моє обличчя впало. "Чому ні?"

"Виникла робоча справа", - сказала вона, зазираючи в сумку і дістаючи звідти контейнери з їжею на винос.

Я мусив придушити своє розчарування. Це були дві ночі, коли я не бачив її.

"Хочеш, я подивлюся за Грейс?" запитав я, сподіваючись, що вона не почула розчарування в моєму тоні.

Вона відкрила контейнер зі смаженим рисом і висипала його на тарілку. "Тобі не треба. Я хотіла спитати у Йоїні".

"Я можу це зробити", - сказав я, саджаючи Грейс у візочок і сідаючи на стілець поруч з Ванессою.

Вона знизала плечима. "Гаразд. Якщо ти хочеш.." Вона закінчила подавати їжу і підсунула її мені.

Я дивився на неї, поки вона готувала собі тарілку. Вона не звертала уваги.

Минулого тижня вона пофарбувала кінчики волосся для відео. Вони були сині та фіолетові, як і її светр. Це виглядало екзотично. У неї була маленька ямочка на щоці, яка з'являлася, коли вона посміхалася. М'які веснянки вздовж перенісся, довгі вії.

Чудово.

Я відчував, що це відбувається, що мені хочеться дивитися на неї довше, ніж потрібно. Це було те, з чим я мав справу майже постійно протягом останнього тижня або близько того.

Я відчував себе підлітком, який задихається від якоїсь дівчини на уроці фізкультури. Я хотів доторкнутися до неї. Весь час. Коли вона сиділа поруч зі мною на дивані, я хотів обійняти її. Я хотів тримати її за руку в продуктовому магазині, тягнути її до себе на коліна, коли вона приходила подивитися, над чим я працюю вдома за столом. Було смішно, наскільки сильним був цей імпульс.

Я знав, що, ймовірно, просто проектую своє власне лайно на цю ситуацію, але простір між нами завжди відчувався неприродним. Ніби ми обидва вдавали, що хочемо, щоб так було, і для нас обох це було зусиллям, яке ми докладали для його збереження.

Ванесса знімала про мене відео. Я їх не дивився - не було часу. А Беккі все одно щоразу, коли вони з'являлися, дарувала мені драматичний підсумок. Здебільшого Ванесса розповідала про те, що ми робили того дня, і розпиналася про те, який я привабливиць - не те щоб це мало якесь значення. Окрім того, що це було лестощами, це нічого не змінювало. Ми все ще були просто друзями, і саме такими вони мали залишитися в осяжному майбутньому.

Я змусив себе відвести погляд від неї і повернулася до їжі.

"То що ж мені вдягнути в неділю?" - запитала вона, беручи свою содову.

Я збирався запросити її на день народження. Я планував щось грандіозне.

Вона кусала кінець соломинки, поки чекала на мою відповідь.

"Просто одягни щось гарне. Може, сіру сукню зі светром", - запропонував я, відкушуючи локшину. Мені подобалася ця сукня на ній.

Мені все на ній подобалося.

"Дякую, що запросив мене кудись. Якби не ти, я б, мабуть, сиділа вдома".

Мені було дуже важко в *це* повірити. "А як щодо інших твоїх друзів? Немає більше нікого, хто міг би щось зробити?"

Вона знизала плечима. "Ніхто з місцевих. У мене не багато друзів. Не вистачає лише колишніх. Я така самотня, що навіть не маю кому написати смс по п'яні", - пробурмотіла вона.

Я посміхнувся. "Ти можеш написати мені п'яною".

Вона пирхнула. "Добре. Це лише питання часу. Приємно мати дозвіл. Сподіваюся, тобі подобаються друкарські помилки та емодзі, що плачуть".

Я розсміявся.

"Знаєш, ти могла б мати хлопця, якби захотіла", - сказав я. - "Досі не розумію, чому ти не ходиш на побачення. "

Вона насміхалася. "Ніхто не хоче зв'язуватися з моїм багажем. Повірте мені."

"Твій багаж не такий поганий, як ти думаєш", - сказав я, витираючи рот серветкою. "Будь-який чоловік був би щасливий мати тебе".

Я хочу, щоб ти...

Вона наставила на мене виделку. "Бачиш, це саме ті речі, які люди говорять, щоб ти почувався добре, але хіба не смішно, що люди, які наполягають на тому, що ти - знахідка, ніколи не є тими, хто насправді хоче зустрічатися з тобою?"

У її тоні було щось уривчасте.

Вона відвернулася від мене і відкинула волосся з чола так, як вона робила, коли була розчарована.

Я втупився в бік її обличчя. "Що сталося?" запитав я.

Вона не дивилася на мене.

Я вивчав її. Її підборіддя ледь помітно тремтіло. Я повернув стілець так, щоб наші коліна торкнулися, і поклав руку на її руку. "Гей, подивись на мене."

Щойно її очі зустрілися з моїми, вона розплакалася.

Я нахилився вперед і обійняв її. "Що сталося?" Я пригладив її волосся. "Гей, шшшшшшшшш. Розкажи мені."

Вона просто плакала. Ванесса *ніколи не* плакала - навіть у ситуаціях, коли мала б.

Безпорадність розірвала мене, миттєвий імпульс виправити все, що було не так.

"Ванессо, що таке?"

Скажіть мені, щоб я міг зробити його кращим.

Вона похитала головою. "Іноді мені здається, що я кружляю. Ніби я в торнадо і не можу зупинитися, і єдиний час, коли я відчуваю себе спокійно, це коли я з тобою".

Коментар застав мене зненацька, і я не знав, що відповісти.

Вона дозволила мені потримати її ще мить. Потім вона відсторонилася і витерла сльози, що виступили на щоках. "Гей, давай почитаємо наше печиво з передбаченнями. Якщо ти кажеш "в ліжку", а потім читаєш його, це завжди смішно". Вона змусила мене посміхнутися.

Як у проекторі, що змінює барабани, одна сцена змінює іншу за долю секунди.

Я похитав головою. "Не роби цього."

Її вимушена посмішка стала ширшою, і вона посміхнулася мені зі сльозами на очах. "Зробити що?"

"Це. Те, що ти робиш, коли прикидаєшся щасливим. Ти змінюєш тему і йдеш робити щось відволікаюче. Це нормально - іноді засмучуватися. Ти не мусиш прикидатися переді мною."

Вона подивилася на мене і раптом знову стала такою сумною, що я майже зненавидів себе за те, що покликав її.

"Адріане, якщо я не буду сміятися, то проведу решту життя в сльозах", - прошепотіла вона.

Мої очі бігали туди-сюди між її очима. Я простягнув руку і взяв її за руки. Наші коліна все ще торкалися один одного. Я відчувала, як між нами передається енергія, ніби я поглинаю її смутки, змушуючи її заспокоїтися. Я *хотів* увібрати її в себе. Я б увібрала її всю, якби це означало забрати її у неї. "Що сталося?"

Вона довго дивилася на мене, ніби вирішуючи, чи варто продовжувати. "Адріане, я боюся, що моя рука - це не лише зап'ястковий канал".

Я насупив брови. "Як ти думаєш, що це?"

Вона відвела обличчя назад і подивилася на мене зі сльозами на очах. "Як ти *думаєш*, що я думаю про це?"

Я похитав головою. "Послухай мене, ти не помираєш. Ясно? І це нормально, що ти боїшся цього. Особливо після втрати Мелані. Але справа не в цьому".

Її очі шукали мої. "А що, якщо так?"

Я подивився на неї, не відводячи очей. "Це *не* так. І якщо ти так хвилюєшся, давай підемо і подивимось..."

Вона швидко похитала головою.

Я бачив страх в її очах.

Я не міг уявити, як це було - бачити, як помирає її сестра. Коли з кимось, кого ти любиш, трапляється щось подібне, мабуть, важко коли-небудь знову

відчути себе в безпеці. А її день народження був у неділю. Її сестрі та мамі не виповнилося й тридцяти. Ванессі виповнилося двадцять дев'ять. Це, мабуть, було страшно.

Я міцніше стиснув її руки. "Тоді тобі доведеться повірити мені на слово. Ти красива, здорова молода жінка, і ти проживеш дуже довго, Ванессо". Я поклав руку на її щоку. "Все буде добре", - лагідно промовив я.

Її сумні очі обмацували моє обличчя, ніби шукаючи в ньому істину. Вона трохи притулилася щокою до моєї долоні, ніби шукаючи тепла, а її губи ненароком торкнулися моєї шкіри.

Я хотів її поцілувати.

Бажання було настільки сильним, що мені довелося фізично стримувати себе, щоб не нахилитися.

Як би це було? Нахилитися і поцілувати все, що відбувається в цій прекрасній, геніальній голові?

Але вона не хотіла, щоб я її цілував. Вона не хотіла, щоб її *хтось* цілував.

Принаймні, це було.

Вона потягнулася за серветкою і притиснула її під очі, а я відпустив її руку, розчарований тим, що привід доторкнутися до неї скінчився.

"Вибач, що вивалюю все це на тебе на роботі". Вона шморгнула носом. "Я не подобаюся тобі такою. Ти любиш мене, коли я весела."

"Мені подобається, коли ти *щаслива*", - чесно сказав я. "Веселощі - це просто щасливий побічний продукт".

Вона змінила тему. "Ти готовий до завтрашньої зустрічі з моїм батьком?" Вона витерла сльози під очима. "Ти можеш не йти, якщо не хочеш."

"Звичайно, я піду."

"Ти впевнений? Я знаю, що будинок викликав у тебе огиду".

Я не був особливо радий проводити більше часу в будинку батька Ванесси - або з батьком Ванесси. Яблуко впало в зовсім іншому яблуневому саду. Але я хотів перевірити, як там Соня, і переконатися, що вона виконує свою роботу.

І ще одне.

Я б не відмовився від ночі з Ванессою. Ні за що.

Вона була світлом, яке я бачив за своїми повіками тепер, через багато років після того, як перестав на нього дивитися - і я хотів би продовжувати дивитися на нього. Не відриваючись. І якщо це означало, що завтра ввечері мені доведеться повечеряти в якомусь занедбаному будинку, то я так і робив.

Ванесса подивилася на мене зі свого місця. Тепер вона була спокійнішою.

Я зрозумів, що вона прийшла сюди сьогодні, тому що прийти пообідати зі мною було для неї одним із способів відволіктися. Одна з речей, які вона робила, щоб відволіктися від того, що її турбувало.

Мені було цікаво, як часто вона це робила. Скільки разів вона приходила до мене, щоб поспілкуватися зі мною, щоб підбадьорити себе, замість того, щоб піддаватися смутку, з яким вона боролася. Вона приходила сюди, тому що я допомагав їй почуватися краще, або тому що вона хотіла поговорити зі мною про це.

Тому що її крутило в торнадо, і єдиний час, коли вона відчуває себе спокійно, це коли вона зі мною.

І тоді мені спало на думку.

Я був її людиною. Я.

Я не можу адекватно передати словами те, що я відчував.

Дозволити комусь іншому піклуватися про себе було не в її ДНК. Я знав, бо в моїй теж не було. Ми були опорою в нашій сім'ї, завжди ставили потреби інших вище за власні, тому я знав, що означало, коли вона дозволяла мені бути поруч із нею.

Це був привілей, який я не сприймав легковажно. Честь бути тим, до кого вона бігла, коли їй був потрібен хтось, хто міг би її впіймати. Завдяки випадковому збігу обставин, географічному збігу обставин, я познайомився з нею і став для неї кимось.

І я збрехав би, якби сказав, що не відчув раптом, що хочу бути для неї чимось більшим.

РОЗДІЛ 13

ВІН СМІЯВСЯ З МОГО ТІЛА , КОЛИ МИ ДІЙШЛИ ДО ДРУГОЇ БАЗИ!

ВАНЕССА

Адріан підняв на мене очі, і на його обличчі з'явилася чиста забава. "І чому ти вважала це доцільним?"

Я з усіх сил намагалася виглядати обуреною, що було складно з моєю головою, що застрягла в такому положенні. "Знаєш що? Мені зараз не потрібен твій осуд. Не всі ми велетні, декому треба користуватися драбиною".

"З драбиною все зрозуміло. А от про близькість стельового вентилятора у мене є питання". Тепер він сміявся. "Добре, що ти дала мені ключ".

Він був у смокінгу.

Я думала, що Адріан вичерпав свої можливості виглядати привабливо, але моя уява знову підвела мене.

У нього сьогодні вечір. Я подзвонила йому зі своєю маленькою надзвичайною ситуацією, сподіваючись застати його до того, як він поїде. Але не застала. Він вже був на місці. Коли я спробувала покласти слухавку, він наполіг, щоб я розповіла йому, що сталося. Я так і зробила, і він одразу ж вийшов, щоб врятувати мене - або побачити все на власні очі. Це був лайняний постріл.

Він почав підніматися по драбині, щоб допомогти мені, а я трималась, щоб не похитнутися.

"Що ти тут робиш?" - запитав він.

"Щось. Я покажу тобі пізніше."

Це були зірки, що світилися в темряві, які я наклеювала на стелю. Я наклеювала їх на місце над вентилятором і якимось чином примудрилася застрягти волоссям в одній з лампад. Я не могла збагнути, як його вивільнити, а одна з моїх рук наполовину заніміла, що не допомагало. Зрештою, я здалася і сіла на драбині, щоб дочекатися Адріана, який, на щастя, повернувся додому лише через п'ятнадцять хвилин після мого полону.

На цій драбині не було місця для двох дорослих людей. Він зупинився, коли мої коліна вдарилися об його груди. "Я не зможу залізти туди, якщо..."

Хіба що я розставляю ноги і дозволю йому залізти на дві останні сходинки між ними.

Боже мій.

Я вже збирався зайти в душ, коли з'явився ремонтник з драбиною, яку я викликав вранці. Він хотів повернути її до того, як піде додому на цілий день,

тож я вирішила поквапитися з проектом. Це означало, що я була в темно-синьому шовковому халаті до стегон. Без бюстгальтера, без білизни. Лише я і тонкий шматок тканини з моєю головою, прикріпленою до світильника. До біса моє життя.

Я заправила халат між ніг і розсунула коліна, бажаючи, щоб підлога розверзлася і поглинула мене.

До честі Адріана, він не дивився вниз.

Він піднявся ще на дві сходинки, і його блискавка впилася мені прямо в промежину. Я мало не впала назад.

Він просунув руку між моїми лопатками і зловив мене. "Можливо, тобі варто триматися за мене", - сказав він. "Я не хочу, щоб ти впала".

БОЖЕ.

Я обійняла його за талію і трохи померла всередині.

"З тобою все гаразд?" - запитав він, майже з гуркотом притискаючись грудьми до моєї щоки.

Я кивнула.

Ні, я *не* була в порядку. Я весь день була не в порядку.

Сьогодні вранці я зустрічалась з адвокатом з усиновлення.

Я не була певнена, що вона мені знадобиться. Аннабель все ще могла влаштувати своє життя. Але усвідомлення того, що усиновлення все ще було чимось, що я мала серйозно обдумати, було достатньо, щоб кинути мене в спіраль. Всю дорогу до офісу Едріана я стримувала сльози. Коли я прийшла туди, я не витримала і зіпсувала його краватку, ридаючи в неї. Потім я пішла додому і застрягла волоссям у стельовому вентиляторі, а мої дурні поколюючі пальці не могли зібратися з думками, щоб витягти мене звідти. А тепер я лежала на Едріані, що з одного боку повністю заводило, а з іншого - засмучувало, бо він був ідеальним, а отже, не був у мене закоханий.

Моя позиція щодо побачень дещо змінилася у світлі містера Коупленда. Я вважала, що нечесно зустрічатися з кимось, якщо я можу бути хворою. Але якщо він *знав*, що я можу бути хворою, як Едріан, і все одно хотів мене? Хто я така, щоб вказувати йому, що робити? Ось чому я розповіла йому про свою руку раніше. І тому я стратегічно перестала згадувати, що рада, що він не залицявся до мене. Я не могла змусити себе вийти і сказати йому, що він мені подобається. Я надто боялася його реакції на це. І як взагалі можна підняти цю тему? Гей, ти мені подобаєшся. Я знаю, що ти щойно пережив жахливий розрив, ми мали б бути друзями, і я, можливо, помру через рік, але ти думаєш, що тобі це може сподобатися? ТЬХУ.

Він досить добре терпів мій безсоромний флірт, але ніколи не фліртував у відповідь - що, гадаю, слід було очікувати. Але якщо він коли-небудь робив крок до мене, я залазила йому під костюм, поки він ще був у ньому. Йому довелося б розкидати на підлозі дорогі трюфелі, щоб зняти мене з себе, а потім тікати, бо я б його ніколи не відпустила.

Він піднявся і поклав руки мені на голову. "Як ти це *зробила*?"

Його груди були прямо перед моїм обличчям. Він був перед моїм обличчям і раніше, коли я плакала в нього, і так само, як і раніше, він добре пахнув, і від

нього йшло тепло, і я згадала, що, ймовірно, зійду в могилу з павутинням на піхві.

"Ну, я не знаю? Знаєш, я впевнена, що волосся Слоан Монро постійно застрягає в стельових вентиляторах".

"О, ні. Я можу тобі гарантувати, що у Слоан *ніколи* не застрягало волосся в стельовому вентиляторі. Вона не з тих, у кого волосся застрягло в стельовому вентиляторі".

"О, так тепер є тип?"

Він трохи повозився. "Ну, якщо лопать вентилятора підійде..."

Я придушила посмішку.

Я відчула це в ту ж мить, як він відпустив мене, і зітхнула з полегшенням.

"Ось", - сказав він наді мною. "Ти вільна."

Я потерла голову, і він нахилився, поки його очі не зрівнялися з моїми. "Ти завжди потрапляєш у такі неприємності?" Він посміхнувся.

Його обличчя було дуже близько, і він все ще стояв між моїми розсунутими ногами.

Іноді я дивилася на Адріана і відчувала, що не можу дихати.

Раніше в його офісі, коли він тримав Грейс на руках, я думала про те, що він буде таким хорошим батьком, і як я пишаюся ним, бачачи його в своїй стихії. Він був таким розумним і здібним, а за останні кілька тижнів я повністю і безповоротно втратила себе в ньому... і чим більше я це робила, тим гірше ставало моїй руці. Це було так, ніби одна річ була пов'язана з іншою. Ніби мої зростаючі почуття до Едріана мали свою ціну.

Я заправила волосся за вухо. "Тобі треба йти. Ти пропустиш свій гала-вечір".

Він почекав ще мить. Так, ніби йому *подобалося* там стояти. Потім відвів погляд, зістрибнув і допоміг мені зійти з драбини.

Він не зробив жодного кроку, щоб піти.

Він зупинився біля гойдалки Грейс і присів, щоб привітатися з нею. Вона подивилася на нього, і її соска вискочила з рота. Він полоскотав їй живіт, а потім засунув соску назад. Потім, замість того, щоб піти, він взяв цуценя Гаррі з його собачої лежанки і притулився до мого комода, гладячи його і посміхаючись до мене.

Гаразд...

Я цілніше закуталася в халат. "Тож, гадаю, побачимося завтра?" сказала я, відчуючи, що мушу чимось заповнити тишу. "Тато поставить мене в незручне становище. Сподіваюся, ти це знаєш".

Він просто стояв там. "З тобою все буде добре."

Коли я говорила це собі, я називав це маячнею. Коли *він* це сказав, я йому повірила. Може тому, що Едріан умів робити речі прекрасними. Або змусити мене забути, якщо вони не були...

Тато хотів, щоб я побачив прогрес, який він робить у будинку. Я не була там після того, як обвалилася шафа.

Ми з Сонею часто розмовляли, відколи вона прийшла до нас два тижні тому. Татові вона *дуже* подобалася. Вона попросила запросити професійного організатора та команду прибиральників, які спеціалізуються на біологічній

небезпеці. Я давала їй все, що вона хотіла. Кидалась грошима абсолютно бездумно. Або я витрачу їх зараз і, можливо, відправлю тата в кращий світ, або він витратить гроші на непотріб після моєї смерті - я краще витрачу їх зараз.

Вона також порекомендувала терапевта, який міг би лікувати obsесивно-компульсивний розлад, який, як вона вважала, був у нього. Тато ходив до неї двічі на тиждень.

Тато, здавалося, був дуже схвилюваний його успіхами, але я була налаштована скептично. Оскільки я не могла навіть викинути пакет зі сміттям без того, щоб він у ньому не порпався, я не могла уявити, що Соня зробила щось значне.

Так чи інакше, єдиною проблемою було те, що я не робила достатньо відео, щоб заробляти достатньо грошей, щоб підтримувати все це. Не для того, що мені потрібно було зробити протягом наступних дванадцяти місяців.

Я зробила три відеоблоги після того, як зняла "Ісусовий прес". У першому я пофарбувала волосся і не згадала жодного слова про Адріана. Я знаю, що це було божевільням, зважаючи на те, як сильно всі хотіли почути про нього. Але, чесно кажучи, я хотіла, щоб ця сторона мого життя була тільки *моєю*.

Адріан не був для мене анекдотом. Він був справжнім. Те, що я відчувала до нього, було справжнім. Мені здавалося, що я принижую його, запрошуючи мільйони незнайомих людей приєднатися до нього заради їхньої розваги. Але відео з фарбуванням волосся провалилося. Мої глядачі були *розлучені*. Люди так хотіли почути про прес Ісуса, що я злякалась, що втрачу підписників, якщо не зупинюся, а я не могла дозволити собі не заробляти гроші. Тож наступні два відео були просто моїми спогадами про дні, проведені з Едріаном, зі зоряним поглядом і щенячою любов'ю - що, чесно кажучи, навіть не було акторською грою. Вони мали одні з найвищих переглядів з часів мене і Дрейка. Тож як би мені не подобалося ділитися приватною стороною свого життя, це було необхідним злом.

На понеділковий пост я запланувала дещо карколомне, і це не могло статися надто швидко. Мені були потрібні гроші. Мені вистачало на повсякденне життя - і на тата, і на Брента. І протягом багатьох років я відкладала достатню суму, щоб покрити свої витрати на лікування, якщо я захворію. Але мені потрібно було думати про майбутнє далі, ніж це.

Я хотіла мати можливість забезпечити свою сім'ю скромним доходом, на який вони могли б жити до кінця життя. Вчора я була у свого бухгалтера, щоб заснувати трастовий фонд для Грейс, Брента, тата й Аннабель - з умовою, що вона щомісяця проходить тест на наркотики, щоб мати право на отримання коштів, а якщо не пройде, то зареєструється в реабілітаційній клініці. Це не було надійним рішенням, але принаймні вона несла певну відповідальність.

Я домовилась про стипендію, щоб утримати Соню в штаті після моєї смерті, і виділила велику одноразову суму на свою благодійність. Я подбала про те, щоб мене зареєстрували як донора органів. Дефекти моєї ДНК не виключали

можливості пересадки моїх органів. Вони могли взяти їх повністю - і я сподівався, що так і буде.

Мені ще треба було домовитися про похорон, але до цього я ще не була готова. Але я б і з цим розплатилась. Я не залишила би жодних деталей для когось, хто мав би мати справу з ними, коли я піду.

Останні два тижні, поки Едріан був на роботі, я щодня виконувала цей депресивний контрольний список перед смертю. А ввечері я відпускала все це. Я вечеряла з ним, і він змушував мене забути про все. Він змушував мій паскудний світ розпливатися навколо мене, поки не залишалося нічого, окрім нього і цих чудових зелених очей, і я навіть не хотіла йти додому вночі. Я просто хотіла залишитися з ним і продовжувати відчувати те, що він змушував мене відчувати. Я хотіла бути нерухомою.

Він відсунув комод і поклав Гаррі Пупінса назад у ліжку. "Хочеш, я дам Грейс пляшечку, поки ти одягаєшся?" - запитав він, складаючи драбину і притуляючи її до стіни.

Я похитала головою. "Ти маєш повернутися. Ти пропустиш..."

А потім я побачив це.

Я не очікувала, що Едріан прийде. Я ще не прибрала своє житло - а це означало, що пара брудної бабусиної білизни, яку я впустила, коли перевдягалася, все ще лежала сонячним боком догори між нами на килимі.

Я з жахом ковтнула повітря і подивилася на Адріана якраз вчасно, щоб побачити, що його погляд слідом за моїм опустився на підлогу.

Гарячий червоний рум'янець спалахнув на моїй шії. Якусь частку секунди я дивилася на нього широко розплющеними очима, а потім пірнула, щоб схопити свою білизну. Але коли я нахилилася, то наступила на чарівний рукав мантії, і з нього вискочила цицька. Я закричала і схопила груди, але було вже запізно. Він все бачив. Він бачив усе.

Я стояла, як статуя, стискаючи халат, прикриваючи груди рукою, наче він міг знову вирватися на волю. "Ні", - дихала я. "Ні, ні, ні, ні. Цього не може бути."

"Все гаразд", - швидко сказав він. "Нічого страшного". Куточки його губ сіпнулися.

Я моргнула йому. "Моє життя - клята романтична комедія..." прошепотіла я. "Ти тут у смокінгу, а мої груди розпущені, просто літають навколо".

Тепер він посміхався і виглядав дуже веселим.

Я похитав головою. "Це не смішно! Ми щойно дійшли до другої бази!"

Це спрацювало. Він вибухнув сміхом.

Я з усіх сил намагалася виглядати обуреною, але його сміх розсмішив і мене. Я схрестила руки на грудях. "Тобі краще забути все, що ти щойно бачив"

Він похитав головою. "О, я не думаю, що це можливо".

"Адріане, я тебе вб'ю. Я не боюся сісти у в'язницю".

Тепер він вив. "Чим ти мене вб'єш? Пістолетом чи колючою штукаю?"

"Едріан!" Га! "Забирайся геть!"

Я виштовхала його за двері, і я чула, як він сміявся всю дорогу по коридору, повертаючись до свого гала-вечора.

Мені, напевно, знадобився щонайменше місяць, щоб знову зустрітися з ним.

Він дав мені хвилин п'ять.

Хтось постукав у мої двері, і коли я підійшла подивитися у вічко, на ньому був палець.

"Хто там?" запитала я, вже підозрюючи відповідь.

"Обслуговування номерів", - гукнув він у двері смішним фальцетом.

Я закотила очі, знімаючи ланцюг із замка.

Він спирався передпліччям на мою дверну раму, все ще в смокінгу.

Я схрестила руки. "Що? Якщо ти тут, щоб посміятися над моїми цицьками, то можеш просто повернутися до своїх справ".

Він подарував мені одну зі своїх сліпучих посмішок. "Я не повернуся. Я приніс тобі дещо. Впусти мене і закрий очі".

Я наморщила лоб. "Що? Ти не повернешся?"

"Близько. Твої. Очі."

Я подивилася на нього, але відчинила двері і заплющила очі. Я почула, як він увійшов, а потім звук розсувних скляних дверей, що відчинилися. "Що ти робиш?" запитала я, відчуваючи подих холодного повітря.

"Не підглядай", - сказав він з вулиці.

Я почула, як зачинилися двері, і звук штор, що смикнулися. Коли він знову заговорив, він стояв переді мною. "Гаразд. Можеш дивитися."

Я розплющила очі і побачила, що він посміхається до мене, наче я здалася йому кумедною. Весь перед його смокінга був мокрий.

"Чому ти мокрий?"

"Сядь на диван".

"За що?"

Він з посмішкою похитав головою. "Іди."

Я подивилася на нього, але підійшла до дивана і впала на подушку.

Він вийшов у коридор і приніс великий пластиковий пакет для їжі. Він зняв смокінг і накинув його на спинку одного зі стільців мого кухонного столу. Потім він розв'язав краватку-метелика, розстебнув гудзики на мокрій сорочці і зняв її теж. Коли він сів поруч зі мною на диван, на ньому була лише біла футболка і штани. Він нахилився над журнальним столиком, дістаючи контейнери. Потім він відкрив один і витягнув звідти величезного помаранчевого лобстера, помахуючи ним. "Лобстер?"

Я пирхнула. "Ти приніс мені лобстера?"

"А ще ікра, креветки, пахлава, картопляні пляцки, навіть гарнір приніс. Поглянь." Він занурив руки в сумку, витягнув звідти розрізаний навпіл кавун з вирізаним на ньому ім'ям благодійника і з гордістю тримав його в руках.

Я розсміялась. "Боже мій, вони ніколи не дозволять тобі повернутися в депо".

Він поставив його посеред мого журнального столика, як недоречний центральний елемент.

Він *все ще* посміхався.

"Тобі краще зупинитися", - сказала я, дивлячись на нього боковим зором.

"Що? Я просто думаю про щось смішне, що сказав Ленні".

"Ти такий брехун".

Може, мені варто почати робити Кегеля щоразу, коли мені буде соромно перед ним, щоб отримати щось від цього приниження. Два тижні - і я зможу розірвати чоловіка навпіл своїм тазовим дном.

"Знаєш, я вже бачив тебе топлес. На картині." Він кивнув на стіну.

"Гаразд, це *не* одне й те саме. Це малюнок, і він дозволив собі вільності..."

"Ні, не зробив. Чесно кажучи, він не віддав тобі належне". Він подивився на мене. "Принаймні, не з того боку, який я бачив". Він посміхнувся і закінчив спорожнити сумку.

Мені довелося сховати посмішку в руці.

"То що ти хочеш з'їсти?" - запитав він.

"Усе? Але ти впевнений, що тобі не потрібно повертатися?"

Він зняв кришку з чашки з топленим маслом, яку взяв із собою. "Я думаю, що збір коштів може тривати і без мене".

"Ти просто намагаєшся заспокоїти мене, що тобі довелося піти, щоб переконатися, що я не помру, прикріплена до стельового кріплення?"

Він засміявся.

Я звела брови донизу. "Як ти так швидко приїхав?" Я переглянула всі речі, які він приніс. "Я подзвонила тобі, і ти приїхав за десять хвилин. Як ти встиг усе це приготувати, вкрати гарнір і врятувати мене менш ніж за годину?"

Він прочистив горло і заговорив з їжею, яку розкладав на столі. "Я вже збирався їхати з нею".

Я відвернула обличчя назад. "Ти був по дорозі додому, коли я тобі подзвонила? Твій виступ розпочався о пів на шосту. Зараз сьома п'ятнадцять. Ти просто з'явився з сумкою і почав мародерствувати? Ти не планував залишитися?"

"Мабуть, ні."

Я бачила, як він відкриває нові контейнери. "*Навіщо?*"

Він довго не відповідав мені. "Я просто подумав, що у тебе був важкий день і ти, можливо, захочеш подивитися з кимось телевизор".

Я моргнула йому.

Ті квитки були по 200 доларів за штуку. *Я перевіряла*. Я хотіла один, щоб піти з ним - не те, щоб він мене запрошував. Але я б безсоромно вдерлася туди, якби там не було аншлагу.

Був тихий аукціон та лотерея, жива музика і танці. Захід тривав до півночі. Він взяв напрокат смокінг. І просто... *пішов*? Щоб подивитися зі мною телевизор?

Або він справді ненавидів спілкуватися з Маркусом, або йому дуже подобався "*Ofis*".

Або, можливо, він сильно закохався в мене, не може бути далеко від мене, повинен був повернутися до мене якнайшвидше.

Ха-ха.

"Хочеш побачити мій сюрприз?" - запитав він.

"Хіба не так?"

Він посміхнувся і підвівся. Я дивилася, як він затуляє штору на моїх розсувних скляних дверях.

Мої руки підлетіли до рота.

Там, на крихітному засніженому столику на моєму балконі, стояла крижана скульптура лебедя.

"Прямо з десертного столу". Він підняв руку. "Не хвилюйся, я його не вкрав. Я пожертвував за нього пару сотень баксів. Вони були більш ніж щасливі віддати його мені".

Я похитала головою. "Ти приніс це сюди?" Я затамувала подих.

"Він буде там до весни. Щоразу, коли ти його побачиш, я хочу, щоб ти пам'ятала, що я поклав цей кубик льоду, який капає, у своє купе для тебе".

Моє серце смикнулося. Воно марно тягнулося до нього, як руки, що намагаються перетнути океан.

Він був ідеальним. Він був досконалим у всіх відношеннях.

Все, чого я хотіла - це жити. Постаріти і мати більше часу. А тепер у мене з'явилося ще дещо, чого я хотів так само сильно, як і цього.

Я хотіла його.

І жодна з них, мабуть, ніколи не стане моєю.

РОЗДІЛ 14

ЦІ ЛЮДИ ОБІДАЮТЬ НА ЗВАЛИЩІ, І ВИ НІКОЛИ НЕ ПОВІРИТЕ, ЧОМУ!

ВАНЕССА

Ми під'їхали до татового під'їзду. Було 6:30 суботнього вечора. Ми залишили Грейс з Йога Леді. Я не хотіла, щоб вона дихала чорною пліснявою і пиловими кліщами, які ми з Едріаном підписалися терпіти наступні дві години.

Адріан поставив машину на стоянку і подивився на будинок. "Ми справді будемо там вечеряти?" - похмуро запитав він.

Я подивився на нього. "Здається, ти казав, що хочеш прийняти зі мною один з гепатитів?"

Він пирхнув.

Я витягнула з бюстгальтера свій "Кармекс". "Я не довіряю татові готувати їжу, яка нас не вб'є, але я довіряю Соні", - сказала я, наносячи бальзам на губи і ставлячи кепку на місце, перш ніж заправити її назад у сорочку. "Думаю, все буде добре".

Я озирнулася через лобове скло. Різдвяні вогні були увімкнені. Я хотіла б сказати, що це тато святкує, але насправді це тато святкував чотири роки тому, і вони ніколи не знімалися. Лише один місяць на рік татів будинок не дратував сусідів.

"Чим твій тато заробляє на життя?" - запитав він.

Я похитала головою. "Зараз? Нічого. Нічого особливого. Він був бухгалтером. Він дуже розумний. Потім він дізнався, що може продавати всі випадкові речі, які йому подобається колекціонувати, тож кинув роботу, щоб торгувати речами на eBay і Craigslist на повну ставку. Тато не дуже вправний, і більшість з того, що він намагався продати, було мотлохом, тому він ніколи не заробляв достатньо. Саме тоді все це захаращення стало ще гіршим, тому що все стало чимось, що можна було "полагодити і продати"". Я взяла пальці в лапки. "Він приносив додому що завгодно. Унітаз, що стояв на тротуарі. Зламаний багаж, чиїсь старі ковзани".

"Велосипеди".

Я всміхнулась. "Так багато велосипедів."

Я зітхнула. "Я знаю, що даю йому багато лайна, але я думаю, що він зробив все, що міг". Я зробила паузу. "Нелегко було пережити те, що він зробив. Я думаю, що достатньо трагедії може вивести з рівноваги будь-кого".

Адріан повернувся до мене. "Я думаю, це залежить від того, хто ти є. Знаєш, ти пройшла через все те ж саме, що і він, і ти не розкисла".

Я м'яко посміхнулася йому. "Так. Ну, я думаю, що ці речі мають тенденцію ставати гіршими, чим старше ти стаєш. Будемо сподіватися, що я доживу до того часу, коли це мене дійсно зачепить. Перетворить мене на ту ексцентричну тітку, яка загортає речі зі свого будинку, щоб роздавати їх як подарунки на Різдво".

Він засміявся.

Я штовхнула його. "То коли я познайомлюся з твоєю божевільною сім'єю?" запитала я. "Це несправедливо, що моїй дістається вся увага".

"Уся моя сім'я зараз у Небрасці. Моя мама переїхала туди з чоловіком і моєю бабусею в жовтні. Річард і мама запросили мене на Різдво, але я не поїду".

"Як так?"

Він похитав головою. "Я не відчуваю себе комфортно. Мені не подобається Річард".

"Справді? А чому б і ні? Він що, мудак?"

Він трохи посміявся з мого жарту. Потім він зробив паузу на мить, перш ніж випустити довгий подих. "Річард - мій тато".

Мій рот відкрився. "Що?" - "Що? Як... тато, який взяв і покинув сім'ю? Того батька?"

Він кивнув. "Той батько. Вони зійшлися рік тому. Зараз вони знову одружені."

Я моргнула йому. "Боже мій", - дихнула я.

Він насміхався. "Так."

"Я маю на увазі... чому? Яка була причина його від'їзду в першу чергу?"

Він похитав головою на лобове скло. "У нього був роман з якоюсь жінкою, з якою він працював. Покинув нас заради неї. Це не тривало довго."

Я сіла на своє місце. "Ого."

"Так. Мама була не в собі. Багато років. То впадала в депресію, то виходила з неї. Мені доводилося робити все за неї. Оплачувати рахунки, прибирати в будинку. Я навіть не міг піти в коледж за межами штату. Я не міг її покинути."

Я похитала головою. "Він платив аліменти?"

Він кивнув. "Він зробив це. Треба віддати йому належне. Сплачував аліменти на дитину - продовжував платити навіть тоді, коли не мусив. Намагався підтримувати зі мною стосунки, але мені було байдуже".

Я випустила повітря крізь стиснуті губи. "Так, я бачу." Я подивилася на нього. "Це так романтично. Що вони повернулися один до одного".

Він витріщився на мене.

"Що?"

Його щелепа сіпнулася. "Ти говориш, як мама."

Я знизла плечима. "Ну, це правда. Люди лажають. І, схоже, він це зрозумів. Можливо, вони були спорідненими душами, і жоден з них не знайшов такого ж щастя з кимось іншим".

"Я не вірю в споріднені душі", - сказав він різким тоном.

Я насміхалася. "Ну, тато не вірить у терміни придатності, але це не означає, що їх не існує".

Він сухо засміявся.

"Твоя мама щаслива?" запитав я.

Він подивився на лобове скло і неохоче кивнув. "Так. Гадаю, що так".

Я знову знизав плечима. "Добре. Ти повиннен пробачити його".

Його голова повернулася до мене. "Що?"

"Чому ні? Я маю на увазі, що він не зобов'язаний тобв *подобатися*. Ти не зобов'язаний довіряти йому, забути про те, що він зробив, або стежити за ним у Фейсбуці. Але він зараз у житті твоєї мами, і продовження цієї вендети лише зашкодить їй і твоїй бабусі. Тобто, ти навіть не поїдеш до них на Різдво? Чому? Тому що *він* там? До біса його. Їдь до своєї сім'ї."

Він моргнув мені.

Я похитала головою. "Ого. Комуś у цій машині ніколи не доводилося ігнорувати свого п'яного дядька-мізогініста на День Подяки, і це дійсно видно". Я повернулася на своєму сидінні, щоб подивитися на нього в очі. "Едріан. Ненависть виснажує. Життя занадто коротке, щоб ненавидіти. Відпусти її. І поки ти це робиш, це може допомогти тобі спробувати побачити в ньому цілісну людину, яка не є лише чорним або білим. Знаєш, він може бути твоїм татом, який любить тебе і твою маму, і тим, хто зробив щось дуже погане, щоб завдати вам болю. Він *може* бути і тим, і іншим".

Я бачила, як по його обличчю пробігла якась внутрішня боротьба. "То просто... що? Приїдеш на Різдво?"

"Так. Чому б і ні? Я піду з тобою, якщо хочеш. Якщо все буде погано, ми підемо."

Він зморщив чоло. "Ти приїдеш?"

Я знизала плечима. "Звісно."

Він кивнув на будинок. "А як же твій тато? Чи не буде він сам на Різдво, якщо тебе не буде?"

Я махнула йому рукою. "Нехай Брент підключиться. Я зустрінуся з ним на Святвечір. Поснідаю з ним у Денні або ще деś. Він буде в захваті. Після цього ми можемо поїхати і до вечері дістатися до Небраски".

"Ти не проти провести Різдво зі мною?"

"Я все одно збираламь провести його з тобою".

Куточок його губи сіпнувся.

Він довго дивився на мене. "Гаразд." Він кивнув. "Гаразд. Я піду, спробую."

Щось миттєво пом'якшало на його обличчі. Ніби в глибині душі він хотів дозволу відпустити це, але не міг дати його собі.

Я зрозумів, що Адріан не дуже швидко переключався з однієї передачі на іншу. Це було частиною того, що робило його великим. Його відданість людям, про яких він піклувався, була непохитною. Це робило його стійким і надійним. Але це також робило його негнучким і схильним триматися за речі, які не приносили йому користі, набагато довше, ніж слід.

"Знаєш, може, тобі варто з кимось поговорити, - сказала я. - Хороший психотерапевт допоможе тобі розібратися з цим."

Він похитав головою. "Мама роками ходила до психотерапевта, і, здається, це ніколи не покращувало її стану".

"Звідки *ти* знаєш, що вона не зробила нічого кращого? Можливо, без нього їй було б у мільйон разів гірше".

Він не відповів.

"У будь-якому випадку, це буде весело", - сказала я. "Треба вибрати аудіокнигу, щоб слухати її в дорозі. Зупинимось на заправці і візьмемо мільйон закусок".

Він посміхнувся мені.

Насправді я дуже хотіла поїхати до *Небраски*. Я їхала сюди, сподіваючись, що в будинку його мами було лише одне гостьове ліжко, і нам доведеться ділити його.

Тоді куточки моїх губ трохи опустилися.

Він не завжди буде самотнім. А коли б не був, я б нікуди з ним не пішла. Можливо, ніколи. Для цього у нього була б дівчина.

Що, якщо він знову почне зустрічатися?

Ця думка вбила мене. Що, якби він перетворився на справжнього чоловіка-повію в сповільненій смертельній спіралі розриву з Рейчел? Чи сиділа б я там, у своїй похмурій квартирі, слухаючи, як він через стіну трахається з іншими жінками?

Ця думка трохи розбила мені серце. Це було так безглуздо, але я відчувала себе зрадженою, навіть думаючи про це. Це було схоже на обман.

Я не могла уявити, що він може бути чийось іншим. Я знала, що формально він не мій. Але на практиці він був моїм. Не у всіх відношеннях, які мали значення. Не настільки, щоб бути достатнім. Але він був моїм.

Принаймні, поки що.

"Що сталося?" - запитав він, виглядаючи трохи стурбованим. "Твоє обличчя щойно стало серйозним".

"Якщо я буду жива, а ти будеш самотній на моє тридцятиріччя, ти одружишся на мені?"

Він засміявся. "Що?"

"Чи укладеш ти зі мною шлюбну угоду? Через рік ми з тобою зв'яжемо себе узами шлюбу, якщо ти будеш неодружений, а я все ще буду жива. Ми можемо бути однією з тих пар з Pinterest, які одягають однакові фланелеві сорочки і йдуть на гарбузове поле, щоб зробити фото на заручини, де ми обоє стрибаємо одночасно".

Він виглядав розваженим. "По-перше, ти *будеш* жива. По-друге, ми обидва знаємо, що ти не стрибаєш".

Я скривила губи. "Так. Гарне зауваження. І у тебе немає фланелевої сорочки. Як щодо тієї, де тільки наші ноги і дошка, на якій написано: "Вона сказала "так"? Тільки ми могли б змінити це на "він пожалів мене"?"

Він засміявся. "І ви впевнені, що я підходжу для цієї роботи?"

"Звісно. Я не збираюся показувати свою божевільну сім'ю комусь новому. Це занадто багато роботи."

Він знову засміявся. "Хіба ти не хочеш вийти заміж по любові?"

Так. Тому я тебе і запитав.

Я глибоко вдихнула і змінила тему. "Так, вибач за вчорашній випадок у твоєму офісі".

Він дивився на мене своїми чудовими зеленими очима, і я згадала, як він взяв мої руки в свої, і моє серце зробило сальто.

Адріан ніколи не торкався мене. Тобто, звичайно, ні, ми були просто друзями. Але це заспокоювало мене, як ніжний шепіт для моєї кричущої душі.

Я зрозуміла, чому Грейс віддавала йому перевагу. В його обіймах було все - безпека і цілісність. І я ненавиділа, що єдиний раз, коли я опинилась в них, я порушувала власні правила і оплакувала власну долю.

"Хочеш поговорити про це?" - запитав він.

Я зупинилась на мить і подивилась у вікно на засніжену галявину.

"Знаєш, коли запитуєш когось, що б він робив, якби сонце прямувало до Землі, а жити йому залишилося двадцять чотири години? І всі завжди кажуть, що були б із сім'єю, їли б улюблену їжу, поїхали б туди, куди завжди хотіли поїхати? Ніхто ніколи не каже, що проведе останній день, скрутившись калачиком у ліжку і плачучи, бо цього не буде. Це не те, що кожен хоче зробити зі своїми останніми годинами". Я озирнулася на нього. "Тобто, так, ти б плакав. І тобі буде страшно, тому що ти помреш. І ти будеш дивитися на небо протягом дня, знаючи, що буде далі, тому що це просто людська природа. Але здебільшого ви б просто насолоджувалися часом, який вам залишився. Особливо тому, що ви нічого не можете з цим зробити. Нікуди не втекти, нікуди не сховатися. Тож навіщо турбуватися? Зациклюватися на кінці безглуздо". Я перехопила його погляд. "Якщо ти проводиш своє життя, живучи з думкою про найгірше, що може статися, то коли це нарешті трапиться, ти проживеш це двічі. Я не хочу переживати найгірше двічі. Я дуже стараюся не думати про погане. Але час від часу я залишаюся людиною і піднімаю голову". Я мовчки вивчала його. "Вчора був один з тих днів, коли я дивилась на сонце".

Він подивився на мене, і на його обличчі з'явилося щось ніжне. "Ви чудова жінка, Ванессо Прайс, ви знаєте це?" - тихо сказав він.

Я злегка посміхнулася. "Нам, мабуть, варто зайти всередину", - сказала я. "Тато чекає." Я схопила сумочку. "Пам'ятай, буде легше, якщо ти дихатимеш ротом".

Адріан підбадьорливо посміхнувся і вийшов з машини.

Ми стояли на ганку, я постукала, і через кілька секунд двері відчинилися.

Тато попрямував до нас, а за ним - усміхнена Соня. "Ласкаво просимо до моєї скромної оселі", - промовив тато з радістю. "Прошу, заходьте".

Він відсунувся від рота дверного отвору, і моя щелепа відпала.

Перше, що мене вразило - це світло. У татовому будинку завжди було тьмяно. Він нагадував мені "Догори дригом" у "Дуже дивних справах", весь моторошний і сірий. Але вхід був освітлений. Тепло. І коли я зайшла всередину, я зрозуміла чому.

Будинок був бездоганним. Найчистішим, який я коли-небудь бачила. Я озирнувся на вітальню від входу в повному шоці. "Тату..." Я дихала.

Купи зникли. Все сміття і безлад зникли. Я бачила килим - він був *чистий*. Навіть новий. Здається, він навіть пофарбував його. Телевізор з плоским екраном, що стояв на стіні, був змонтований. Хтось вставив у рамку і повісив картину, яку Мелані намалювала в початковій школі і яка раніше була прикріплена до стіни скріпкою. Поруч із диваном стояв новенький манеж, на якому була акуратно складена і завішена в'язана гачком дитяча ковдра. А запах - його не було. Принаймні, не поганого. Будинок пахнув киплячим томатним соусом.

Я схопила Едріана за руку і стиснула її так, ніби мої ноги ось-ось підкосяться.

Тато стояв, погойдуючись на п'ятах, і дивився на будинок.

Соня посміхнулася мені. "Ми багато говорили про цілі. А хочеш дізнатися, яка мета номер один у твого тата, Ванессо?"

Я подивилася на тата, так приголомшена, що мені перехопило подих.

Він кивнув на манеж. "Я хочу, щоб Грейс ночувала у дідуса".

Я почала сміятися. А потім, так само швидко, почала плакати.

Не думаю, що я коли-небудь по-справжньому вірила, що з моєю сім'єю може бути все гаразд. У будь-якому сенсі. Це те, що найбільше лякало мене у хворобі, те, що не давало мені змиритися зі смертю. Але, можливо, тато *міг би* змінитися. А якщо він зміг змінитися, то, можливо, Аннабель і Брент теж зможуть. І якщо вони будуть в порядку, то і Грейс буде в порядку. Тоді я змогла б піти. Я могла б зосередитися на собі і на тому, скільки часу мені залишилося, якщо це те, що відбувалося, і БАС забрав би однією річчю менше. Він забрав би моє життя, але, можливо, не забрав би зі мною мою сім'ю, коли я піду.

Адріан нахилився і прошепотів мені на вухо. "Ти ж казала, що це місце - срач..."

Я розсміялася-розплакалася, а він обійняв мене збоку.

Тато повісив мою сумочку. "Я приготував гуляш на вечерю, як у старі добрі часи".

Я крізь сльози подивилася на батька, який стояв там, у його чистому будинку. А потім я звільнила простір між нами і обійняла його.

Ми не були особливо приязною родиною. Я не очікувала обіймів, так само як і він. Але ми обидва були щасливі бути в них, і на якусь мить я знову стала маленькою дівчинкою.

Я відірвалася від нього, витираючи очі, коли Брент вийшов з-за рогу з Джоелом, тримаючи в руках мартіні. "Боже мій. Боже мій." Брент драматично жестом показав на будинок. "Тобто, я бачив самоскиди на вулиці, але я думав, що вони привозять речі *всередину*".

Я розсміялась.

Брент підняв руку. "Тату, ти повинен пишатися собою".

Тато засяяв, дивлячись трохи затуманеними очима. "У мене є особливий сюрприз. У вітальню, швиденько". Він заплескав у долоні.

Він підвів нас до дивану, і коли я побачила, до чого він нас веде, я ахнула.

На журнальному столику лежали наші сімейні фотоальбоми. Ті, які, за словами тата, він не міг знайти. Ті, про які я хвилювалася, що вони загубилися серед мотлоху, і їх більше ніколи не побачать.

"Ти знайшов їх?" Я зітхнула, піднімаючи одну з них.

"Так, - з гордістю сказав тато. "З допомогою цієї прекрасної леді, звичайно".

Соня посміхнулася, сидючи на стільці, який раніше був заставлений настільними іграми. "Це він доклав зусиль. Він мене дуже вразив".

Тато практично світився.

Тато завжди пишався собою в сто разів більше, ніж мав би. Манії величч було вдосталь. Але цього разу він заслуговував на гордість.

Я сівла на диван і з благоговінням відкрив фотоальбом. Це був альбом з фотографіями мами. Мої очі знову почали сльозитися, коли я гортала сторінки. Мама сиділа в кріслі на газоні, а ми з Мел гралася в дитячому басейні на траві. Хелловін, мама, одягнена як байкерша, посміхається з ліхтариком. Дні народження з тістечками-морозивом "Баскін-Роббінс", які вона завжди любила нам дарувати. Тоді в будинку теж було чисто.

Там були фотографії тата, на двадцять п'ять років молодшого. У нього були бакенбарди і ясні очі.

Він ще не був зламаний.

Мені було цікаво, як довго триває ефект пульсації після того, як хтось помирає. Може, доки не вмирали всі, хто їх знав? Чи це було щось, що тривало з покоління в покоління, тому що шкода передавалася, торкаючись кожної нової людини і змінюючи її, навіть якщо вона не знала чому?

Щось мені підказувало, що це саме він.

Грейс ніколи не дізнається про свою тітку Мелані, але її втрата зруйнує її так само, як та втрата зруйнувала її матір.

Аннабель вживала наркотики, щоб притупити пам'ять про те, що вона бачила від рук БАС. Вона не могла робити те, що робила я - жити повноцінним життям, незважаючи на хворобу. Їй потрібно було щось, щоб вгамувати біль і спустошення, які вона пережила. Тож її втрата стала тепер і втратою Грейс. Грейс жила б на хвилях цього все своє життя, якщо б Аннабель не вилікувалася - або якщо б я не забрала Грейс з басейну. Не удочерила її в іншу сім'ю, яка не пережила цю трагедію.

Я обтрусилась.

Не було сенсу думати про це. Я витратила достатньо часу на те, що вже не могла змінити сьогодні. Мені не хотілося знову дивитися на сонце.

Адріан сів поруч зі мною, так близько, що його стегно притиснулося до мого. Він подивився вниз на альбом. "Вона виглядає дуже схожою на тебе", - сказав він.

Я кивнула. "Так. Так, - тихо сказала я.

Так само, як і в мене, її хвороба була невидимою - але вона була там, підстерігала її всередині, готова розкрити свою пастку.

Мама була танцівницею. Вона викладала в академії. Втратити здатність робити те, що вона любила найбільше, день за днем, втрачаючи м'язи, було б

надзвичайно жорстоко. Це було нагадуванням про те, що деякі речі гірші за смерть - втрата того, заради чого варто жити, гірша за смерть.

Подорожувати - це те, що я любила.

Я ніколи нічого не відкладала на довгострокову перспективу. Я не ходила до коледжу. Тоді я все одно не могла собі цього дозволити, та й навіть витратити життя, сидячи в кімнаті і працюючи над дипломом, якщо я помру раніше, ніж зможу його використати?

Я не стежила за рівнем холестерину, не займалась спортом. Я не хвилювалась про те, де я буду через десять років. Я будувала довгострокові плани для своєї сім'ї, а не для себе. Але я планувала *це*.

Коли я розпочав свою подорож світом, я дослідила усі найкращі міста світу для людей на інвалідних візках. І в усіх своїх подорожах я не відвідала жодного з них. Барселона, Відень, Сінгапур, Сідней, Берлін - це були ті міста, на які я з нетерпінням чекала. Щоб якомога довше жити повноцінним життям і мати нові пригоди. Я б вичавчила кожную краплину щастя з часу, проведеного на цій землі. Я б цінувала кожную секунду.

Особливо тепер, коли секунди, ймовірно, були на межі.

* * *

Вечеря була дивовижною. Вперше за довгий час, наскільки я пам'ятаю, я не відчувала тривоги, злості чи образи на батька. Я просто насолоджувався ним. Я слухала його кумедні історії, сміялася і згадувала, яким чарівним він може бути. І найкраще було те, що Едріан теж це бачив. Я могла сказати. Тато говорив щось дотепне, а Едріан дивився на мене, і я бачила це в його очах. Це було схоже на те, що ти береш когось у чарівне місце з твого дитинства і змушуєш його побачити те саме диво, яке колись бачив ти, хоча воно не має такої ж сили над ним. І я не могла пояснити, наскільки це було дорогоцінним для мене.

Я хотіла пишатися татом. І не було нікого в світі, перед ким би я хотіла відчувати це більше, ніж перед Адріаном.

Він був таким нормальним, приземленим і тримав усе під контролем, а я була як одна пожежа за одною. Уламки в циклоні хаосу. Я знала, що йому подобалося зі мною спілкуватися, бо я була веселою, і я *справді* намагалася залишатися веселою в його очах. Але чим більше часу він проводив зі мною, тим більше бачив. І більшість того, що він бачив, було просто сумним. Ділитися і святкувати якусь нормальність здавалося подарунком.

Після вечері Адріан стояв пліч-о-пліч зі мною, допомагаючи мити посуд. Тато і Соня готували, тож ми прибирали. Вони були у вітальні з Джоелом і Брентом, які нічого не робили, щоб заслужити право на відпочинок, але це було типово.

Адріан подивився на мене. "Ти маєш пишатися тим, що він тут зробив", - тихо промовив він.

Я кивнула. "Так і є."

Це був не весь будинок. У моїй старій кімнаті все ще стояло півдюжини велосипедів, які тато наполягав зберегти і продати. А нагорі ще ніхто не чіпав. Але прогрес не міг не радувати.

Соня пояснила нам, що процес прибирання будинку - це більше, ніж просто позбавлення від речей. Вона допомагала татові зрозуміти, чому йому здавалося, що він повинен їх купувати в першу чергу. Її план нападу полягав не лише в тому, щоб прибрати. Він мав переосмислити свою поведінку і знайти інші способи впоратися зі стресами, які спричинили компульсивну поведінку. І одним із ключових аспектів цього був пошук іншої роботи. На якій не потрібно було збирати речі, щоб заробити на життя. Їй не треба було говорити *мені*, що це була слизька доріжка, я бачила це на власні очі. Тато знову шукав роботу бухгалтера. У понеділок у нього була співбесіда.

Я висушила тарілку і поставила її на прилавок. "Знаєш, цього б не сталося, якби ти не порекомендував Соню".

Вона, очевидно, була каталізатором цих змін, що змінили життя тата. Але Адріан був причиною того, що Соня опинилася тут.

Він дав мені відчуття, що в мене є партнер. Ніби я не мусила бути єдиною, хто завжди все з'ясовує і знає, що робити, - а я *завжди* мусила бути єдиною, хто все з'ясовує і знає, що робити. Навіть з Грейс він взяв на себе цей тягар. Було схоже на те, що тепер вона належала нам обом. Ми стали її батьками, і все це відбувалося так природно і невимушено.

Я мав на увазі те, що сказав учора в його офісі: У мене було багато друзів. Але вони не знали мене так, як Адріан. Ніхто не знав. Дрейк знав історії, які я йому розповідала. Я завжди була чесною з ним, і ми говорили про все. Але це відрізнялося від того, щоб прожити їх разом зі мною, як це робила Едріан. Розповідати комусь про татів дів відрізнялося від того, щоб піти туди зі мною, щоб врятувати його з-під шафи.

Було щось нескінченно привабливе в людині, яка бачила те, що бачив Адріан, і не тікала від тебе і не засуджувала тебе. Це давало мені відчуття безпеки та стабільності. Ніби мене віднесло вітром, і я знайшов міцне, глибоко вкорінене дерево, на якому можна було сховатися і знайти притулок. Я відчувала, що можу бути якою завгодно божевільною, а він все одно буде поруч, триматиме мене.

Ми закінчили мити посуд і попрямували до вітальні. Адріан вибачився і пішов до ванної кімнати. Щойно ми залишилися наодинці, тато почав розмову зі мною. "То як там справи з адвокатом?" Він підняв свої густі брови.

Звісно. Це було лише питанням часу.

Я похитав головою. "Ми просто друзі, тату", - тихо сказала я.

Він засміявся. "Ти знущаєшся з мене, так?" Він змовницьки нахилився вперед. "Він одержимий. *Поглянь* на нього", - прошепотів він.

Соня посміхнулася у свою кавову чашку, а Джоел кивнув.

"Він не може відірвати від тебе очей, - прошепотів Брент. "Це було схоже на перегляд тенісного матчу всю ніч - його голова поверталася то туди, то сюди, спостерігаючи за тим, як ти ходиш".

Я насміхалася. "Він *не* дивиться на мене".

Тато похитав головою. "Треба бути сліпим, щоб цього не бачити. Будь ласка, скажи мені, що я не виростив таку тупу доньку".

Я звузила на нього очі, але не встигла відповісти, бо в коридор повернувся Адріан.

Тато театралью посміхнувся. "Напевно, нам слід завершити сьогоднішню діяльність. Я впевнений, що у цього молодого джентльмена запланований романтичний вечір".

Я закотила очі і зустрілася поглядом з Адріаном. Він лише посміхнувся.

"Нам, мабуть, треба йти. Я не хочу залишати Грейс довше, ніж потрібно", - сказала я, витягаючи з кишені свій вібруючий мобільний телефон. Я не впізнала номер, але він був місцевим, тому я провела пальцем по екрану, щоб відповісти на дзвінок. "Алло?"

Я сиділа і слухала, що мені говорили на іншому кінці дроту.

Моє серце завмерло.

Це був поліцейський, який дзвонив з лікарні.

Моя сестра була на операції.

Її застрелили.

РОЗДІЛ 15

ЛІКАР ВИХОДИТЬ І ВСІ ПРИГОЛОМШЕНІ!

АДРІАН

Ми були в приймальні Північно-Західної лікарні Ройяма. Була 10:00, а ми були тут уже дві години.

Інформація була суперечливою. Вочевидь, Аннабель проникла на чужу територію, залізла у вікно, і мешканець будинку вистрілив у неї. Куля влучила їй у плече, і поранення не було небезпечним для життя. Їй зробили операцію, щоб зашити рану, і тоді Ванесса, Брент і Джеральд змогли її побачити.

Окрім короткої інформації, яку Ванесса отримала від офіцера, що їй зателефонував, ніхто з нами не розмовляв. Наскільки я знав, жодних звинувачень ще не було висунуто. Окрім крадіжки зі зломом і проникненням, у Аннабель знайшли кілька пляшечок з наркотиками. Жодна з них не була оформлена на її ім'я. Де вона їх взяла, можна було тільки здогадуватися, але якщо вона вдиралася в цей будинок, то могла вдиратися і в інші.

Джеральд і Соня тихо розмовляли. Брент і Джоел говорили по телефону. Ванесса згорнулася калачиком поруч зі мною, сидячи в кріслі, поклавши голову мені на плече. Я обійняв її рукою і накинув на неї свою куртку. Мені довелося боротися з бажанням поцілувати її в маківку.

Мені доводилося боротися з бажанням робити багато речей.

Я хотів би сказати, що волів би бути вдома в своєму ліжку, але якщо Ванесса не збиралася бути там зі мною, я був цілком щасливий сидіти в цьому кріслі і тримати її тут замість неї.

Вона приходила до мене, а не до батька.

Вона відступила в мої обійми, наче я був єдиним безпечним притулком у світі - і я хотів бути таким. Сьогодні я зрозумів, що *завжди* хотів бути поруч, щоб прийняти її. Я хотів використовувати будь-яку можливість, щоб бути їй корисним. Я жадав цього. Чекав на це. Спостерігав за нею, щоб побачити, коли я можу знадобитися їй, щоб зловити її. Бачив, як її прекрасні очі обшукують кімнату і зупиняються на мені - знак, щоб вирвати її з вихору торнадо і втримати на місці.

Я був радий бачити, що Джеральд береться за розум. Я був радий за Ванессу. Але сьогодні ввечері я зрозумів, що навіть якщо невін цього не зробить, вона

або її сім'я не зможуть виплеснути на мене ніякого божевілля, яке змусить мене змінити свою думку про неї.

Двері відчинилися, і вийшов лікар. Побачивши його, Ванесса схопилася на ноги, а сім'я обступила його.

Лікар був коротким. "Я доктор Расмуссен. Вона одужує. Вона стабільна", - сказав він рівним тоном. "Не думаю, що нам доведеться тримати її тут більше доби".

Ванесса відчула полегшення. "Ми можемо її побачити?"

Він подивився на Ванессу так, ніби це питання його роздратовало. "Ні, ти не можеш. Вона під арештом."

Обличчя Ванесси впало. "Що?" - дихнула вона.

Джеральд почервонів поруч зі мною. "Заарештована? На якій підставі?"

Лікар проігнорував його. "Ніяких відвідувачів, і її відправлять до в'язниці округу Хеннепін", - сказав він, навіть не намагаючись приховати свого несхвалення.

У мене відвисла щелепа. Мені не сподобався його тон - і я *точно* знав, чому.

Для нього Аннабель була злочинницею і наркоманкою. І ні те, ні інше не було його бісовою справою. Вона була сестрою Ванесси і матір'ю Грейс, і йому краще молитися Богу, щоб його упередження не вилилися в поганий догляд, бо я затягну його дупу в судовий процес за недбалість, подібного якому він ніколи не бачив.

"Я її адвокат", - сказав я, мій голос урвався. "Вона має право на адвоката згідно з Шостою поправкою. Мені потрібно поговорити з нею". Я подивився на нього прямо. "І я щиро сподіваюся, що коли я це зроблю, то побачу, що вона не отримує нічого, окрім *зразкового* медичного обслуговування".

Я побачив, як звузилися його очі.

Я все це бачив. Всі види витонченої жорстокості, яким піддаються кримінальні пацієнти. Змушували їх чекати на знеболювальне, використовували найбільшу голку для забору крові, щоб їм було боляче, лікували і викидали на вулицю - виписували їх раніше і на шкоду пацієнтам, аби тільки забрати їх з підлоги. Я знав про все те лайно, яким вони займаються.

І тепер він знав, що я знаю.

"Гаразд", - жорстко сказав лікар. "Покажіть своє посвідчення на медпункті. Дайте їй ще двадцять хвилин, щоб вона відійшла від наркозу, інакше вона не буде багато говорити", - додав він. І пішов геть.

Ванесса подивилася на мене. Вона починала плакати.

Я поклав руки їй на плечі. "Гей, не роби цього."

Її нижня губа затремтіла. "Це моя вина. Я вимкнула її телефон. Вона, напевно, змерзла і зголодніла. Вона повернулася до свого старого будинку, щоб залізти у вікно, тому що на вулиці було мінус п'ять, і вона навіть не могла покликати мене на допомогу, а тепер вона потрапить до в'язниці з кульовим пораненням".

Брент прочистив горло. "Взагалі-то, це *моя* вина". Він втягнув повітря крізь зуби. "Вона жила у нас з Джоелом після того, як ти сказала, що їй не можна

бути у тата. Я вигнав її сьогодні вранці після того, як зник мій браслет від Тіффані".

Ванесса моргнула йому. "Вона була з *тобою* весь цей час?"

"Вона подзвонила мені після того, як розбила машину". Він скорчив гримасу.

У Ванесси відвисла щелепа. "Чому ти мені не сказав?!"

"Ти знаєш, як це буває! І взагалі, я встановив їй дуже чіткі межі і дотримувався їх, коли вона лажала - і знаєте що? Ні." Він схрестив руки. "Це не моя вина. Це не твоя провина і не провина тата. Вона сама винна, і це її провина. Може, її тупу дупу треба посадити у в'язницю."

"Брент!" Ванесса почервоніла. "Їй потрібна допомога! А не ув'язнення!"

Я підняв руку. "І вона отримає допомогу. Вона не потрапить до в'язниці. Я про це подбаю."

Ванесса озирнулася на мене, пирхнувши. "Як?"

"Будинок, в який вона вдиралася, ти казала, що вона там колись жила? Це був її старий будинок?"

Вона кивнула.

"Її виселили? Чи вона просто пішла?"

Ванесса похитала головою. "Думаю, вона тільки що пішла".

"Як давно?"

Вона витерла очі. "Три? Може, чотири тижні?"

"Гаразд. Тоді вона все ще мешкає в цьому будинку, і вона мала законне право перебувати на території. Вона не порушувала кордонів - насправді, я б наважився сказати, що стрілець має більше причин для хвилювання, ніж вона. Вона буде тією, хто відмовиться від звинувачень".

"А як же таблетки? У неї при собі були всі ці вкрадені пігулки. Хіба вони не скажуть, що вона продавала чи щось таке? Скажуть, що вона була дилером?"

"Якщо щось ще застрягне, я можу попросити про послугу. Я змушу прокуратуру погодитися на програму лікування замість ув'язнення. Я зроблю так, що їй висунуть звинувачення в ліжку. Вона ніколи не потрапить до поліцейського відділку, я обіцяю вам. Зараз вона в найкращому для неї місці. Вона в безпеці, і їй допоможуть. Я про все подбаю. Тобі не треба про це хвилюватися".

Я побачив, як стрес зникає з її прекрасного виразу обличчя. Полегшення.

Вона довіряла мені. Вона повірила мені, коли я сказав, що все буде добре, і я зробив це.

Я добре виконував свою роботу. Але те, що вона знала, що я здатен зробити те, що обіцяв, змусило мене пишатися своїм юридичним дипломом більше, ніж будь-якою судовою справою, яку я коли-небудь виграв, або будь-якою статтею, яку я коли-небудь написав про це. Її думка про мене означала для мене більше, ніж будь-що інше. І її поради теж.

Я б ніколи за мільйон років не погодився на Різдво у мамі з Річардом, якби Ванесса не наполягла на цьому. Я беззастережно їй довіряв. Особливо, коли мова йшла про речі, які могли зробити мене щасливим. Я почав

усвідомлювати, що не можу навіть думати поза власним обмеженим світоглядом, щоб знати, що *це* за речі.

Я був нерухомий. Я не любив змін. Я не любив пристосовуватися. Мені було легше вирішити ненавидіти щось або когось і дотримуватися цього, тому що іншим варіантом було б піддати себе невідомому або відкритися для болю. І вона мала рацію. За що ненавидіти Річарда? У чому був сенс? Це робило всіх нещасними. Включно зі мною. І я не думаю, що коли-небудь прийшов б до цього усвідомлення, якби вона не привела мене до цього.

Вона подивилася на мене мокрими очима, а я поклав руку на її гладеньку щоку і великим пальцем змахнула сльозу з її обличчя. "Я піду поговорю з Аннабель, загорну це, щоб ми могли відвезти тебе додому".

Джеральд виглядав задоволеним собою. "Я ж казав, що добре мати в сім'ї адвоката..."

"Тату!" Ванесса подивилася на нього.

"Це смішно, - сказав він, незворушно продовжуючи. "Намагатися ув'язнити невинну дев'ятнадцятирічну дівчину, яку застрелили за те, що вона залізла у вікно у *власному* будинку. Цей уряд не має нічого кращого, ніж знущатися над громадянами, які платять податки і просто живуть своїм життям. Я збираюся написати губернаторові дуже різкого листа і сказати йому, куди він може його засунути".

Брент різко зітхнув. "Звісно. Чудова ідея. Прямо як відрізати собі чубчик. Що ж, я буду на парковці, палитиму недопалки, якщо комусь знадоблюся". Він підняв рюкзак, схопив Джоела за руку і вийшов.

Ванесса роздратовано озирнулася на мене, і я посміхнувся до неї.

Мені подобався Брент. І, незважаючи на його недоліки та дивацтва, Джеральд теж починав мені подобатися.

Він любив свою сім'ю. Він любив своїх дочок і любив Грейс, і мені було дуже важко його не любити, незважаючи на те, наскільки його думки були безглуздими - за вечерею він оголосив, що висадка на Місяць була містифікацією.

Я стиснув руку Ванесси і попрямував до медпункту.

Це була моя друга зустріч з Аннабель, і навіть через півгодини після того, як я вислухав її похмільну версію історії, я *все ще* не знав, що з нею сталося. Вона відходила від наркозу, і її накачали наркотиками - чи то вона сама, чи то лікарня. У будь-якому випадку, я думаю, що вона ледве помітила нашу зустріч. Я був радий, що Ванесса не побачила її. Це б її засмутило. Її сестра була прикута наручниками до ліжка.

Я поговорив з головною медсестрою і повідомила їй, що пацієнтка має високу толерантність до наркотиків, що слід враховувати при знеболюванні. Я також чітко дав зрозуміти, що очікую, що пацієнтці буде комфортно і що я буду уважно стежити за її лікуванням.

Коли я закінчив, я відвіз Ванессу додому. Джеральд і Соня мали власну машину і поїхали з Джоелом і Брентом разом з нами. Ванесса виглядала втомленою. Ми забрали Грейс з "Йога Леді", і я відніс її до будинку Ванесси, а

потім зайшов всередину з думкою, що допоможу вкласти дитину спати, але насправді я не хотіла її залишати.

Я ненавидів стіни між нами. Фізичні і ті, яких не можна було побачити.

Я хотів попросити Ванессу залишитися на ніч у мене - що було безглуздо, адже у мене не було гостьової спальні. Але я хотів попросити її. І я знав, що якщо я це зроблю, вона погодиться. Вона завжди любила відволіктися і повеселитися. Вона, напевно, верещала б про ночівлі і прийняла б моє запрошення, змусила б мене фарбувати нігті і робити грязьові маски - і мені було б байдуже. Я робив це. Я клав її до себе в спальню разом із Грейс, а сам ліг на диван...

Але для мене це була погана ідея.

Це не була жінка, з якою я просто дружив - навіть якщо вона просто дружила зі мною. Усе, що відбувалося з Ванессою, щось означало. І щоразу, коли вона давала мені більше себе, мені було важко віддавати її назад. Якби я прокинувся завтра вранці і побачив її поруч, кожен день, який я не зміг би віддати, був би набагато порожнішим, ніж раніше.

Тому я не міг попросити її залишитися. Це лише ускладнило б мені життя, розмило б лінії. Лінії, які вона провела не просто так. Лінії, які вона ясно дала зрозуміти, що не хоче перетинати.

Ванесса пішла до ванної, щоб переодягнутися в піжаму, поки я міняв підгузник Грейс. Коли вона вийшла, то зібрала волосся у хвіст і вмилася. На ній була бордова сорочка Vance Refrigeration і піжамні штанці в горошок, і від неї пахло зубною пастою і якимось квітковим милом або лосьйоном.

Я відчув, що мені теж треба переодягнутися. Готуватися до того, щоб лягти з нею в ліжко. Відчуття було настільки невимушеним і природним, що мені майже довелося нагадати собі, що я тут не живу - навіть якщо мені здавалося, що живу.

Мені було цікаво, як це - бути з нею посеред ночі. Спати поруч з нею, навіть якщо ми ніколи не торкалися один одного. Прокидатися з Грейс, щоб дати Ванессі поспати, чути, як Ванесса тихо дихає, і бачити її, коли я відкриваю очі, укутуючи її ковдрою. Знати, що вона і Грейс були в безпеці і під захистом, тому що я б ніколи не дозволив, щоб з ними щось сталося...

Ці пізні години були для мене під заборорою. Вони були для мене такими ж забороненими, як і поцілунки з нею. А я хотів їх. Я хотів мати привілей на них.

Я починав відчувати відчай, що наростає. Я знав, що в душі ми повинні бути чимось більшим, але не знав, як зробити так, щоб вона теж це зрозуміла.

Туга починала поглинати мене з головою. І вона ставала тільки гіршою, бо з кожним днем, проведеним з нею, вона вже ставала гіршою.

Я поклав Грейс у ліжечко, а Ванесса підійшла до мене і тихо зітхнула. "Знаєш, більшість людей, які бачать аварію поїзда за милою попереду, мають достатньо розуму, щоб зійти з поїзда", - сказала вона втомлено. "Але не ти. Тепер у тебе є ціна для клієнта".

"Я не проти допомогти", - сказав я, випроставшись і повернувшись до неї.

Вона підняла на мене очі. "Хотіла б я якось віддячити тобі за все, що ти для мене зробив".

"Мені *подобається* робити щось для тебе".

Її обличчя трохи пом'якшало. "Тому що ти все вирішуєш. Це твій спосіб контролювати ситуацію. Але знаєш, не все можна виправити. Ти не можеш завжди робити все краще, Едріан".

Коли я не відповів, вона змінила тему. "Як вона була? Коли ти її бачила. З Аннабель все було гаразд?"

Я схрестив руки. "Дезорієнтована. Можливо, трохи налякана. Але з нею все буде добре".

Вона похитала головою. "Чи зможе? Що, як це не було тим дзвіночком, на який ми сподіваємося? Що, якщо поранення - це ще не її дно?"

"Ти нічого не можеш зробити, щоб доставити її туди. Просто піклуйся про Грейс і зосередься на собі".

Вона прикусила губу і зробила довгу паузу. "Я бачилася з адвокатом з усиновлення вчора вранці".

Я посміхнулася. "Справді? І що вона сказала?"

Вона відвернулася від мене. "Вона сказала, що якщо я зможу переконати Аннабель переписати свої права, я зможу влаштувати Грейс в сім'ю в найближчі кілька місяців".

Ця новина вразила мене, як куля в груди.

"Що?" Я затамував подих. "Я думав, *ти* її всиновлюєш."

Вона похитала головою і повернулася до мене. "Едріане, мене може не стати через рік". Її підборіддя знову затремтіло. "Я *не можу* бути її мамою". Вона поперхнулася останнім словом.

Я подивився на Грейс і відчув біль у серці, який я не мав права відчувати.

Коли мої очі повернулися до Ванесси, вони були сповнені болю. "Едріан, я повинна дати їй найкращий шанс на стабільність. Сподіваюся, Аннабель вилікується. Сподіваюся, вона *залишиться* чистою. Але якщо вона не зможе... моє життя не сприяє материнству. Особливо для материнства-одиначки. Я маю робити те, що найкраще для неї".

Я ніколи не думав про те, що батьківство може вплинути на кар'єру Ванесси. Зрештою, їй би довелося повернутися в дорогу. Я знав, що те, чим вона займається, не є стійким, і що тягати немовля через увесь світ, поки Ванесса знімає відео, нереально. Досить важко було відвести дитину в *магазин*. Я не міг собі уявити, що буду брати Грейс на міжнародні рейси і намагатися тримати її в режимі, поки Ванесса подорожує. Але віддати її?

Я провів рукою по роті.

Що я міг сказати? Я не був членом сім'ї. Я не був батьком Грейс. Я навіть не був хлопцем Ванесси. Я був просто сусідом - хлопцем, з яким вона познайомилася кілька тижнів тому, і який іноді няньчився з нею. Це не було моєю справою.

Так чому ж у мене було відчуття, що у мене щось забирають без мого дозволу?

Вона витерла сльози з обличчя, і я побачив, що вона переключилася. Спроба переорієнтуватися і думати чи робити щось, що не засмучувало її.

Дивлячись убік від сонця.

"О", - сказала вона. "Як ти дивишся на те, щоб залишитися на ніч?"

Я насупив брови. "Що?"

"Тут. Сьогодні вночі. У моєму дивані є розкладне ліжко. Буде весело. Ми могли б засидітися допізна, дивитися *"Ofis"* і робити грязьові маски."

Я мало не розсміялася з іронії.

Я похитав головою. "Я б хотів.. Але це дійсно було б недоречно".

Її обличчя впало. "О, так." Вона заправила пасмо волосся за вухо. "Я зрозуміла."

Ми постояли так якось мить, і між нами з'явилася дивна важкість. Вона висіла, як пара з душу.

Я не хотів йти додому. Але бути в її квартирі з приглушеним світлом, босоніж і без ліфчика і просити мене залишитися на ніч - це було небезпечно.

Я чітко усвідомлював, що можу постраждати тут. Я знав, що закохуюсь у жінку, яка не хоче, щоб її переслідували. І продовжувати потрапляти в інтимні ситуації, які змушували мене бажати, щоб вона *цього* хотіла, було недобре для мене. Але в той же час я не хотів йти. Я не хотів нічого пропускати. Вона змусила мене ніколи не хотіти заплющувати очі поруч з нею. Я навіть не хотів моргати. Я зрозумів це вчора в офісі і на сходах, коли її парфуми танцювали навколо мене, як блискавки, що мерехтять влітку. Я зрозумів це, коли сміявся з нею після того, як її халат вийшов з ладу, і коли сидів поруч з нею у її батька, де я відчував її, як бурхливе вогнище, вона була такою теплою.

Вона подивилася на мене своїми великими, вразливими карими очима, і я знову подумав про те, щоб поцілувати її. Частина мене хотіла сказати: "До біса" і просто зробити це, ризикнути, порушити правила, забути про наслідки, про можливість втратити її, і просто нахилитися до неї.

Я дозволив своєму погляду впасти на її рот. Її губи виглядали м'якими і теплими. Я уявив, як запускаю руки під сорочку, навколо талії, притягую її до себе. Я хотів уткнутися носом у її шию, запустити пальці в її волосся, відчутти смак її рота. Я хотів, щоб вона торкнулася мене.

Я витріщився лише на секунду, а потім дивився куди завгодно, тільки не на неї.

Вона й гадки не мала, яку владу має наді мною - і я не думаю, що навіть я усвідомлював це до сьогоднішнього вечора. Це було майже комічно, коли Джеральд заявив, що в їхній родині є адвокат - бо *так і було*. Я робив все, що їй було потрібно. Вона обвела мене навколо пальця, навіть не намагаючись.

У мене були клієнти, які потрапляли до в'язниці за те, що зробили якусь дурницю за вказівкою якоїсь жінки, і я завжди хитав головою над їхньою довірливістю. Але тепер я все зрозумів. У мене було відчуття, що Ванесса може зателефонувати мені і попросити допомогти їй перенести тіло, а я з'явлюся через п'ять хвилин з гумовими рукавичками і відбілювачем.

Я прочистив горло. "Мені треба йти."

Я схопив куртку і випустив себе, поки не сказав, або, що ще гірше, не *зробив*, якусь дурницю.

Опівночі я лежав у своєму ліжку, за фут від того місця, де, ймовірно, лежала вона. Це був її офіційний день народження. Я відправив їй повідомлення, яке готував цілий день. Фотографію солоного карамельного торта "Надя Кейкс", який я їй купив, зі свічкою всередині, і текст: "Привіт, дівчинко, ти вже прокинулася?".

Я чула її сміх через стіну.

Вона написала мені: "Бляха, так, я прокинулася. Йди-но сюди".

Я сидів і дивився на штукатурку та цеглу між нами. Я хотів підійти. Я хотіла, щоб вона справді хотіла цього. І не для ночівлі.

Я відповів емодзі, що сміється. Потім я перевернувся і провів наступну годину, крутячись, сумуючи за нею, намагаючись заснути не в тому ліжку.

РОЗДІЛ 16

Я ПРИЙШОВ НА СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ, І ВИ НІКОЛИ НЕ ВГАДАЄТЕ, ХТО ТАМ БУВ!

ВАНЕССА

Ранок свого дня народження **Я** провела з татом і Брентом. Ще одна зустріч "Нар-Анон", а потім ми пішли поїсти. Збори не були моїм улюбленим способом проведення часу, але я не проти була використати свій день народження як важіль, щоб змусити їх піти. Адріан дивився за Грейс.

Він хотів піти з нами.

Спочатку він запропонував приготувати мені сніданок. Потім, коли я сказала, куди йду, він запитав, чи хочу я, щоб він мене забрав. Я сказала, що ні. Було стільки лайна, що я могла з чистою совістю дозволити йому витримати. Тато двічі менш ніж за дванадцять годин, зустріч Нар-Анон і Перкінс, ймовірно, стали б кінцем цієї дружби.

Я повернулася близько 11:00 ранку, але Едріан сказав, що залишить Грейс у себе, щоб я могла побути кілька годин на самоті. Він завжди доглядав за Грейс, поки я приймала душ, але я ніколи не просила його про це. Я не хотіла цим користуватися. Кілька годин на самоті були, мабуть, найкращим подарунком на день народження, який я коли-небудь отримувала. Я була дуже схвильована. Я збиралася прийняти найдовшу у світі ванну з піною.

Крім того, я приходила додому, а в квартирі стояли квіти. Він теж прибирав. На килимі були сліди від пирососа. Він застелив моє ліжко і помив весь посуд. Він навіть прибрав у ванній кімнаті.

Я не можу передати, скільки сил мені знадобилося, щоб утриматись від того, щоб не побігти назад до його квартири і не зірвати з нього одяг.

Минулої ночі я попросила його залишитися - я не планувала нічого скандального, але *якби він ініціював щось скандальне*, я не збиралася відмовляти. Натомість він ввічливо відмовився, перш ніж втекти до себе додому так швидко, як тільки це було можливо. Потім він написав мені опівночі смс із фотографією торта, і я попросила його прийти. Я не жартувала.

Він надіслав мені емодзі зі сміхом.

Це було до біса депресивно. Я закохувалася в чоловіка, який був мені абсолютно нецікавий, хоча, звісно, я була йому цікава.

Я прийняла ванну і довго спала. Потім я зібралася і зустрілася з Едріаном в його квартирі о 6:00. Він попросив Беккі посидіти з Гаррі Пупінсом і Грейс у нього вдома, поки він буде святкувати мій день народження. Він запевняв мене, що Беккі цілком здатна і має великий досвід роботи нянею. Думаю, вона б і мене запевнила, але вона все ще не могла розмовляти при мені.

Адріан відвіз нас на Самміт-авеню, елітний район у Сент-Полі. Вулиця була всяна історичними особняками, резиденціями залізничних магнатів і лісопромислових баронів 1800-х років. Ми під'їхали до величезного будинку, побудованого в 1881 році, про що свідчить історична табличка на фасаді.

"Де ми?" запитала я, дивлячись у лобове скло, коли він зупинив машину на під'їзній доріжці.

Він посміхався. "Я не збираюся все зіпсувати".

Двері були відчинені, і Адріан впустив себе всередину. У фойє з сусідньої кімнати долинали незнайомі голоси. У будинку пахло так, ніби готувалося щось неймовірне.

Адріан поставив мій святковий торт на сервант, допоміг мені зняти куртку і повісити її на вішалку. "Агов", - покликав він, потискуючи плечима з власного пальта. "Ми приїхали".

Першим, хто вийшов з кута, був той, кого я очікував найменше. Це був Малкольм. І він *знімав*.

"З днем народження, Ванессо!" - сказав він з-за об'єктива.

Я засміялася. "Боже мій. Що відбувається?"

"Сподіваюся, ти не заперечуєш, що я йому подзвонив, - сказав Адріан. "Я знаю, що у тебе проблеми з контентом для твого каналу, і я подумав, що сьогоднішній вечір може бути гідним для відео. Я отримав дозвіл від усіх присутніх. Ти не зобов'язана використовувати відзнятий матеріал, якщо не хочеш. Все залежить від тебе".

Через секунду я зрозуміла, чому він подумав, що мені це може знадобитися.

Жінка вийшла з-за рогу, щоб привітати нас.

Це була Слоан Монро.

Я навіть закричав.

"Привіт!" Вона тепло обійняла мене. "З днем народження! Я так рада познайомитися з тобою".

Вона повернулася до мого супутника. "Адріане, рада тебе знову бачити".

Він поцілував її в щоку.

Я бачила її фотографії. Обкладинки журналів і чорно-біле фото на обкладинці альбому "Sloan In-Between", який її чоловік присвятив їй. Але в житті Слоун була ще гарнішою. У неї було довге світле волосся і рука в різнокольорових татуюваннях. Вона користувалася якимись мерехтливими тінями для повік, які робили її карі очі яскравими. У мене не було можливості запитати її, що це було, тому що решта гостей висипали з-за її спини. Кузен Едріан Джош, його дружина Крістен і чоловік Слоан, Джейсон, відомий як знаменитий музикант, лауреат премії Греммі, Джексон Уотерс.

Я дихала в долоні. "Я не можу повірити, що ти це зробив", - прошепотіла я.

Едріан посміхнулася мені. "Слоан готує тобі вечерю. Рецепт оссо буко з її кулінарної книги. Вони всі приїхали з Елі тільки для тебе. Я взяв будинок на ніч. Клієнт винен мені послугу".

Я подивилася на нього, і сльози наповнили мої очі.

Можливо, це мій останній день народження. Насправді, якщо сімейна історія свідчить про це, то, мабуть, так воно і було.

А він пішов і зробив його найкращим у моєму житті.

* * *

Через три години ми повечеряли і з'їли торт, і я сиділа у вітальні перед величезним потріскуючим дров'яним каміном з Крістен і Слоаном. Хлопці стояли біля бару і розмовляли. Я відправила Малкольма додому після того, як вони привітали мене з днем народження. Я була вдячна Едріану за те, що він прийшов, але я не хотіла ділитися відео.

Одного разу Адріан сказав мені після того, як мені довелося сфотографуватися з кимось у Trader Joe's кілька днів тому, що він не знає, як я справляюся з відсутністю анонімності. Я справляюся, бо саме завдяки цьому моя боротьба з БАС стала можливою. Але Адріан не мав такої можливості в грі.

Мої підписники мали велике значення. Якби я поділився цим відео, він би миттєво став відомим. Він більше ніколи не був би анонімним. Для мене було однією справою розповідати про чоловіка на ім'я "Прес Ісуса", але зовсім інша - показати його обличчя. Його впізнаватимуть на публіці, глядачі шукатимуть його в Інтернеті, вони можуть навіть з'явитися на його роботі. Всі інші тут, напевно, вже звикли до цього. Слоан і Джейсон напевно, а Джош і Крістен за асоціацією. Але Едріан все ще мав свій особистий простір. Коли я пояснила йому це, він сказав, що не проти, щоб я поділилася відео, але я зрозуміла, що він би хотів, щоб я цього не робила. Тож це було "ні". Але мені сподобалося, що Малкольм зробив відео. Так я змогла назавжди запам'ятати цей день.

Я любила друзів Адріана. Мені подобалося, що вони прийшли сюди просто тому, що він їх попросив. Мені подобалося, що всі вони були такими приземленими і милими, і повністю зійшли зі свого шляху, щоб зробити сьогоднішній день особливим для мене. Я навіть заздрила, що вони такі нормальні, а йому доводилося мати справу з тим лайном, яким була моя компанія.

Я була трохи п'яна. Джейсон робив мартіні.

Слоан з'їла оливку зі своєї склянки. "Боже, я так давно цього не їла. Я все ще годую грудьми."

"Хлопчик чи дівчинка?" запитала я.

Вона посміхнулася. "Дівчинка. Емма. Їй вже рік".

Я подивився на Крістен. "А у вас, хлопці, скільки? Четверо?"

"Так. Оліверу п'ять. Кіммі та Сарі - десять і дванадцять, а малому - рік".

Я підбрала ногу під себе. "Ого, і хто ж за ними спостерігає?"

Крістен пирхнула. "Мама Джейсона. Ця жінка - свята". Вона поставила свою склянку на журнальний столик і нахилилася. "Гаразд, ти повинен мені сказати. Як твій пеніс? Він великий?"

Слоан застогнала і відкинулася на спинку стільця. "О Боже, знову про пеніс".

Я озиралася між ними. "Що? Що це за фігня з пенісом?"

Слоан похитала головою на свою найкращу подругу. "Вони просто друзі. Вона нічого не бачила. Залиш її в спокої."

Я підняла руку. "Ні, почекай, я тут для цього. Що це за фігня з пенісом?"

"Вона тут для цього, Слоан. Тримайся подалі від цього". Крістен посміхнулася, сидючи на краю дивана.

Слоан закотила на неї очі.

"У Джоша величезний пеніс, і у мене є теорія, що це спадкове", - сказала Крістен.

Мій погляд перебіг до Едріана через кімнату. "*Справді?*" прошепотіла я.

Крістен кивнула. "Ага." Потім вона зробила проміжок між долонями, щоб показати мені, і Слоан почала давитися своїм напоєм.

Слоан похитала головою на свою найкращу подругу, кашляючи. "Це так недоречно".

Крістен моргнула їй. "Це важливе дослідження, Слоан".

Я швидко кивнула. "Згодна, потрібне подальше дослідження".

Крістен розсміялася, а Слоан виглядала трохи наляканою. У мене склалося враження, що хвилювати Слоан було одним із хобі Крістен. Здавалося, у неї це дуже добре виходило.

Я відкинулася на спинку дивана. "Я б із задоволенням дослідила можливість чарівного пензлика Адріана. Але, на жаль, я йому не подобаюся".

Крістен і Слоан переглянулися.

Я озирнулася між ними. "Що?"

Крістен підняла на мене очі. "Я не знаю, що він тобі каже, але цей чувак - під кайфом".

Слоан повільно кивнув мені широко розплющеними очима.

Я почухала чоло. "Що? Ні."

Крістен підняла на мене очі. "Він буквально витріщається на твою потилицю прямо зараз. Він дивився на тебе всю ніч".

Я подивилася вбік, але не обернулася. "Він ніби дивиться тенісний матч?" прошепотіла я. "Так, ніби його голова ходить туди-сюди, дивлячись, як я ходжу?"

Слоан кивнув. "Він дивиться так, ніби дивиться тенісний матч. Це дуже точно, насправді".

"Він говорив про вас тридцять хвилин поспіль по телефону з Джошем, коли той подзвонив і попросив нас приїхати, - сказала Крістен. Джош поклав слухавку і сказав: "Чорт забирай, я ніколи його таким не бачив".

Моє серце трохи затріпотіло. А потім воно згадало, що не мало на те підстав.

Я зітхнула. "Не думаю, що йому це цікаво".

Слоан звела брови до купи. "Чому?"

Неминуча смерть?

"Мій спосіб життя не сприяє стосункам", - сказала я натомість.

Крістен кивнула. "О так, про славу. Це лайно відстій. Ти намагаєшся ходити на побачення, а в підсумку зустрічаєшся з якимось чуваком, який одержимий твоїми ворсинками з сушарки".

Слоан кивнув. "Джейсону теж було важко. Він навіть не сказав мені, хто він такий, лише через два тижні після нашого знайомства. Це нелегко".

"Так, це не зовсім так, - сказала я. - Просто є речі, про які я не хотіла би говорити".

Слоан лагідно посміхнулася, що свідчило про те, що вона слідує за моїм каналом. "Що ж, просто пам'ятай, що всесвіт не дає тобі більше, ніж ти можеш впоратися".

Крістен насміхалася. "Так, це так. І так завжди. Всесвіту начхати, він повний мудак".

РОЗДІЛ 17

ЧИ ПОМІТИТЬ ТЕБЕТВОЯ КОХАНА КОЛИ-НЕБУДЬ? ПРОЙДИ ЦЕЙ ТЕСТ!

АДРІАН

Я спостерігав за жінками, які тулилися один до одного у вітальні. "Як ти думаєш, про що вони говорять?"

Джейсон ковтнув свій напій. "Що ж, схоже, Крістен активізувала нервові сіпання очей моєї дружини, тому я скажу, що це щось недоречне".

Крістен розвела руками. "Це наука, Слоан!"

Ванесса засміялася і подивилася на мене, її гарні очі блищали.

Я посміхнувся до неї. "Що ви робите, пані?" запитав я.

Ванесса посміхнулася мені через спинку дивана. "Викликаю диявола в Іствік. Не приходь сюди."

Джош хихикнув і простягнув мені олд-фешн.

"Тільки одну", - сказав я, беручи її. "Я за кермом."

"Я радий, що ти подзвонив, - сказав Джош. "Нам треба частіше зустрічатися. Приїжджай до Елі, подивимося новий будинок". Він кивнув на дівчат. "Візьми з собою Ванессу".

Я подивився на неї і посміхнувся. Я хотів би взяти її з собою. Я хотів би взяти Ванессу з собою куди завгодно. Я пишався тим, що знав її. Вона була саме такою, якою її називали на її каналі на YouTube - соціальним метеликом. Жінка, яку можна поставити в будь-яку ситуацію, і вона зачарує будь-кого, з ким би вона не була.

Ванесса аж кипіла. Я ніколи не зустрічав людину, яку міг би так описати, але це було правдою. Вона світилася. Енергія виходила від неї і освітлювала все і всіх навколо.

Лише коли я помітив, що Джейсон розмовляє збоку від мене, я зрозуміла, що дивлюся на неї. "Вибач, що?" запитала я, озируючись на нього.

"Я просто хотів сказати, що я радий, що ти не затулював із побаченням зі Слоан, інакше моя дружина могла б вийти заміж за тебе, а не за мене".

Я хихикнув. "У мене не було жодного шансу. До цього дня у мене ще не було жінки, яка б швидше закінчувала побачення".

Джейсон розсміявся. Його дружина підняла голову на звук, і він підморгнув їй.

"Як довго ви зустрічаєтеся?" запитав Джейсон.

"Ні", - сказав я, розмовляючи у свій стаканчик. "Ми просто друзі."

Джош пирхнув. "Ти впевнений?"

"Ванесса не зацікавлена в побаченнях", - сказав я.

Джош розсміявся. "Моя дружина колись сказала мені те саме". Він кивнув у бік передпокою. "Гей, здається, там біля вхідних дверей висить омела". Він підняв брови.

Я не хотів, щоб Ванесса цілувала мене тільки тому, що ми стояли під омелою. Я не хотів, щоб вона поцілувала мене, бо була північ на Новий рік. Я не хотів стосунків на одну ніч чи дружби з вигодами. Я хотів її всю. Я хотів її по-справжньому.

Я хотів, щоб вона захотіла мене повернути.

РОЗДІЛ 18

ЯК ВТРАТИТИ ХЛОПЦЯ, ЗРОБИВШИ ОДНУ ВЕЛИКУ ПОМИЛКУ!

ВАНЕССА

Адріан заїхав у гараж під нашим будинком. Було близько 22:00, і я все ще була дуже схвильована. Я відкинула голову на сидіння, щоб подивитися на нього. "То про що ви, хлопці, говорили біля бару?"

Він поставив машину на стоянку. "Крем під підгузники, в основному. У доньки Джейсона і Слоан висип."

Я надула губи. "Я знаю, бідолашна Емма".

Він вимкнув запалювання. "Про що *ви* говорили?"

Я знизала плечима. "Здебільшого твій пеніс."

Він почервонів. "Що?"

"І Джоша теж", - сказала я, захищаючись. "Але здебільшого твій".

Він виглядав розваженим. "А що саме ви хотіли сказати про мій пеніс? Ніхто з вас його не бачив".

Я розвела руками. "Я знаю! Там було багато теорій змови, в основному". Я відстебнулася і повернулася до нього, поклавши коліна на сидіння. "Ходять чутки, що він величезний. Ти можеш не казати мені - моргни один раз, якщо це правда - але можеш не казати".

Він засміявся і вийшов з машини. Я побачила, як він підійшов і відчинив мої двері. Я ледь не вилетіла звідти.

"Гаразд, ходімо", - сказав він, піднімаючи мене на ноги. "Ти можеш йти?"

Я знизала плечима. "Якщо я спіткнуся, я просто перетворю це на сексуальний танець".

Він посміхався. "Я залишу Грейс ще на кілька годин, поки ти не протверезієш. Можеш триматися за мене, якщо я понесу тебе?"

Я потерла ніс. "Ага."

Він розвернувся, і я вистрибнула йому на спину.

Він заніс мене в будівлю і піднявся сходами. *Підтюпцем.*

Три вильоти вгору, а він навіть не задихався. Я могла тільки уявити, яку витривалість цей чоловік мав би мати в ліжку - серйозно, я могла тільки уявити. Я ніколи не була з людиною з таким тілом, як у нього.

Я хихикнула, коли Едріан поніс мене по коридору. "Гей, ми можемо зайти до мене додому, перш ніж поїдемо до тебе за Грейс? Я хочу тобі дещо показати".

"Звісно". Він зупинився біля моїх дверей і почав шукати ключі, поки я висіла на ньому, як мавпа.

Мені подобалося, що у нього був ключ від моєї квартири. Не тільки тому, що він міг прийти і врятувати мене від стельового вентилятора або зробити несподіване прибирання на день народження, а тому, що мені подобалося, що між нами не було закритих дверей. Насправді не було. Ні фізично, ні якимось інакше. Він знав про мене все, що тільки можна було знати. Він знав про мою гівняну сім'ю - він навіть знав, що я хвилююся, що можу захворіти. І все одно він був тут.

Відчинивши двері, він підніс мене до дивану, розвернув і посадив на нього.

"Гаразд", - сказав він. "Що ти хочеш мені показати?"

"Сядь", - наказала я, смикаючи його за кишеню штанів.

Він посміхнувся і сів поруч зі мною, а я потягнулася до лампи, щоб вимкнути світло. Зі стелі на нас посипалися сотні сяючих зірок.

"Ого", - зітхнув він.

"Я знаю, так?" Я звернулася до нього в темряві. "У тебе коли-небудь було таке в дитинстві?"

Він трохи засміявся. "Так. Думаю, вони все ще висіли в моїй старій кімнаті в будинку моєї мами, аж поки його не продали".

"Чому дорослі перестають робити такі речі?" запитала я, закинувши голову на спину і дивлячись у стелю. "Чому ми забуваємо?"

"Це не дуже вишукано. Думаю, мені довелося б щось пояснювати, якби я привів додому жінку, а це була стеля в моїй спальні".

"Боже мій. Я б хотіла, щоб чоловік привів мене додому, а це була стеля в його спальні. Я б дуже хотіла зайнятися з ним сексом".

Я відчувала, як він дивиться на мене. "Справді? Ти думаєш, вони доступні на Amazon Prime?"

Я хихикнула. "Просто, щоб ти знав, я не займаюся з тобою сексом тільки тому, що приходжу і не бачу на твоїй стелі зірки, що світяться в темряві".

"Чи є щось, заради чого ти погодишся зайнятися зі мною сексом? Я б хотів почати з цього".

Я розсміявся. Ну, *це* був флірт. Не схоже на його звичайний почерк. Він ніколи не говорив мені таких речей.

Він, звісно, жартував.

Я хотіла б, щоб він не жартував.

Він знову подивився на зірки. "Якби цей вид мав саундтрек, як ти думаєш, що б це було?" - запитав він.

"Я не знаю, але мені здається, що там, напевно, буде досить епічне соло на саксофоні. Невеличка джазова пауза посередині?"

Він засміявся. "Звідки ти все це вигадуєш?"

Я знизала плечима. "Мій внутрішній монолог - як сотня відкритих вкладок. Ти б чув те, що я *не* говорю". Потім на моєму обличчі з'явилася пустотлива посмішка. "Едріан?"

"Так?"

"Можна помацати твій прес?"

Він пирхнув. "Що?"

Я увімкнула світло і невинно моргнула йому. "Я серйозно. Я ніколи раніше не торкався до нього, а твій дуже гарний. Це щось на кшталт мого списку бажань."

Він засміявся. "Точно?"

Я збуджено поплескала в долоні, а він підняв нижню частину сорочки і сів назад на диван. Я підібгала ноги під себе і закусила губу, дивлячись на його тіло.

Шлейф волосся спускався до штанин. Не знаю чому, але це було навіть гарячіше, ніж прес.

Я затамувала подих, коли почала проводити пальцями по його животу, простежуючи вздовж гребенів м'язів. Потім я сплющила долоню і провела нею по його теплій шкірі. Я ледь не здригнулася від цього дотику.

Мене ніколи так не вабило до когось. *Ніколи*. І це було не тільки фізично - це було все. Я любила його стійкість і впевненість, його м'якість з Грейс. Він був щедрим, добрим і захищав людей, про яких піклувався. Він був розумним, веселим і вірним - і мені хотілося робити з ним все, що завгодно.

Я хотіла занурити руки в його штани, сісти йому на коліна і поцілувати його. Відчути, як він сильно рухається під мною, дозволити йому зняти з мене одяг. Я уявляла, як він штовхає мене на спину на цьому дивані, як він ковзає по мені. Я майже відчувала його вагу між своїми ногами...

Кінчик мого мізинця прослизнув під пояс його штанів, коли я обмацувала його шкіру, і він прочистив горло. "Гаразд, ми повинні зупинити це тут, інакше у нас будуть проблеми". Він сів і стягнув сорочку на животі.

Я важко ковтнула, намагаючись зіграти задишку. "Які проблеми?"

"Ти *знаєш*, які проблеми".

Я почервоніла, сіла поруч з ним, відчуючи певний тріумф. Не думаю, що твереза я б змогла виглядати такою задоволеною собою за те, що мало не довела сусіда до ерекції, але п'яна я була в захваті.

"А ще", - сказала я, заправляючи волосся за вухо. "Дякую за сьогоднішній вечір. Ти подарувала мені ідеальний день сьогодні. Він був *ідеальним*. Джексон *Вотерс* заспівав мені привітання з днем народження. Звідки ти знав, чого мені хочеться?"

Якусь мить він мовчки вивчав мене. "Тому що я знаю тебе. Я знаю, що для тебе важливо, - сказав він, не зводячи з мене очей. "Контент для твого каналу, щоб ти могла продовжувати збирати гроші на дослідження БАС. Смачна їжа. Досвід, який буває раз у житті".

Я лагідно посміхнулася до нього.

"Мені так пощастило, що я тебе знаю", - тихо сказала я.

Він зупинився на мить. "Я відчуваю те саме. Ніби моє життя було задушливою кімнатою, а ти - вітерець, який вривається, коли відчиняється вікно".

Ми дивилися одне на одного... потім він поклав теплу руку на мою, що лежала на дивані між нами. Це пронизало мене, як блискавка.

Він торкався мене!

Адріан майже ніколи не торкався мене, а коли торкався, то не так, як зараз.

Я опустила очі на наші руки, а коли підняла їх, його погляд перемістився на мої губи.

Боже мій...

Боже мій, він хотів мене поцілувати!

Я одразу подумав про те, скільки він випив. Небагато, чи не так? Тому що я не могла навіть уявити, що він мене хоче, якщо тільки щось не заважало йому приймати рішення. Але він виглядав так, ніби думав про це.

Скільки я випила? Я неправильно прочитав?

Моє серце калатало. Його великий палець почав рухатися вперед-назад по моїй долоні, наче нагадуючи, що він був там навмисно. Я відчула невидимий потяг до нього, наче між нами була мотузка, яку ми обидва тягнули.

Я дивилася на нього ще одну мить. Потім я сіла, нахилилася і поцілувала його.

І він не поцілував мене у відповідь.

Думаю, я б зреагувала на це набагато швидше, якби не була під кайфом. Твереза я б зрозуміла, що все йде не так, як треба. Але оскільки я був п'яний, я дозволив цьому тривати приблизно на три секунди довше, ніж слід було. Просто притискав губи до рота, який не реагував.

Він обережно відштовхнув мене від себе. "Ванесса, ні ..."

Миттєве приниження накрило мене. "Вибач, я не знаю, що..."

Він похитав головою. "Це..."

Я махнув йому рукою. "Знаєш що? Нічого страшного. Я б теж не стала себе цілувати", - сказала я, швидко підводячись.

Він підвівся, зробив крок до мене і простягнув руку. "Це не те..."

Я не могла навіть дивитися на нього. Мені було так соромно. Про що я, в біса, думала? "Тобі краще піти. Побачимося завтра".

"Ванессо, я думаю, ми повинні поговорити про це".

Я сухо засміялась. "Я *справді* не хочу. Я зробила помилку. Мене просто захопив момент, і я була п'яний - це нічого не значило, чесно. Я б хотіла, щоб я цього не робила. Вибач", - сказала я, дивлячись йому в очі.

Щось промайнуло на його обличчі.

"Будь ласка", - сказала я. "Нехай Беккі відвезде Грейс додому. Дякую тобі за сьогоднішній день і давай просто забудемо про це".

"Ванесса.

"Адріане, біжи!"

Він почекав якусь мить, просто дивлячись на мене, перш ніж зціпив щелепу, пройшов повз мене і вийшов. Я зачинила за ним двері і сповзла на підлогу, миттєво протверезівши - і шкодуючи, що не протверезіла.

РОЗДІЛ 19

10 РЕЧЕЙ, ЯКІ ГАРАНТОВАНО ЗМУСЯТЬ ВАС СКАЗАТИ "WTF"

АДРІАН

Мій телефон оглушливо мовчав з учорашнього вечора. Нічого від Ванесси. Нам з Беккі потрібно було розібратися з деякими робочими справами, тож ми займалися цим до півночі, поки я давав Ванессі час протверезіти. Потім я попросив її віднести Грейс, оскільки Ванесса явно не хотіла мене бачити.

З мого боку було б неправильно її цілувати. Я підозрював, що вона була недостатньо твереза, щоб розуміти, що робить. Заради Бога, вона була надто п'яна, щоб ходити.

Це нічого не означало. Краще б я цього не робила.

Вона була просто засмучена? Чи вона справді так почувалася?

Може, і те, і інше.

Можливо, вона образилася на мене за те, що я її відкинув, і вона мала це на увазі. Може, вона просто була п'яна і зробила щось спонтанне, і все це взагалі нічого не означало.

Думка про те, що поцілунок був просто помилкою, спричиненою алкоголем, змусила мене відчувати себе фізично хворим. І тепер я найбільше хвилювався, що замість того, щоб зіпсувати все і змінити нашу дружбу, сказавши їй про свої почуття, вона випадково зробила це, поцілувавши мене без жодної іншої причини, окрім того, що вона випила зайвого.

У мене в животі були вузли. Я не міг заснути минулої ночі. Я хотів поговорити з нею, але навіть не знав, що сказати після того, що вона мені сказала. Вранці, перед тим, як піти на роботу, я написав їй смс.

Я: Ми можемо поговорити пізніше?

Вона не відповідала майже десять хвилин. Це було вісім років за часом Ванесси. Вона завжди відповідала негайно. Це був поганий знак.

Напевно.

Я: Ти все ще хочеш, щоб я посиділа з Грейс сьогодні ввечері?

Ще чотири хвилини чекати.

Ти не мусиш.

Я: Я хочу.

К. Хочеш, щоб я покликала Гаррі?

Я подумав про це. Вона завжди доглядала за ним для мене, але було б дивно, якби я побачив її і ми не поговорили, а я не мав часу зробити це перед роботою. Я не хотів поспішати, особливо враховуючи те, що нам потрібно було обговорити.

Я: Я відвезу його на роботу.

Ванесса: ок

Це було все. Вона більше нічого не сказала.

Гаррі був більш дратівливим, ніж зазвичай, ніби ми ділилися своїм настроєм. До полудня він тричі вкусив Беккі. Як не дивно, він не кусав мене, і я відчув, що, можливо, цього разу ми були в одній команді. Він спав у мене на колінах, поки я працював за столом, і навіть не загарчав на мене, коли я попросив його встати, щоб сходити в туалет.

Робота затягнулася. Я постійно перевіряв телефон, щоб побачити, чи не написала мені Ванесса, але її не було. Я пішов з роботи раніше, щоб постукати в двері Ванесси за тридцять хвилин до того, як вона попросила мене прийти і поговорити з нею. Я подумав, що якщо вона справді шкодує про те, що поцілувала мене, то найкраще, на що я можу сподіватися, - це те, що ми забудемо про всі дивацтва і залишимося друзями. Але по її мовчанню я здогадався, що шанси на це, мабуть, невеликі.

Я відчував гризучу тривогу від невизначеності. Панічний страх перед можливістю того, що все це закінчилося.

Я почув, як заскреготів її ланцюг по замку, і приготувався до нашої першої зустрічі з учорашнього вечора. Але коли двері відчинилися, це була не Ванесса. Це був... якийсь хлопець?

Він стояв у дверях, тримаючи Грейс на руках. Він був нижчий за мене, але м'язистий. Кошлате світле волосся, засмагла шкіра. На ньому була незграбна куртка зі штучного хутра, яка сягала йому до колін. Вона була розстебнута, і на ньому не було сорочки. На шиї висіло намисто з акулячих зубів.

"Привіт", - сказав він. "Ви, мабуть, нянька. Заходьте." Він говорив через плече. "Гей, метелику, твоя нянька прийшла."

Я застиг на місці. Зробили повністю німим.

"Вона щойно випила пляшечку, - сказав він, передаючи мені дитину. "Я змінив їй підгузник. З нею повинно бути все гаразд".

Я дозволив йому взяти Грейс на руки прямо тут, все ще стоячи в дверях.

Вона була сповита. Це була не робота рук Ванесси. Ковдра була скручена в якийсь дивний хитромудрий вузол. Він побачив, що я дивлюся на нього, і кивнув їй. "Це старий метод обгортання аборигенів. Мене навчила знахарка".

Обгортання аборигенів -

Хто це в біса був? Що в біса відбувається?

А потім Ванесса підійшла до нього ззаду, і все пішло ще гірше.

У мене перехопило подих. Її макіяж був зроблений, вона була одягнена у приталену бордову сукню та підбори. Її волосся було розпущене і завите. Вона була приголомшливою.

Вона була приголомшливою на побаченні.

"Гей, заходьте", - розсіяно сказала вона, вовтузячись із сережкою, яку вставляла - чи намагалася вставити. Її пальці тремтіли. Вона кивнула на хлопця. "Це Дрейк. Дрейк, Едріан." Вона впустила діамантову шпильку і нетерпляче пирхнула, ставши на коліна, щоб підняти її.

"Давай я тобі допоможу", - сказав Дрейк, простягаючи руку.

Вона подала йому сережку і стояла нерухомо, поки він підходив ближче, щоб вставити її, схиливши голову набік.

"Гарно виглядаєш, метелику", - сказав він тихим голосом.

Вона кокетливо посміхнулася йому збоку. "Дякую. Ти теж".

Гарячі, густі ревнощі пронизали мене наскрізь. Було щось знайоме в тому, як він торкався її. Ніби він робив це раніше.

Як тільки він закінчив з сережкою, вона повернулася, щоб схопити маленьку сумочку.

"Слухай, я знаю, що нам треба поговорити, але ми можемо зробити це пізніше?" - сказала вона мені, одягаючи пальто. "Нам з Дрейком треба йти. Ми будемо у Вермільйоні".

Я наморщила лоб. "Вермільйон? Вони не працюють по понеділках..."

"Він викупив ресторан".

Він викупив...

???

", дякую, що приглянеш за Грейс", - сказала вона. "Вона, мабуть, трохи поспить. Я буду вдома до восьмої".

Потім вона проскочила повз мене до дверей, а Дрейк попрямував за нею, і зникла.

Він ніколи не одягав сорочку.

Що? . БЛЯХА-МУХА.

Хто в біса такий Дрейк? І навіщо він віз її у Вермільйон? Я хотів відвезти її у Вермільйон!

Я оглянув її квартиру, тримаючи на руках дитину, відчуючи себе побитою.

У кімнаті все ще пахло парфумами Ванесси. На її ліжку лежали сукні. Багато суконь. І туфлі по всій підлозі. Виглядало так, ніби вона приміряла всю свою прокляту шафу. Це була студія. Вона приміряла їх, а він сидів і дивився? Якого біса?

Я дістав телефон і зателефонував Беккі. Вона відповіла на перший дзвінок. "Як справи, босе?" Вона дмухнула мені у вухо бульбашкою.

"Ти знаєш когось на ім'я Дрейк? Ванесса коли-небудь говорила про нього?"

Лінія замовкла, і я подумала, що втратила зв'язок. "А що таке?" - зловісно запитала вона.

"Ванесса з ним..."

"Ти дозволив їй зустрічатися з Дрейком? О, Боже мій. Ох. Боже мій. Боже." Вона випустила тремтячий подих. "Гаразд, все буде добре. Едріан, це дуже важливо. Коли ти його побачила, він був у сорочці?"

"Що?"

"Сорочка! На ньому була сорочка?!"

"Ні. Просто якась куртка зі штучного хутра, відкрита спереду..."

"Нееееееееееееееееееееееее! О Боже!" - заволала вона. "Це гірше, ніж я думала. Він витягує всі зупинки! Вона абсолютно безпорадна перед його грудними м'язами. Він міг би з таким же успіхом взяти з собою гіпнотизера!"

Ви знали, що його груди застраховані на понад два мільйони доларів? Знали? Майже на стільки ж, як його біцепси. Не так багато, як його сідниці."

Вона хапнула ротом повітря. "Я повинна була знати. Я повинна була. Повинна була. *Знати*. Меркурій ретроградний. У твоєму гороскопі було сказано, що до тебе прийде несподіваний гість. Це така лажа. Я хотіла, щоб ви одружилися і народили мільйон дітей, а тепер вона, мабуть, на півдорозі до Балі на катамарані!"

"Беккі, хто він, блядь, такий?"

Я чув, як вона важко дихає на тому кінці дроту, і вперше її драматизм почав мене дратувати.

"Він відеоблогер з екстремальних видів спорту. У нього канал навіть більший, ніж у неї. Quiksilver спонсорував його останні змагання з серфінгу, де його вкусила акула, але він продовжував кататися?"

"Якщо ви - прес Ісуса, то Дрейк Лоулесс - пеніс Люцифера. Він схожий на останнього боса-бойфренда, з яким ви повинні битися у відеогрі після того, як перемогли всіх менших колишніх. Він схожий на Патріка Суейзі у фільмі "*Брудні танці*", тільки зі світлим волоссям і племінними татуюваннями. І вибач, але він набагато крутіший за тебе. Мені неприємно це казати, але це правда. Ти навіть на літак не сядеш, а Дрейк спустив її з гори у Венесуелі, загорнуту в парашут. Боже мій, вони, напевно, зараз одружуються у шамана. Як ти міг це допустити?!"

Я ходив по крихітній вітальні Ванесси. "Він її колишній або .."

"Так, він її колишній! Як ти міг цього не знати? Сага про Дрейка і Ванессу була, мабуть, найбільшою романтичною історією на YouTube усіх часів. Були футболки і все таке! Вони були без розуму одне від одного і займалися тантричним сексом, мабуть, на кожному пляжі Барбадосу. А потім вона порвала з ним, тому що він потрапив у нещасний випадок, ходячи по вугіллю в Тибеті, і вона сказала йому, що він повинен кинути робити небезпечні трюки, а він такий: "Я не можу! Я роблю це для дітей! Тому що він жертвує всі свої гроші на дослідження дитячого раку? Тож вона покинула його, і він був настільки спустошений, що провів два місяці в хатині тікі на своєму приватному острові, роблячи її скульптури з корчів". Вона зробила паузу. "Він згадував про неї тричі під час свого виступу на TED Talk. Ми всі дуже хвилювалися за нього".

Я провів рукою по бороді.

Ванесса ніколи не говорила про нього. Жодного *разу*. Я сказав їй, що дивився її відео. Можливо, вона думала, що я вже знаю, і їй було неприємно згадувати про нього, тому вона просто... *не згадувала*?

Я відчував себе, як повітряна кулька, що лопнула. Я просто стояв і дивився на її кухню, слухаючи, як Беккі зітхала і стогнала про те, який я ідіот, що дозволила цьому статися.

"Мені треба йти", - пробурмотів я, кладучи слухавку.

Я поклав Грейс в її гойдалку і важко сів на диван, щоб погуглити Дрейка - я дійшов до того, що набрав перші чотири літери його імені, перш ніж Google запропонував Дрейка Лоулесса і Ванессу Прайс. Інші пропозиції були не

надто втішними. Там була вагітність Дрейка і Ванесси. Таємне весілля Дрейка і Ванесси. Дрейк і Ванесса знову разом...

Я покопався і знайшов відео, як вони познайомилися. Воно належало йому. Він стрибав з водоспаду у Венесуелі, а Ванесса була там і робила свій відеоблог. Вона підвернула щиколотку, і він поніс її вниз з довбаної гори, як і сказала Беккі.

Очевидно, Ванесса спочатку не була зацікавлена, тому що в наступних трьох відео він робив широкі жести, щоб привернути її увагу. Він поїхав за нею до Бразилії і спустився на балкон її готелю з даху, щоб запросити її на побачення. Потім він відвіз її до ботанічного саду в Корнуоллі, щоб подивитися, як цвіте трупна квітка - і він насправді пілотував літак. Я був на півдорозі їхньої романтичної подорожі на мотоциклах Перу, коли вирішив, що з мене досить.

Я знав, що у Ванесси було інше життя, що її теперішня ситуація відрізнялася від того, чим вона зазвичай займалася. Але я не думаю, що посправжньому усвідомлював, наскільки захоплюючим був її інший світ, наскільки екзотичними були її смаки - як у подорожах, *так і в чоловіках*. Заради Бога, цей хлопець жив у юрті. І Беккі мала рацію. Я навіть не літав.

Тепер те, що ми робили разом, виглядало нудним і сумним у порівнянні з цим. Напевно, вона проводила зі мною час, щоб згаяти час, поки не повернеться до того, чим їй більше подобається займатися.

А вона ж казала, що ніколи раніше не торкалася пива. Якого хріна?

Я кинув телефон на диван і сидів там, відчуючи себе абсолютно приголомшеним. І ревним. Безглуздо, дико ревним.

Чому вона не говорила зі мною про це? Ми говорили про все, крім її каналу. Можливо, це була ще одна тема, яку вона вважала за краще не зачіпати до кінця свого життя. Зрештою, між ними все було скінчено.

Принаймні, так було до сьогоднішнього дня.

Тепер я наполовину замислився, чи не сказала вона, що не ходить на побачення, тому що чекає на когось іншого. Чекала на *нього*. Може, він не міг витримати розлуки з нею і кинув трюки. Може, це він прийшов, щоб сказати їй про це. Збити її з ніг.

А тепер я сидів тут, няньчився з дитиною дівчини, в яку був закоханий, поки вона йшла на побачення зі своїм колишнім.

І це було справді так. Я був закоханий у неї.

Реальність цього вразила мене, як удар молотком. Миттєвий заклик до уваги. Жорстка зупинка.

Я був закоханий у неї.

Але, звичайно, я був у неї закоханий. А хто *не любив*?

Вона могла мати будь-якого чоловіка, якого хотіла. Будь-якого чоловіка.

Такі жінки, як Ванесса, були музами для художників і музикантів. Вони ставали відомими картинами та любовними баладами. Вони танцювали під дощем і тікали з принцями, які заради них відмовлялися від своїх тронів. Вони були сиренами, про яких писали моряки, чиї голоси могли заманити чоловіка на смерть.

Вона була прекрасним перелітним птахом з підрізними крилами. І як тільки вона могла, вона летіла знову. З Сент-Пола, подалі від мене...
І, ймовірно, повернеться до нього.

РОЗДІЛ 20

ПРИБУТКОВА ІНВЕСТИЦІЯ, ПРО ЯКУ ЕКСПЕРТИ НЕ ХОЧУТЬ, ЩОБ ВИ ЗНАЛИ!

ВАНЕССА

Натовп фанатів зібрався за межами Вермільйону. Хтось, мабуть, злив наше місцезнаходження.

Сама по собі я була нічиєю. Сам по собі Дрейк був *величезним* тяжінням. Разом ми були магнітною силою галактичного рівня, що не підкорялася законам фізики. Люди, напевно, відчували потяг і сідали в автобуси, щоб приїхати з інших штатів, навіть не знаючи, чому.

Лейрд готував свою камеру, а Малкольм ставив нові батарейки в мій мікрофон.

Дрейк пив якийсь банановий коктейль з гілочкою сосни навпроти мене. "Ти чудово справляєшся з Грейс, - сказав він, дістаючи гарнір і ставлячи його на тарілку. "Але тобі дійсно варто використовувати тканинні підгузки. Зменшити свій вуглецевий слід".

"У мене немає пральної машини, пам'ятаєш?" Я сказала. "Я користуюся пральною машиною Адріана, і я дуже сумніваюся, що він хоче, щоб я прала в ній брудні підгузки".

Малкольм пирхнув. "Цей хлопець дозволив би тобі їсти крекери в своєму ліжку".

Я сухо засміялась. "Та невже? Я поцілувала його минулої ночі, а він мене відштовхнув. Тож загадай мені загадку."

"Він зіштовхнув тебе з себе?" запитав Малкольм, прикріплюючи крихітний мікрофон до моєї сукні спереду.

"Так. Знаєш, як ти поводишся, коли дивишся вниз і бачиш на собі павука? Ти такий: "Боже мій! Павук!", і схоплюєшся з дивану, і танцюєш маленький божевільний танець, а потім вибігаєш з кімнати? Це було так".

"Та ну, неправда", - сказав Дрейк зі своєю веселою посмішкою.

"Гаразд, це було не так драматично. Але почуття були ті ж самі". Я насмійнулася. "Чому всі кажуть мені, що цей хлопець запав на мене? Буквально всі, кого я знаю, за останні двадцять чотири години присягалися, що не можуть відвести від мене очей. Чесно кажучи, якби не це, і не випивка, і не надзвичайно милі слова "ти - вітерець", які він сказав мені на дивані вчора ввечері, я б, можливо, не повела себе як повна дурепа. Я звинувачую всіх вас у цьому".

Дрейк посміхнувся. "Ти звинувачуєш нас? Я навіть не зустрічався з ним до сьогоднішнього дня. Мене там навіть не було".

Я поклала руку на груди. "Ну, це не *моя* вина. Мене там теж не було. Це була п'яна Ванесса, яка є зовсім іншою людиною і не повинна відповідати за свої вчинки".

Дрейк засміявся.

Я зітхнула. "Чи помічаю я, що він іноді дивиться на мене? Звичайно. І чи подобається йому проводити зі мною час? Безумовно. Але думати, що моя дупа гарно виглядає в джинсах, і насолоджуватися моєю компанією - це зовсім не те саме, що хотіти зустрічатися зі мною і моїм п'ятдесятивідсотковим шансом померти до тридцяти років. Це офіційно, - пробурмотіла я. - Я, напевно, ніколи не буду займатися сексом. "Я, мабуть, більше ніколи не займатимуся сексом. Мій останній сексуальний контакт, ймовірно, буде з працівником служби транспортної безпеки".

Малкольм засміявся.

"Здається, він добре ладнає з дитиною", - запропонував Дрейк.

"Він чудово ладнає з дитиною. Знаєте, просто не цікавиться *мною*".

Малкольм увімкнув мій мікрофон. "Чому б тобі просто не підійти і не запитати його, чому він не хоче тебе поцілувати?"

Я похитала головою. "Ні. Мені потрібно почати ставити кордони між нами. Я щойно кинулася на хлопця, який не хотів цілуватися. Я повністю принизила себе. Думаю, настав час вийти з цієї ситуації, поки у мене ще залишилося трохи гідності".

Ніби у мене взагалі був вибір. Адріан, напевно, був готовий повернутися до ні до чого не зобов'язуючих кивків головою в коридорах. Він написав мені смс, що хоче поговорити, але що було говорити? Тепер між нами завжди буде незручно. Він, мабуть, прийшов сьогодні подивитися на Грейс, бо сказав, що прийде, а потім почне виправдовуватися і знайде когось іншого, з ким можна було б потусуватися. Когось, з ким можна зустрічатися, хто не накинеться на нього на дивані після надмірної кількості мартіні.

Дрейк простягнув руку через стіл і поклав її мені на зап'ястя. "Досить про нього."

Я підняла очі на нього. Жінка за вікном позаду нього притискала до скла голі груди. На вулиці було мінус п'ять. Я поаплодувала її рішучості. "Що б ти не робив, не обертайся", - сказала я.

"Навіщо мені відвертатися, коли я можу дивитися на *тебе*?" Він посміхнувся до мене.

І ось ми були в образі. Малкольм і Лейрд вже знімали.

Я вигнула брову. "Знаєш, є причина, чому ми розлучилися, Дрейк. Це була хороша причина."

Він перехилився через стіл і притиснув кінчик моєї руки до своїх губ. "Так. Так і було."

Я подивилася на нього довгим довгим поглядом. "Я сумую за тобою", - прошепотіла я.

Якусь мить він дивився на мене. Потім відкинувся на спинку стільця і дістав щось з кишені піджака. Коли він витягнув розкішну обручку і потримав її між нами, я ахнула. Це була обручка з інкрустованою перлиною.

"Я сам знайшов перлину, - сказав він. "Я витратив півжиття на її пошуки, так само, як і на пошуки того, хто буде її носити".

"Дрейк ..." Я дихала, тримаючи руку на грудях. Я навіть не прикидалася. Це було прекрасно. Обручка і почуття.

Ми дозволяємо моменту застигнути на кілька секунд.

"І ми зробили це", - сказав Малкольм, опускаючи камеру. "Один дубль творить чудеса, ви обидва".

"Фух." Я відкинувся на спинку стільця. "Дрейк, я ціную це більше, ніж ти можеш собі уявити."

"Достатньо для короткої презентації стартапу, який мене зацікавив?"

Я нахилила голову. "Ти хочеш, щоб я інвестувала?"

Це було дивно. Дрейк був мільярдером або типу того. Йому навряд чи потрібні були мої гроші.

"Думаю, тобі краще зайти на перший поверх для цього". Він зробив рух рукою комусь за моєю спиною. Я повернулася на своєму місці, щоб побачити, кого він кличе.

Брент прямував до столу.

"Ні. Ти, блядь, серйозно, Бренте? Ти дзвонив *Дрейку*?"

Брент втягнув повітря крізь зуби. "Він єдиний багатий чоловік, якого я знаю", - сказав він, підійшовши до столу, тримаючи долоні перед ротом.

Я похитала головою. "Ні. Ти не втягнеш Дрейка в одну зі своїх схем швидкого збагачення".

"Метелику, це не так", - сказав Дрейк. "Вислухай його. Повір мені."

Я озиралася між ними. Дрейк дарував мені свою легку посмішку, а Брент був схожий на цуценя, яке хотіло, щоб його впустили назад у дім.

Я схрестила руки. "*Гаразд*. Але тільки тому, що це *ти* просиш", - сказала я Дрейку.

Брент усміхнувся і закружляв у щасливому танці. "Хтось може ввімкнути світло?" Він вихором повернувся в тому напрямку, звідки прийшов, а Лейрд і Малкольм зайняли свої місця поруч з нами за столом.

З'явився Джоел і почав розкладати перед нами якісь професійно оформлені палітурки, а Брент увімкнув маленький проектор на штативі.

На стіні з'явилася презентація у форматі PowerPoint.

Гаразд... Поки що все це було трохи більше, ніж я очікувала. Мушу визнати, що я вже була злегка, якщо не сказати обережно, вражений.

Брент зайняв своє місце перед нашим столом і прочистив горло. "Жіночий одяг не має кишень". Він на мить завис у повітрі. "Я тут, щоб поговорити з вами про ексклюзивний, інноваційний новий продукт, на створення якого мене надихнула моя сестра Ванесса, і її лайфхак про те, що в жодному з її милих вбрань немає місця, куди можна покласти бальзам для губ".

Дрейк озирнувся через плече і посміхнувся мені.

Брент клікнув на фотографію, де ми ліпимо сніговика близько п'яти років тому. "Виростаючи в Міннесоті, моя старша сестра Ванесса любила проводити час на свіжому повітрі. І кожен, хто знає мою сестру, знає, що вона одержима "Кармексом". Знаєте, ці маленькі жовті тубики з бальзамом для

губ з червоними кришечками?" Він натиснув на фотографію тюбика з "Кармексом". "Чудовий продукт, але на смак як лайно. Вибач, Ванессо, але це так".

Аудиторія трохи закивала, а у мене сіпнувся куточок рота.

"На додаток до сумнівного смаку, Carmex стає твердим, коли на вулиці холодно, і він не вичавлюється з пляшки. Тому, щоб вирішити цю проблему, моя сестра носила одяг без кишень, і клала його в бюстгальтер, щоб зберегти тепло. На жаль, крізь сорочку можна було бачити гострий кінець тюбика. Не сексуально". Він натиснув на мою фотографію. Вісімнадцятирічна в рукавичках і капелюсі, усміхнена на під'їзній дорозі, з червоною стрілкою, що вказує на мої груди, звідки стирчав кінець мого "Кармексу".

"Це нашттовхнуло мене на ідею, - продовжував він. "Що, якби ми зробили бальзам для губ, який не смакував би як лайно? Такий, щоб розм'якшувався від тепла вашого тіла. У нього буде м'який тюбик, щоб він рівно лягав на шкіру і його не було видно крізь одяг. Усі натуральні, органічні, екологічно чисті інгредієнти з сонцезахисним фільтром. А тюбик біологічно розкладається з насінням всередині, тож якщо ви закопаєте його, він розкладеться, а потім виросте квітка. Подарунок, дружній до Землі, гострий, супер-міленіальний". Він натиснув на фотографію тюбика з бальзамом для губ. "Пані та панове, представляю вам BoobStick".

Джоел ходив з тацею і розкладав перед нами прототипи. Я взяла один і покрутила його в пальцях.

Це було мило. Мило для інстаграму. Рожева з ніжною бірюзовою квітковою філігранню спереду.

Всі почали знімати кришечки і пробувати. Я поклав трохи на губи і лизнув. На смак нагадувало гуаву. Смакувало добре. *Дійсно* смачно.

Брент продовжував. "Перед вами прогнози продажів і прибутковості, аналіз ринку, а також повні маркетингові, виробничі та операційні плани. Як бачите, наші виробничі витрати низькі, і ми вважаємо, що завдяки новизні продукту ми можемо продавати його за вищою ціною, ніж звичайні товари. Наш веб-сайт вже створений і функціонує". Він перейшов на професійний веб-сайт, який виглядав так само, як і малюнок на бальзамі для губ.

"Ми пропонуємо різні смаки. Протягом наступних півтора року ми випускаємо додаткові продукти. Креми для рук, бомбочки для ванн. Ми пропонуємо гендерно нейтральний DipStick на мотузочці, ідеальний для активних клієнтів, які не мають кишень чи бюстгальтерів". Він підморгнув Дрейку. "Ми націлені на такі роздрібні мережі, як Anthropologie, Trader Joe's, Whole Foods. Ми запускаємо бренд на наступному спортивному заході Дрейка як вітальні подарунки в гостьових кімнатах, де ми можемо отримати продукт перед VIP-списком інфлюенсерів".

Я відкрила професійно оформлений пакет, що лежав переді мною, і почала гортати графіки та цифри. Це було зовсім не схоже на почерк Брента. Він завжди отримував миттєве задоволення, коли йшлося про його ділові справи, але це? Це, мабуть, зайняло у нього місяці. Навіть довше. Вся ця робота...

"Це дивовижно", - зітхнула я, дивлячись на нього.

Він посміхнувся.

"Ні, я серйозно, Бренте. Це неймовірно. Ти це придумав? Ти сам все це зробив?"

Він посміхнувся. "Так і є. Ти відправила мене до бізнес-школи, пам'ятаєш? Ти просто думала, що я не звертаю на це уваги".

Я засміялася і подивилася на тюбик бальзаму для губ. Я б його купила. Це було схоже на щось, що можна побачити на касі в "Сефорі".

"Мені трохи допомогли з графічним дизайном, - каже Брент. "Взагалі-то, це зробила Аннабель. Ти ж знаєш. Раніше."

Я подивилася на нього. "Це зробила Аннабель?"

"Усе її. І сайт теж. У неї це добре виходить. А ідею з насінням я отримав від тата. Пам'ятаєш, коли у вітальні зламався чіа-піт, а він просто залишив його там, і на килимі почав рости газон?"

Я пирхнула. "Боже, так."

"О, і мій перший інвестор - це той, кого ти знаєш", - сказав він. "Сподіваюся, ти не сердишся. Я просив його не казати тобі. Адріан дав мені невелику позику на матеріали для пітч-зустрічі".

Моє серце трохи затріпотіло. "*Справді?*"

Брент кивнув. "Я підкинув його в лікарні в чоловічому туалеті".

Моє обличчя впало. "Ти це серйозно?"

"Він не розсердився, - швидко сказав він. "Він погодився, щоб я надіслав йому свій бізнес-план. Він йому сподобався. Наступного дня він надіслав мені гроші. Крім того, я чув, як ви говорили про павука". Він втягнув повітря крізь зуби. "Мені дуже шкода. Дуже дивно, що він не поцілував тебе у відповідь. Ми з Джоелом думали, що ти йому подобаєшся."

Я насміхнулася. "Це вже не вперше за тиждень, коли я неправильно оцінюю ситуацію", - пробурмотіла я, знову дивлячись на пачку.

Брент зробив ще один крок до мене. "Ванесса, Едріан вірить в це. І Дрейк теж".

Я не звинувачувала їх. Я теж у це вірила.

Я кивнула. "Моя відповідь - так. Я дам тобі стільки, скільки тобі потрібно".

Брент зойкнув, і Джоел врізався в нього. Вони обнялися і зареготали, кружляючи по ресторану.

Дрейк нахилив до мене голову. "Ти не можеш віддати йому *все*. А як же я? Я теж хочу інвестувати."

Я похитала головою, дивлячись, як Брент і Джоел святкують. "Я здивована, що ти взагалі дозволив йому запропонувати мене. Ти міг би просто підтримати його, і все було б тільки твоїм".

Дрейк добродушно засміявся. "Я хотів. Я пропонував. Але для нього було важливо, щоб це зробила ти".

Я наморщила лоб. "Я? Чому? Не думаю, що йому це важливо, поки він отримує свої гроші".

Дрейк виглядав розваженим. "Він хоче твого схвалення, Ванесса. Він хоче, щоб ти пишалася ним. Він хоче цього більше всього на світі. Більше, ніж гроші".

Моя посмішка трохи впала.

Справді?

Брент подивився на мене через плече. Його посмішка була величезною.

Може, він *справді* хотів мого схвалення. Я не могла уявити, що тато багато значив для нього.

І я пишалася ним. Дуже, дуже пишалася. І в той момент я вирішила, що завжди буду дбати про те, щоб він це знав, доки я буду поруч і зможу це зробити.

РОЗДІЛ 21

ОСТАТОЧНИЙ ПОСІБНИК, ЯК ВИЙТИ З ДРУЖНЬОЇ ЗОНИ

АДРІАН

Коли Ванесса написала, що повернеться за п'ять хвилин, це було на цілу годину пізніше, ніж вона обіцяла. За останні чотири години я пережив цілу симфонію емоцій, і жодна з них не була доброю. Я міцно приземлився на поганий настрій і не планував його змінювати.

Мені було боляче від того, що Ванесса сказала, що шкодує про те, що поцілувала мене, і що це була помилка. Я був розлючений, що вона не розповіла мені про Дрейка. Я ревнував, розчаровувався і боявся, що втрачу її через цього хлопця.

Довбана бабуся, що сповиває...

Грейс, схоже, це сподобалося. Я не знаю, чому це розлютило мене більше, ніж все інше, що сталося сьогодні, але це так.

Грейс пахла ним - мені довелося її викупати. Вона пахла ладаном.

Я сидів за обіднім столом з ноутбуком і радіоною поруч, намагаючись розібратися з електронною поштою, коли Ванесса нарешті дозволила собі увійти до моєї квартири. Поруч зі столом у своєму маленькому собачому ліжечку лежав Гаррі, і він підняв голову на звук її входу і загарчав так, ніби теж був на неї розлючений.

"Вибачте, я запізнилася", - сказала вона, зачиняючи за собою двері. "Біля ресторану був натовп. Мені довелося роздати автографи десь на двох сотнях губок. І, здається, хтось відрізав шматок мого волосся..."

Я не підняв на неї очей. "Я змінив їй підгузник близько години тому. Вона трохи вередувала. Я дав їй кілька крапель від газиків, і зараз вона, здається, в порядку. Вона в манежі в офісі, спить".

Потім я висунув стілець, підвівся і пішов до бару.

"Що ж, ти не в настрої", - сказала вона з-за моєї спини.

Я висмикнув пробку з бурбона. "То в твого колишнього є якісь кляті сорочки, чи він обморозив собі соски?" пробурмотіла я.

"Дрейк? У нього має бути своя футболка. Він був у ній на обкладинці журналу "People", коли отримав звання "Найсексуальніший чоловік планети".

Я насміхався.

Я почув, як вона поклала сумочку. "Що з тобою?"

"Чому ти ніколи не говорила мені про нього?" запитав я, не дивлячись на неї.

Вона засміялася. "З чого б це?"

"Він, очевидно, хтось важливий для тебе". Я кинув лід у стаканчик. "Ми розмовляємо. Я думав, ми нічого не приховуємо одне від одного."

"Так, я теж так подумала. Але я не бачила, щоб ти прибіг сказати мені, що позичила гроші *Бренту*".

Я повернувся, щоб подивитися на неї, а вона стояла, схрестивши руки.

"Він просив мене не робити цього, - сказав я. Це було між мною і ним, і тобі довелося чекати цілих сорок вісім годин, щоб дізнатися про це. Це не те саме, що приховувати всі стосунки".

"Я не ховала *Дрейка*".

"Ну, ти не зовсім добровільно поділилась інформацією".

Вона закотила очі. "Треба було б жити під скелею, щоб не знати про *Дрейка*. І я ніколи не говорила про нього, бо він не був вартий того, щоб про нього згадувати".

"Так." Я повернувся до свого напою, поклавши пробку назад у графин. "Я думав, ти ні з ким не зустрічаєшся."

Вона засміялася мені в спину. "Ти це серйозно? Ти дратуєшся через те, що я пішла на побачення? Ти хочеш, щоб я була нещасною і самотньою з тобою на знак солідарності? Так?"

Я поставив склянку, розвернувся і схрестив руки. "Ти повертаєшся до нього?"

Вона розвела руками. "А яке це має значення? *Ти* ж не хочеш мене".

Я витріщився на неї, не вірячи своїм очам. "Ти з першого ж дня дала мені зрозуміти, що не маєш до мене жодного інтересу, окрім дружби". Я зробив жест між нами. "Це те, чого *ти* хотіла. *Ти* хотіла лише друзів, ти встановила цю межу. Я її поважав. А потім ти поцілувала мене, оголосила, що це була величезна помилка, і *що* я поганий хлопець?"

Вона приклала руку до грудей. "Я встановила межу?"

"Ти повертаєшся до нього?" перепитав я.

Вона засміялася. "Ні. Я віддаю перевагу чоловікам, які не є геями".

У мене опустилися руки. "Він гей? З яких пір?"

Вона пирхнула. "Народження?"

Я витріщився на неї. "Ну, і що це в біса було за лайно в Інтернеті?"

"Едріан, у тому, що я роблю, є певний рівень театру. Ми з *Дрейком* так багато спілкувалися, бо він зустрічався з моїм оператором *Лейрдом*. Він ще не був готовий до камінг-ауту. Люди припускали те, що хотіли припускати. Сьогоднішня вечір була колаборацією. Він оголосив про їхні заручини, і він дражнив це відео під назвою "Він зробив пропозицію!", де ми в ресторані, і він показує мені величезну каблучку. Це клікбейт. Потім, коли ви відтворюєте все відео, він запрошує мене на весілля. Це приносить нам обом перегляди та нових підписників. Він робив мені послугу".

Я моргнув їй. "То ти з ним не зустрічаєшся".

"Ні! Я ні з ким не зустрічаюся. І, напевно, ніколи не буду, ніколи більше, якщо тобі від цього стане легше". Тоді її підборіддя почало тремтіти. "І не хвилюйся, я більше ніколи не спробую тебе поцілувати. Гидота, правда?" На останньому слові її голос надломився.

Я похитав головою. "Я не розумію тебе. Ти *хотіла*, щоб я поцілував тебе у відповідь? Ти хотіла, щоб я здешевив нашу дружбу чимось, що для тебе нічого не означає? Хотіла інтрижки? Для мене це не гра, Ванесса. Поцілунок з тобою *багато* для мене значить".

Вона моргнула мені крізь сльози. "Це... це так?"

"Звісно, що так. Як ти взагалі можеш мене про це питати?"

Вона шморгнула носом. "Але... але ти не поцілував мене у відповідь."

"Ти була *п'яною*", - сказав я. "Ти була така п'яна, що мені довелося нести тебе додому. Я не цілую п'яних жінок. Навіть якщо хочу. А потім ти сказала, що це була помилка, що ти..." Я не закінчив. Не зміг.

Я зупинився на довгу мить, відвернувшись від неї. Я провів рукою по бороді, а потім подивився їй в очі. "Я хотів поцілувати тебе майже кожного дня, відколи ми познайомилися".

І ось воно з'явилося. У всесвіті.

Вона витріщилася на мене, втративши дар мови. Шокована.

Після цього вже нічого не буде як раніше.

Я замислилася, скільки шкоди було завдано, чи були б ми зараз друзями. Ми могли б забути про її п'яний вчинок. Але не це. Мої односторонні почуття були б занадто сильними.

Я чекав на розчарування, яке, я знав, неминуче настане. Лагідне "Я не бачу тебе таким" або "Це я, а не ти".

Вона подивилася на мене широкими вибачливими очима і облизала губи. "Адріане, я теж хотіла поцілувати тебе майже кожен день з того дня, як ми познайомилися".

Це вдарило мене, наче буря, що відчинила двері. Усе всередині мене вибухнуло хаосом. Моє серце почало калатати, коли надія прорвалася крізь мене.

У куточках її вуст з'явилася легенька посмішка. "І я не п'яна..."

Я посміхнувся і скоротив відстань між нами, перш ніж вона зробила ще один вдих.

РОЗДІЛ 22

ДІЗНАЙТЕСЯ СЕКРЕТНИЙ ТРЮК НОМЕР ОДИН ДЛЯ ІДЕАЛЬНОГО ПРЕСУ!

ВАНЕССА

Він врізався в мене.

І я маю на увазі, що він розбився. Від удару в мене перехопило подих, і метелики пурхнули з живота прямо в промежину.

Його руки загрибали моє волосся, його борода дряпала моє обличчя, а його губи тепло притискалися до моїх вуст...

Це.

Це був поцілунок, якого він не поцілував мене минулої ночі. Це був поцілунок, який здавався тисячею поцілунків, що накопичилися і злилися в один. Він тримав це в собі тижнями. І я знала, бо я теж.

"Не можу повірити, що ти поїхала до Вермільйону без мене", - він дихав мені в обличчя, посміхаючись.

"Мені це не сподобалося", - прошепотіла я.

Він ніжно прикусив мою нижню губу. "Брехуха". Він посміхнувся до моїх губ, а потім знову поглинув мене.

Боже мій, він добре цілувався.

Він провів ротом по моїй щелепі, по шиї, по оголеній шкірі ключиці, і я задихалася, відкинувши голову назад. Я все ще була в куртці, і він стягував її з моїх плечей, поки вона не зачепилася за спину на згинах моїх ліктів. Я скинула її, і вона впала на підлогу позаду мене.

Його дихання було уривчастим. Він вже був твердий. Стояк тиснув крізь штани на передню частину моєї сукні.

"Ходімо до твоєї кімнати", - зітхнула я.

Він кивнув, а потім перекинув мене через плече. Я закричала, і він повернув нас до дверей своєї спальні.

"Зачекай, зачекай! Радіоняня!" сказала я, хихикаючи, постукуючи його по плечу.

Він відступив назад і нахилив мене через стіл, щоб я могла вхопитися за нього, сміючись. Потім він потягнув мене прямо до своєї спальні.

Я ніколи не була там раніше. Відчуття було таке, ніби він щойно забрав мене у своє лігво, якесь внутрішнє святилище, куди мене ніколи не запрошували зазирнути.

Вона пахла ним і виглядала так само, як і решта квартири. Темні меблі і сіре покривало на ліжку, чистота і порядок. Я хотіла роззирнутися, але в мене були більш нагальні справи.

Він посадив мене на край ліжка і став між моїми ногами, цілуючи мене, простягаючи руку до моєї спини, щоб розстебнути блискавку.

Я смикнула його за пряжку ремня, і він зняв сорочку. Потім він відступив назад, щоб зняти штани, поки я викручувалася з сукні. Коли він стягнув труси і його пеніс вискочив назовні, я завмерла, намагаючись витягнути руку з бюстгальтера. "Якого біса..." Я дихала.

Це було дивовижно.

Захоплює дух.

Це був той момент у ресторані хібаці, коли шеф-кухар робить якусь божевільну річ з рисом, і ти розумієш, що тебе чекає гарне шоу.

Я повернулася на бік і потягнулася до телефону на тумбочці.

"Що ти робиш?" - запитав він.

"Дзвоню Крістен. Я повинен сказати їй, що пророцтво правдиве".

Він пирхнув. "Ну, ти можеш почекати до кінця?"

Я повернулася до нього. "Але що, якщо мені потрібні поради? Найкращі практики? Я не готова до цього, Едріане". Я витріщився на нього. "Боже, не дивно, що у тебе такий прес. Ти хрустиш кожного разу, коли встаєш. Наче там висить двадцятип'ятикілограмова гантель".

Він засміявся і заліз на ліжку, ковзаючи по мені. Він закінчив знімати мій ліфчик і почав цілувати мене між грудьми, вниз по животу.

Тепло випромінювалося від цієї штуки, як від світлового меча. Я дивилась, як його голова опускається все нижче по моєму тілу. "А що, якщо я не зможу її підняти?" Я дихала.

Пальці обхопили пояс моєї нижньої білизни і потягнули її вниз по стегнах. "Я зроблю важку роботу", - сказав він, перекидаючи мої трусики через плече. Він потягнувся до шухляди тумбочки і витягнув презерватив. Він розірвав обгортку зубами. Це був "Магнум". Я боялася, що він все одно не влізе.

Я піднялася на ліктях, щоб спостерігати, як він його одягає. Його очі ковзали по моєму тілу, поки він це робив, вбираючи мене в себе. Я бачила, як сильно він мене хотів. Він виглядав так, ніби збирався трахнути мене в узголів'я ліжка, і я була повністю готова до цього.

Мені потрібно було насолоджуватися кожною секундою. Притулитися губами до кожної поверхні, на яку я безсоромно витріщалася останні кілька тижнів. Я збиралася ставитися до його тіла, як до декадентського десерту в кінці чудової вечері - бо насправді він був саме таким. Він був найвеличнішим з фіналів добре прожитого життя. Вишенькою на торті.

Він, швидше за все, був останнім чоловіком, з яким я коли-небудь переспала.

І мені спало на думку, що це було б правдою, навіть якби я, можливо, не помирала.

РОЗДІЛ 23

ДІЗНАЙСЯ, ЯКА ЗНАМЕНИТИСТЬ Є ТВОЄЮ ДРУГОЮ ПОЛОВИНКОЮ!

АДРІАН

У **МЕНЕ** *ніколи* не було такого сексу. Сказати, що це було весело - це нічого не сказати. Вона була такою ж грайливою в ліжку, як і поза ним, і не мала жодних проблем з тим, щоб попросити мене про те, чого вона хотіла. Ми не могли насититися одне одним. Ми будили одне одного посеред ночі. Я спав близько трьох годин.

Мені подобалася унікальна мова її ласки. Вона лазила по мені і досліджувала мене. Висіла на шії і цілувала моє адамове яблуко, обіймала мене ззаду, поки я готував для нас опівнічний перекус, відскакувала від мене і бумерангом поверталася назад. Вона кинулася до мене, притулилася до мене, вмостилася на моїх колінах, засипала мене поцілунками. Шкода, що я не зміг відкрити цей рівень раніше. Якби я зустрів її багато років тому. У середній школі. У початковій школі. У минулому житті. Все це здавалося втраченим часом.

Був ранок вівторка, і я готувався йти до офісу. На вихідних я розібрався з обвинуваченням Аннабель. Сьогодні її мали виписати з лікарні прямо до реабілітаційного центру в Айові. Соня і Джеральд забирали її.

Вона спеціально попросила, щоб Ванесса не приходила. Вона не хотіла її бачити. Вона була зла на сестру, ймовірно, за те, що та заблокувала її кредитні картки та телефон. Ванесса виглядала ображеною, але вона була просто рада, що Аннабель отримує допомогу.

Я стояв над ліжком, одягаючи краватку, і посміхався до сплячої жінки, загорнувшись у мою ковдру.

Мені подобалося, що Ванесса була в моєму ліжку. Мені подобалося прокидатися і притискати її до себе, замість того, щоб дивитися на стіну між нами або чекати, поки вона прокинеться і напише мені смс. Я любив запах її волосся на моїх подушках і те, що вона говорила, коли була напівсонною. Мені подобалося, коли я прокидалася з Грейс і приносив її назад, щоб дати їй пляшечку між нами в ліжку, і ми відчували себе маленькою сім'єю.

Куточки моїх губ опустилися.

Грейс.

Найкращим сценарієм було те, що Аннабель вилікується і забере свою доньку назад. Тоді я зміг би бачитися з нею. А оскільки Аннабель проходила реабілітацію, шанси на це були непогані.

Мене турбувало інше. Причина, по якій Ванесса не могла сама удочерити Грейс.

Незабаром вона повернеться на роботу.

Насправді, чим швидше Грейс піде, тим швидше піде і Ванесса. І мені не подобалося, як це буде виглядати. Ні в якому разі.

Ванесса зазвичай так часто відлучалася, що навіть не залишала тут місця. Всі її речі були на складі протягом останніх двох років. Вона винайняла квартиру, бо планувала побути вдома кілька місяців, щоб допомогти сестрі з дитиною. Потім вона розлучилася з Грейс і застрягла тут. Але коли все це закінчилося... як *я-ми-вписалися* в це?

Я не літав. А якби й літав, то не міг би покинути роботу на кілька тижнів, щоб подорожувати з нею світом. А вона не могла залишитися тут і знімати відео. Не в довгостроковій перспективі. Вона вже хапалася за соломинку, намагаючись придумати контент, як це було...

Але я намагався не дивитися на сонце.

До завершення дев'яностоденної програми Аннабель залишалися місяці. Після цього вона переїде до центру тверезого життя. Вона не змогла б залишити там Грейс. Це означало, що Ванессі залишалось ще кілька місяців до від'їзду. У нас був час, щоб все обдумати.

Ванесса прокинулася, і я посміхнувся до неї. Вона сонно подивилася на мене. "Куди ти йдеш?" - запитала вона, протираючи очі.

"Мені треба йти на роботу".

Вона надула губи. "Оууу. Залишайся зі мною."

"Я не можу". Я посміхнувся, зав'язуючи краватку. "Я переодів Грейс і дав їй пляшечку. Дав Гаррі його ліки і поклав трохи вологої їжі. Сатана був нагодований."

Вона засміялася. Вона скинула з себе ковдру і потягнулася, як кішка.

Вона була гола.

Руки застигли на краватці.

Вона подивилася на мене через плече і пустотливо посміхнулася, а потім схопила свою футболку, натягнула її через голову і пішла до ванної чистити зуби. Коли вона вийшла, то почала стрибати в свої піжамні штанці.

"Куди ти йдеш?" запитав я.

Вона знизала плечима. "Ти їдеш. Я мушу йти додому". Вона залізла на матрац, стала на коліна на краю мого ліжка і обхопила мене руками, стискаючи мою талію.

"Ти не підеш додому". Я посміхнувся. "Я *взагалі* не хочу, щоб ти йшла додому. Насправді, я думаю, що ми повинні вирізати двері між нашими квартирами. Використовувати твою як комірчину".

Вона засміялася і посміхнулася до мене, поклавши підборіддя мені на груди. "То я залишуся тут, поки ти підеш на роботу?"

"Я дам тобі ключ."

"Я пориюся в твоїй аптечці".

"Дайте мені знати, якщо щось прострочено".

Вона посміхнулася. "І що з того? Це означає, що я тепер твоя дівчина?" Вона прикусила нижню губу і підняла брови.

Я пригладив її волосся на маківці й серйозно подивився на неї. "Цей титул навіть не вартий того, що це таке".

І я мав на увазі це. Не вийшло. Це було дико неадекватно.

Вона подивилася на мене. "Слухай, оскільки ми тепер ексклюзивні, ми можемо перестати використовувати презервативи, якщо хочеш. Але спершу ми обидва повинні пройти тестування на ЗПСШ", - сказала вона, суворо дивлячись на мене.

"Гаразд." Це була непогана ідея. Я завжди використовувала захист, але ніколи не можна бути надто безпечним. "А як щодо контролю за народжуваністю?"

Вона знизала плечима. "Мої труби перев'язані".

Я смикнула обличчя назад. "Що? Чому?"

"Тому що я не хочу випадково завагітніти і передати свої паскудні гени".

Я пирхнув. "Гаразд..."

Її посмішка трохи опустилася. "Тебе це турбує?"

Я похитав головою. "Ні. Не зовсім. Є більше, ніж один спосіб мати дітей, якщо ти хочеш їх мати. І мені все одно, чи будеш ти їх мати, чи ні. Просто це така постійна процедура".

"Ну, мені потрібне було постійне рішення. Я цілу вічність шукала лікаря, який би міг це зробити. Боронь Боже, щоб жінка у свої двадцять знала, що вона хоче робити зі своїми матковими трубами". Вона прикусила мою нижню губу. "У мене для тебе різдвяний подарунок", - прошепотіла вона мені на вуста.

Я зробив зневажливий звук у глибині горла і хотів поцілувати її знову, але вона похитала головою і обійняла мене за шию. "Я мушу віддати це тобі зараз, щоб ти міг подумати про це".

Я посміхнулася. "Гаразд. Тоді давай його мені зараз".

Вона прикусила губу і подивилася на мене. "Я провела нас у Барсуче лігво".

Я відтягнув обличчя назад і посміхнувся до неї. "Ти це зробила? Коли?"

"Завтра".

А-а-а-а. *Бляха*.

"Я знаю, що ти скажеш, і в мене вже є план".

Я похитав головою. "Я не можу літати. Ти ж знаєш." І Бог свідок, я не міг дозволити собі пропустити ще одну роботу.

"Я знаю, ти *думаєш*, що не вмієш літати. Але вислухай мене, - сказала вона. "Я багато думала про це. Сьогодні ввечері ми вечеряємо в аеропорту. Ми приїжджаємо туди за три години до вильоту. У терміналі є місце, де я люблю їсти, і ми можемо добре випити і подивитися на літаки на злітній смузі, як невелику дозу імерсійної терапії. Це лише тригодинний політ, і я дістала нам квитки в перший клас. Ми займемо свої місця з напоями в руках і матимемо достатньо часу, щоб освоїтися і звикнути до літака ще до того, як він від'їде від виходу з аеропорту. Я завантажила п'ятий сезон *"Офісу"*, щоб подивитися його в повітрі, і попросила Йога Леді зробити тобі масажер з ефірними оліями

лаванди та евкаліпта, щоб зняти тривожність. А потім, коли ми прилетіли, ми зупинилися в чудовому п'ятизірковому готелі на березі моря і повечеряли в *Badger Den*. Це найкраща мотивація для подолання страху".

Я затулив рота рукою. "А якщо я не зможу потрапити на літак?"

Вона знизала плечима. "Тоді ти не зможеш сісти в літак. Все, що я прошу, це *спробувати*".

Я видихнув через ніс. Гадаю, я мав би врешті-решт розібратися з цим лайном. Моя дівчина була відеоблогером. Нам потрібно було кудись літати. Якщо я не міг літати, це означало, що я не міг приїжджати до неї, навіть коли міг вирватися на кілька днів. І вона мала рацію, Борсукове лігво було досить дивовижною нагородою - навіть якщо це були три години того, що, я був упевнений, було справжнім пеклом.

"Хто дивиться за Грейс?" похмуро запитав я.

Вона посміхнулася, як завжди, радісною, пухирчастою посмішкою. "Тато і Соня. Соня каже, що йому приємно бачити, що його зусилля приносять плоди".

"А Гаррі Поппінс?"

"Беккі. Я вже написала їй".

Я вигнув брову. "Ти писав моїй асистентці?"

"Я пишу всім твоїм людям. Всі твої люди тепер мої люди, пам'ятаєш?"

Я пирхнув.

"Ну ж бо. Будь ласка?" Вона здригнулася.

Я почекав ще хвилину. "Гаразд. Давай спробуємо."

Вона жваво заплескала в долоні. "Гаразд, тож я маю для тебе пораду. Невеличкий життєвий коучинг".

Я похмуро зітхнув. "Що?"

"Не думай про це поки що. Не думай про це, поки це не станеться".

Я потер лоба. "Так, у мене таке відчуття, що це неможливо".

"Знаєте, як буває, коли запізнюєшся, ти весь у стресі? Зі мною такого не буває. Ніколи. Якщо я маю бути десь о другій і знаю, що не буду там до другої п'ятнадцять, я не дозволяю собі нервувати до другої. Тому що до цього часу я ще не запізнився. Все, що я роблю - це відчуваю стрес через те, що ще не сталося".

"Так, але ти знаєш, що це станеться. Ти знаєш, що це станеться."

"Це просто погляд на сонце, Едріане. До біса те, що буде. Не зациклюйся на тому, що має статися. Або, в даному випадку, на тому, що *може* статися. Тому що хто знає, ти можеш дістатися туди і зрозуміти, що ти все це вигадав у своїй голові. Можливо, ти сядеш у літак і зрозумієш, що ти сильніший, ніж ти думаєш, і здатний на все". Вона посміхнулася мені. "І ти здатний. Я ніколи не знала нікого більш здібного, ніж ти".

Вона ніжно поцілувала мене. Потім зіскочила з ліжка і пішла до ванної кімнати. Я дивився їй услід і чекав, поки за нею зачиняться двері, перш ніж затулити рукою своє калатаюче серце. Той факт, що я відчував, що не можу перевести подих, а ми ще навіть не вийшли з квартири, мав би свідчити про це.

Мій день пройшов не дуже добре. Я не міг зосередитися на роботі. Я постійно думав про політ на літаку. Це було смішно, і я злилася на себе.

Що в цьому такого? Це було три години. І все. За три години я можу зробити все, що завгодно. Я тиждень сидів у в'язниці і брав інтерв'ю у клієнта, який зарубав сокирою свого сусіда. Я не міг сісти на довбаний літак?

Я намагався викинути це з голови, як вона і сказала. Вона була права. Можливо, якби я не дозволив собі зациклюватися на цьому, я мін б просто з'явитися і відірвати пластир. Я б зайшов на літак і просто зробив це.

Через десять годин ми були на стоянці аеропорту. Грейс вже висадили. Наші сумки були в багажнику. Ми зареєструвалися онлайн, і Ванесса намастила ефірними оліями мої больові точки і тримала мене за руку всю дорогу.

У мене почалася панічна атака ще до того, як я вийшов з машини.

РОЗДІЛ 24

7 МАЛЕНЬКИХ МІСТЕЧОК, ЯКІ ВИ ПОВИННІ ВІДВІДАТИ У СВОЄМУ ЖИТТІ (ВИ ПОЛЮБИТЕ #1)

ВАНЕССА

Ми їхали крихітною головною вулицею з величезною гірляндою "ЩАСЛИВОГО РІЗДВА", що висіла над входом. Це був Святвечір, і ми щойно приїхали до Небраски, щоб провести свято з мамою і татом Едріана.

Всі підприємства були прикрашені до свята різдвяними вогнями та вінками. Йшов легенький сніг, а тротуарами метушилися люди в куртках і з пакетами на руках.

"Це місто виглядає, як у фільмі Hallmark", - сказала я, погладжуючи Гаррі Пупінса, що сидів у мене на колінах. "Я відчуваю себе дівчиною з великого міста, яка ось-ось дізнається про дух Різдва від красивого місцевого холостяка в грубому светрі з оленями".

Адріан розсміявся. "Сподіваюся, що ні, бо цей светр не мій". Потім його посмішка трохи спала. "Мені шкода", - сказав він знову. "Шкода, що ми не змогли прилетіти сюди".

Напад паніки в аеропорту стався чотири дні тому, а він все ще вибачався за нього. Він не мусив.

"Все гаразд", - повторила я. "Я ж казала, що ціную твою спробу".

Його щелепа відвисла. "Це не добре."

"Коли мені треба буде робити якісь справи за кордоном, я просто поїду без тебе, - сказала я. - "Я повернуся так швидко, як тільки зможу."

Зморшки на його лобі стали ще глибшими. Це припущення, очевидно, не допомагало.

Я поклала руку на його руку. "Або ми можемо зайнятися місцевими справами, щоб я могла залишитися з тобою. Ми можемо зробити серію передач про найкращі готелі Міннесоти на вихідних. А коли у тебе буде вільний час, ми помандруємо на круїзних лайнерах і поїдемо в автоподорожі, як ця. Орендуй автофургон і досліджуй всі круті кемпінги. Ми що-небудь придумаємо. Це не так вже й складно."

Але я бачила по комплекції його тіла, що це так.

Він був розчарований у собі. Це була людина, яка не звикла зазнавати невдач. У чому б то не було.

"Я думав, що це може статися, - зізнався я. - "У мене є запасний різдвяний подарунок для тебе і все таке".

Він подивився на мене зі слабкою посмішкою.

Я думаю, що на додачу до цього, він був у стресі через ці вихідні, через те, що знову побачиться з батьком. Я повністю планувала змазати всю цю ситуацію. Я збиралась переконатися, що він добре проведе час, незважаючи ні на що. Я б затягнула його в комірчину для мінету, якби цього вимагали обставини.

Я сподівалась, що цього вимагають обставини.

Ми проїхали ще дві хвилини, а потім звернули на обсажену деревами дорогу до красивого вікторіанського будинку. Адріан зупинився позаду старого джипа і поставив машину на стоянку. Він не поворухнувся, щоб вийти.

"Це все?" запитала я, дивлячись на нього.

Він сидів і дивився на будинок. "Я не був тут майже двадцять років", - тихо промовив він.

"Як воно виглядає?"

"Добре. Виглядає дуже добре. Він піклувався про це."

Я визирнула назад через лобове скло. Це був будинок, з якого пахло корицею. На карнизі висіли білі різдвяні гірлянди, а на входних дверях висів величезний вінок. Це нагадало мені внутрішню частину різдвяної снігової кулі або щось подібне.

"Чому ти не був тут?" - запитала я.

Він поставив лікоть на підвіконня і потер лоба. "Я приїжджав сюди щоліта. Ми всі приїжджали. Усі кузени. Це був будинок моїх дідуся з бабусею. Я перестав приїжджати, коли мій батько пішов".

"Чому?"

Він трохи похитав головою, все ще дивлячись у вітрове скло. "Я не хотів ризикувати, щоб побачити його. А мама була не в собі. Я не міг її залишити".

Я насміхалась. "Ага. Я знаю, як це. Бути єдиним, у кого все в порядку", - пробурмотіла я. Я озирнулася на входні двері. Вони були обсажені маленькими освітленими соснами. Дуже зі смаком. Всі вікна були освітлені і теплі. "Це класний будинок".

"Він був у нашій родині стільки, скільки я себе пам'ятаю. Мій дядько купив його, коли помер мій дідусь. Потім він поїхав на пенсію до Флориди. Продав його Річарду на початку цього року". Він зробив паузу на кілька ударів серця. "Я радий, що мама буде жити в ньому. Їй подобаються такі будинки. Вона завжди любила приїжджати сюди".

Я звузила очі. "Це снігоочисник на передній частині його вантажівки?" запитала я, примружившись на старий "Форд", припаркований перед нами між будинком і гаражем.

"Якщо ти тут живеш, ти маєш допомагати. У них не так багато інфраструктури. Мама казала, що він теж у міській раді".

"Ого, і ось ти тут, з однією роботою і жодних політичних амбіцій. Я трохи розчароваа в тобі."

Він посміхнувся, але не зробив жодного руху, щоб вийти з машини. Ми сиділи, мовчки дивлячись на будинок.

"Раніше я всім казав, що ненавиджу приїжджати сюди", - тихо сказав він.

"Чому?"

"Тому що я не міг. Легше було прикинутися, що не хочу. Я не хотів, щоб мама почувалася погано через те, що я залишив піклуватися про неї. І я не хотів навіть собі зізнатися, як сильно я скучив за цим будинком". Він зробив паузу. "Гадаю, якщо рішення не прийжджати було моїм, то це робило його чимось, що я контролював. Навіть якщо це не так".

Я зітхнула. "Копінг-механізми. Хіба це не дивно, що ми робимо, щоб бути в порядку? Принаймні, ти знову повернешся додому, - сказала я. - "І, можливо, твоя стара кімната не буде заповнена іржавими велосипедами".

Він засміявся.

Грейс зашуміла на задньому сидінні, і це був наш сигнал вийти. Скоро їй знадобиться зміна підгузків і пляшечка.

Адріан глибоко вдихнув і штовхнув дверцята машини. Щойно він це зробив, двері будинку також відчинилися, і чоловік бігцем спустився вниз по сходах, щоб привітати нас. Це мав бути батько Едріана, бо він виглядав дуже схожим на нього. І всі мої занепокоєння щодо дивних стосунків між цими двома були миттєво розвіяні. Його батько одразу ж обійняв його.

Це зайняло в Адріана секунду. Наче старі рефлексії все ще працювали. Але потім він обійняв батька у відповідь, і за кілька хвилин обидва чоловіки плакали.

Мама Адріана стояла на вершині сходинок і дивилася на це, затуливши рот руками. Він теж плакав.

"Я скучив за тобою, синку", - пробурмотів Річард.

Адріан зробив паузу. "Я теж за тобою скучив".

* * *

Коли ми зайшли в будинок, Адріан посадив Грейс в автокрісло і обійняв маму. Коли він відпустив її, то повернувся до мене, сяючи. "Мамо, це Ванесса. Ванессо, це моя мама, Робін, і мій тато, Річард".

Річард вішав наші куртки на гачок для одягу, коли з-за рогу вийшла стара жінка в рожевому домашньому халаті.

"Адріане! Ти вдома!" - сказала вона, піднімаючи свої тонкі руки, щоб обійняти його.

Адріан поцілував її в щоку, а потім повернувся до мене за плечі. "Бабусю, це моя дівчина, Ванесса. Ванессо, це Одрі".

Маленька жінка засяяла, як різдвяна ялинка. "Адріане! Подружка?" Вона затулила долонями рот і подивилася на свого високого онука, її зелені очі були майже дитячими. "Ти збираєшся одружитися з нею?" Питання було таким невинним і милим.

"Я обіцяв, що одружуся з нею на її тридцятиріччя". Адріан підморгнув.

Вона нахилилася вперед і обійняла мене. "О, благословенне твоє серце". Вона відпустила мене і поплескала по щоці. "Вона красуня, справжня знахідка. Робін, він одружується! Це різдвяне диво!"

Вона повернулася до вітальні, і мені довелося прикривати свій сміх рукою. Адріан нахилився і прошепотів: "Здається, ти їй подобаєшся".

"Ми просто будемо ігнорувати різдвяне диво чи...?"

Він засміявся. "Я ніколи раніше ні з ким її не знайомив".

Адріан роздивлявся під'їзд. "Це місце виглядає дивовижно. Дерев'яна підлога!" - засміявся він, дивлячись вниз.

Робін посміхнулася. "Вони були під ковдрою". Вона здригнулася.

Будинок виглядав, як на фото в "*Доброму господарюванні*". І так, він пахнув корицею.

До входу вели розкішні сходи з темного дерева зі свіжою сосною гірляндою.. У вітальні стояв величезний камін, в якому палахкотів вогонь, і блискуча різдвяна ялинка, прикрашена, як у фойє п'ятизіркового готелю.

Кожен сантиметр будинку виглядав ретельно відреставрованим.

"Я не можу передати, наскільки я щаслива, що ви тут", - сказала Робін.

Річард посміхнувся. "Ми підібрали спеціальну пляшку вина спеціально для тебе. "Ферма Буна".

Адріан почервонів, а Річард розсміявся. "Я жартую."

Річард схопив наші сумки, посміхаючись. "Ходімо, я покажу вам вашу кімнату. Ви, діти, можете розташовуватися. Повечеряємо, коли будете готові".

У нашій кімнаті було ліжко з балдахіном з червоного дерева та окрема ванна кімната з ванною на кігтях. У каміні вже горів вогонь, ворушилися поліна. Було дуже романтично. Ці вихідні мали бути епічними.

Ми повечеряли, а потім випили у вітальні. І Робін, і Річард були чудовими, а Адріан провів добру годину, спілкуючись з батьком. Бабуся Адріана втомилася і рано пішла спати. Їй сподобався Гаррі Пупсінс, і вона взяла його до себе в кімнату, коли йшла. Ми з Едріан ще трохи поспілкувалися з Річардом і Робіном. Опівночі ми розійшлися і пішли спати.

Повернувшись до нашої кімнати, Едріан посадив Грейс у свою коляску Pack 'n Play.

Як тільки його руки звільнилися, він розчистив простір між нами і притягнув мене до себе в поцілунку. Це було пристрасніше, ніж зазвичай, і я не очікувала цього.

"Ого", - сказала я йому в губи.

"Дякую", - прошепотів він.

"За що?" затамувавши подих, запитала я.

"За те, що приїхала. За те, що змусила мене приїхати. За те, що змусила мене подивитися на речі по-іншому". Його очі рухалися туди-сюди між моїми. "Свята ніколи нічого не значили для мене. Але це свято має."

"Чому?" Я посміхнулася.

"Тому що він у нас перший. Тому що з тобою все краще. Тому що я знайшов людину, без якої не можу жити".

Мої губи трохи опустилися. "Не кажи так".

"Не казати що?" - прошепотів він.

"Що ти не можеш без мене жити".

Він похитав головою. "Чому?"

"Тому що це нерозумно так казати. Я не хочу знати, що ти не захочеш жити, якщо мене не буде. Це не комплімент. Це взагалі-то мій найгірший кошмар".

Він посміхнувся мені. "Гаразд. Я знайшов людину, з якою хочу поділитися всім. Так краще?"

Я кивнула. "Так. Краще."

Він посміхнувся.

Я кивнула йому. "Гей, що ти думаєш про те, щоб подарувати Гаррі Пупінса твій бабусі?"

Він відвернув обличчя назад. "Ти хочеш віддати нашого пса?"

Я знизилася плечима. "Ну, насправді це не *наш* пес. Ми його виховуємо. І наш спосіб життя не сприяє довготривалому володінню собакою, якщо подумати. Він дуже подобається твоїй бабусі. І ти помітив, що він її не кусає?"

Він насміхався. "Боже, ти можеш собі уявити собаку з зубами?"

"Ти можеш уявити цю собаку як дракона?"

Адріан засміявся.

"Напевно, твоя бабуся нагадує йому попередню власницю, чи щось таке. Ми могли б домовитися зі службою порятунку, оплатити адопцію за неї в якості подарунка".

Він, здавалося, обмірковував це. "Мабуть, ти маєш рацію. Ймовірно, він був би щасливішим тут. Вдома завжди хтось є. Я буду сумувати за цим маленьким засранцем."

Я засміялася. "Ми могли б завести ще одного собаку, якщо тобі не вистачає свого. Врятуємо ще одне життя."

Він посміхнувся мені. "Мені подобається, що ти така хороша людина. Ти змушуєш мене теж хотіти бути кращою людиною".

Я потерлась носом об його ніс. "Ти вже став кращою людиною".

Його очі перемістилися на мої губи, а потім повернулися назад. "Ти готова до свого різдвяного подарунка?"

Я похитала головою. "Ти не хочеш почекати до завтра?"

"Опівночі. Це Різдво."

"Це твій член у коробці? Бо якщо так, то я дуже хочу його відкрити".

Він розсміявся. "Ні. Хоча не соромся відкривати цей подарунок так часто, як захочеш".

Я пирхнула.

Він витягнув щось із кишені і вклав мені в руку. Маленький плаский пакунок, загорнутий в обгортковий папір від цукеркової тростини.

"Це подарункова картка?" запитала я, розгортаючи папір.

Це була бляшанка з-під "Альтоїдів".

"Я не хотів, щоб ти мала уявлення про те, що в ньому, поки не побачиш", - сказав він.

Я посміхнулася і потрясла її біля вуха, і вона видала брязкітливий звук. Тоді я відкрила кришку і вдихнула повітря. Я на мить закліпав очима, не вірячи в те, що бачив.

Це був мамин перстень.

Я простягаю тремтячу руку, щоб доторкнутися до нього, ніби він несправжній. "Як ти...?" Я дихала.

"Я почав шукати його одразу після того, як ви сказали, що його вкрали".

З його рота вирвалося задушливе ридання.

"Адріане... це..." Я похитала головою і подивилася на нього зі сльозами на очах. "Це найкращий різдвяний подарунок, який мені коли-небудь дарували", - прошепотіла я.

Він посміхнувся. Потім дістав обручку з бляшанки, одягнув мені на палець і нахилився, щоб поцілувати мене. Коли він повернувся, я стояла і дивилася на свою руку, змахуючи сльози.

"Дякую", - зітхнула я, дивлячись на нього.

Його зелені очі дивилися на мене. "Я віддав би тобі весь світ, якби міг". Він вивчав мене якусь мить. "Ти все це спланував, чи не так?"

"Що?" Я принохаласт.

"Ти знала, що я в тебе закохаюся. Що у мене не було жодного шансу."

Я посміхнулась. "Я хотіла б приписати собі більше заслуг. Але, чесно кажучи, з усіма моїми проблемами, я навіть не думала, що ти мене захочеш".

Він похитав головою. "Ти знала, що мої дідусь і бабуся прожили все життя в цьому будинку? Вони були найщасливішою парою, яку я коли-небудь знав. Моя бабуся вийшла заміж за мого дідуса через місяць після того, як вони познайомилися. Я ніколи не розумів цього. Я ніколи не уявляв, що колись буду настільки впевненим у комусь так скоро. Або взагалі коли-небудь. До тебе."

Він поклав свої теплі руки мені на щоки.

"Ти - повинь, Ванессо. Ти впливаєшся в мене, змиваючи все, що я вважав важливим, а потім заповнюєш мене по вінця, поки я не потону в тобі".

У мене відкрився рот, і я не могла навіть дихати. Ніхто ніколи не говорив мені нічого такого прекрасного. Ніколи.

"Адріане..."

Він похитав головою. "Ти не мусиш нічого казати. Це просто правда. І в мене ніколи не було вибору".

Сльози вирвалися на волю і покотилися по моїх щоках.

Мені так пощастило, що він піклувався про мене. І бути для нього іншою, ніж будь-хто інший.

Для мене він теж був іншим.

Я була закохана в цього чоловіка. Не було іншого способу сказати це. Я була закохана в нього. А він навіть не намагався змусити мене полюбити його. Він просто був тим, ким був.

Я бачила так багато світу. Але я *ніколи* не змогла б надивитися на Адріана. Навіть якби я отримала ціле життя на цій землі, щоб вийти за нього заміж і постаріти разом з ним, цього було б недостатньо.

Раптовий, бездонний, болючий смуток охопив мене. Невидимі пальці потягнулися вгору і задушили мене зсередини.

Я, напевно, помру. Скоро.

Це усвідомлення вразило мене так, як ніколи раніше. За всі роки мого життя з цією невідомістю я ніколи не відчувала її так глибоко в моїх кістках. Вона ніколи не була такою дикою.

Я завжди підозрювала, що помру молодою. Потім у мене почала боліти рука, і я зрозуміла, що помру. Здебільшого я була у мирі з цим. Я прожила чудове життя. Я ні про що не жалкувала. Але тепер все було інакше.

Я хотіла залишитися. Я хотіла залишитися з *ним*.

І той факт, що я не змогла, що я не змогла отримати від нього всього, чого хотіла, був спустошливим.

Я не хотіла його залишати.

Як міг Всесвіт показати мені, якою чистою, якою досконалою може бути любов, а потім вбити мене?

Хвиля горя накрила мене. Заборонена емоція, яку я ніколи не впускала в себе. Я подивився прямо на сонце, і воно вибухнуло, врізалось в мене і обпалило мене заживо.

Я почала плакати. Несамовиті, задущливі ридання.

Він обійняв мене. "Що сталося?"

Я похитала головою в його груди. "Я так боюся тебе втратити".

"Не втрапиш", - прошепотів він. "Ти *ніколи* мене не втрапиш".

Ні.

Було б навпаки.

Він би *мене* втратив.

РОЗДІЛ 25

10 ОЗНАК ТОГО, ЩО ВАШІ ІДЕАЛЬНІ СТОСУНКИ ЗНАДТО ГАРНІ, ЩОБ БУТИ ПРАВДОЮ

АДРІАН

Я прокинувся різдвяного ранку, обіймаючи її тепле тіло. На ній була лише мішкувата футболка. Її волосся було перекинute через одне плече, і я поцілував голу шкіру на її шиї, а вона схилила голову набік.

Вона пахла ваніллю. Вона пахла *домом*.

Я навіть не міг зрозуміти, як я жив без неї колись. Як я жив, не знаючи її. Тепер я тягнувся до неї, як кімнатна рослина до сонячного вікна. Я відчував себе найщасливішою людиною в світі.

Різдво було одним з найкращих у моєму житті. Ми снідали і відкривали подарунки. Я подарувала Річарду і мамі кавоварку для еспreso. Меншу, менш вульгарну (як назвала її Ванесса) версію тієї, що стояла на моїй власній кухні. Ми отримали дозвіл від рятувальників і поговорили з Річардом і мамою про Гаррі. Бабуся вже тримала його на руках, коли ми їй розповіли, і була дуже схвильована.

Каблучка матері Ванесси була моїм головним подарунком для неї. Коли все було сказано і зроблено, я міг би купити п'ять каблучок за ту ціну, яку мені коштувало знайти цю, але я б не проміняв її ні за що на світі. Вираз її обличчя, коли вона його побачила, був безцінним.

Я також подарував їй *офісну* сорочку з обличчям Джима і написом BEARS, BEETS, BATTLESTAR GALACTICA спереду. Вона була в захваті.

Оскільки з "Борсуковим лігвом" нічого не вийшло, вона принесла мені пляшку "Шато Лафіт Ротшильд Пойяк" 2010 року. Вона сказала, що це "бордо з сильним почуттям власної значущості" - дуже схоже на її батька. Її слова, не мої. Вона також купила мені мурашник, що було іронією долі, адже моїм останнім подарунком, який я їй подарував, ще на шляху до її квартири, було середовище проживання метеликів.

Після подарунків і обіду тато запропонував взяти Ванессу з собою на підлідну риболовлю. Я вирішив залишитися і провести деякий час з мамою і бабусею. Бабуся пішла подрімати хвилин через тридцять, а ми з мамою перейшли на всесезонну веранду на задньому дворі будинку з видом на ставок. Там був невеликий камін, і ми розташувалися на дивані. Ми могли бачити Річарда і Ванессу, як дві маленькі темні цяточки на білій замерзлій тундрі.

"Вона виняткова, - сказала мама, ставлячи чашку на журнальний столик. "І вона ідеально тобі підходить. Мені *ніколи не* подобалася Рейчел".

Я розсміявся. "Ти бачила її лише раз".

"Вона не могла дивитися мені в очі!"

Що ж, думаю, це має сенс.

"Дякую, що прийшов", - сказала мама. "Це багато для мене значить". Вона кивнула на ставок. "І для нього."

Я дивився у вікно на Ванессу і тата.

Ванесса була права. Мені потрібно було пробачити.

Я не усвідомлював, який тягар я носив на спині всі ці роки, поки він не зник.

Тепер це здавалося таким безглуздим, весь той час, що я його ненавидів. Мені здавалося, що якби я колись дав йому ще один шанс, то зрозумів би, що ніколи його не давав.

Сьогодні я отримав те, що втратив дуже давно. Можливо, це був він - а можливо, це було просто місце, де я зберігав свої почуття до нього. Так чи інакше, всередині мене з'явилося місце для інших речей. Кращих речей.

І я з нетерпінням чекав на них.

"Я радий, що ти щаслива, мамо. У тебе тут гарне життя. Я розумію, чому ти хотіла переїхати".

Вона посміхнулася. "Я щаслива. Справді щаслива." Потім вона, здавалося, щось згадала. "Ванесса сказала, що хоче поговорити зі мною про вступ до клубу, в якому вони з Крістен?"

Я почав давитися кавою. "Не приєднуйся." Я кашлянув і засміявся. "Повір мені. Ти дізнаєшся про нас із Джошем більше, ніж будь-коли хотіла б знати".

Мама посміхнулася. Вона штовхнула мене під руку. "Вона мені подобається. Знаєш, я думаю, що це доля, що ти зустрів цю дівчину".

І тоді мені довелося розсміятися, бо, здається, вперше в житті я справді повірив у це. Але яке ще може бути пояснення?

Якби я не зустрів Рейчел, я б не пішов до квартири Ванесси того ранку. Якби Беккі зайняла студію, коли вона була вільна, або якби Ванесса переїхала в інший будинок - чи навіть в інший підрозділ - ми б не зустрілися. Я б ніколи не знав ні її, ні Грейс.

Це, мабуть, доля. Зірки зійшлися. Якийсь генеральний план.

Я не був готовий до того, що Беккі щоранку надсилатиме мені на електронну пошту мій гороскоп, але я був готовий до того, що у всьому цьому може бути щось більше, ніж я думав.

Мама кивнула на дитину, яка спала в її гойдалці. "Чесно кажучи, я ніколи не думала, що ти будеш таким". Вона похитала головою. "І бути з такою, як Ванесса, навіть знаючи, що вона може бути хворою?" Вона посміхнулася мені. "Ти виріс хорошою людиною, Едріан. Я так пишаюся тобою".

Я наморщив лоба, дивлячись на неї. "Що ти маєш на увазі? Вона не хвора."

"Ні, я знаю." Вона відмахнулася від мене. "Але з БАС у неї завжди була можливість. Боже, ми з Річардом, мабуть, переглянули половину її відео після того, як ти сказала, що привезеш її. Вона *така* хороbra".

Я витріщився на неї. "Про що ти говориш? БАС - це випадковість".

Вона почухала брови. "Ну, так, здебільшого. Але це у неї сімейне. У неї є шанси п'ятдесят на п'ятдесят, що вона захворіє".

Я відчув, як колір зникає з мого обличчя. *Що?*

"Ви бачили це на її каналі?" запитав я, намагаючись зберегти рівний голос.

"Вона говорить про це майже в кожному своєму відео". Вона знову відмахнулася від мене. "Але ти це знав."

Я довго кліпав на неї очима.

"Мені треба переодягнути дитину", - сказав я, підводячись і намагаючись зберігати спокій. Я схопив Грейс і попрямував до своєї кімнати.

Як тільки я туди потрапив, я замкнув двері і витяг свій ноутбук. Я загуглив "Перше відео Ванесси Прайс" і натиснула "Пошук". Коли я побачив відео, яке шукав, датоване трьома роками раніше, я ввімкнув його, моє серце стукотіло у вухах.

На екрані з'явилася молодша Ванесса. "Привіт", - сказала вона, махаючи рукою в камеру. "Мене звати Ванесса Прайс".

Вона підняла склянку, в якій хлюпало щось темне.

"Вчора померла моя сестра. Я налила собі склянку самбуки і вирішила, що пити чисту було занадто гидко, тому додала туди трохи виноградного соку, що зробило тільки гірше. Я сиділа, дивилася на це і запитувала себе: "Ванессо, ти справді хочеш бути такою людиною, яка справляється з втратою, п'ючи паскудні коктейлі? І я вирішила, що ні. Я не хочу приглушати біль від трагічної і передчасної смерті моєї сестри огидними алкогольними напоями, тому що, по-перше, вона б цього не хотіла. А по-друге, я теж цього не хочу. Розумієте, я теж можу померти. А смерть все змінює. Я розповім про все це за хвилину.

"Якщо я знаю, що мої дні можуть бути злічені, я хочу насолоджуватися кожним днем. Я хочу насолоджуватися кожною річчю, яку я їм і п'ю, і всіма людьми, яких я зустрічаю, і кожною секундою на цій Землі. Я хочу сміятися. Я хочу досліджувати. Я хочу прожити своє життя, те, що залишилося від мого життя, як метелик на вітрі, і йти туди, куди мене веде світ. Я *точно* не хочу сидіти на своїй тупиковій роботі і чекати наступного платежу від моторошного старого з Монетта, штат Міссурі, який колись познайомився зі мною в онлайн-групі підтримки, а тепер надсилає мені рукописні любовні листи, написані скорописом". Вона нахилилася в камеру. "Дозвольте мені сказати вам, як людині, яка може мати смертельну хворобу, що немає нічого більш жахливого, ніж рукописний лист, написаний скорописом. Особливо, коли він супроводжується пакетом із його чомусь трохи вологим домашнім в'яленим м'ясом. Повірте мені.

"Отже, я перевела у готівку свої 401(k), всі 1023 долари. До речі, Патріку, я звільнилась. Вибач, що ти дізнався про це ось так. І я їду сьогодні. Негайно. Одразу після того, як завантажуватиме це відео. Взагалі-то, ні. Одразу після того, як влаштую дворову розпродаж, продам волосся і закладу коштовності. Тоді я поїду. Тож, можливо, завтра.

"Напевно, це ніхто не буде дивитися. Я навіть не знаю, для кого я це роблю. Але я вважаю, що якщо це призведе до того, що хоча б один долар буде пожертвований на дослідження або одна людина вирішить жити краще, то це того варте, чи не так? Тепер про мою сестру.

"Моя сестра померла від рідкісної смертельної хвороби, яка називається бічний аміотрофічний склероз. БАС. Ви, напевно, знаєте про це, тому що кілька років тому всі брали участь в Ice Bucket Challenge і обливалися крижаною водою на підтримку досліджень БАС.

"Я знаю про цю хворобу, тому що вона була частиною моєї ранньої пам'яті. Це моє сімейне прокляття. У моїй родині так званий сімейний БАС, тобто спадковий. Штам, від якого страждає моя сім'я, починається раніше і вбиває швидше, ніж спорадичний тип, а обмежені можливості лікування продовжують життя лише на три місяці. Конкретний мутований ген, який викликає це захворювання у моїй родині, ще не ідентифікований. Це означає, що я навіть не можу його перевірити". Вона зробила паузу. "Можливо, у мене в ДНК бомба уповільненої дії.

"У моєї бабусі було таке. Моя тітка хворіла. У моєї мами, хоча вона загинула в автокатастрофі ще до того, як БАС забрав її життя. У моєї сестри Мелані. І є п'ятдесятивідсоткова ймовірність, що і в мене теж..."

Що вона сказала після цього, я не знаю, тому що у мене почало дзвеніти у вухах.

Я крокував, але тепер мусив сісти. Я мусив сісти, інакше мої коліна підкошувалися.

50-відсоткова ймовірність?

Тобто, я знав про Мелані, але не знав про решту. Вона ніколи не розповідала мені, я не знав, цього не було у відео Дрейка або... Вона, напевно, думала, що я знаю, тому що...

Її рука...

Я почав хрипіти.

Її рука...

Вона казала мені. Вона казала мені, а я, бляха, не слухав. Я, бляха, не чув її.

Інформація поверталася до мене клаптиками, кожен шматочок прилипав, поки не складався в якийсь чорний, похмурий некролог.

Слабкість рук.

Її причини не ходити на побачення.

Її труби були перев'язані, вона сказала, що не може всиновити Грейс, бо її не буде тут через рік...

Ні... ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні.

Я не міг дихати.

Це була руйнівна куля для мого всесвіту. Усе зруйнувалося. Прекрасний вітраж розлетівся на тисячі уламків біля моїх ніг.

Вона, можливо, помирає. Кохання мого життя, можливо, помирає.

І мені довелося дивитися.

РОЗДІЛ 26

РЕЙТИНГВАШИХ НАЙГІРШИХ КОШМАРІВ!

ВАНЕССА

Після підлідної риболовлі я підтюпцем піднялась сходами і зайшла до нашої кімнати. Коли я увійшла, Адріан стояв перед каміном обличчям до дверей.

"Гей, - сказала я, знімаючи шапку. "Боже, я люблю твою сім'ю. Твій тато схожий на альпініста чи щось таке. Ти знаєш, що він..."

"Ти хвора?"

Я розплутала свій шарф. "Що?"

"Хвора", - повторив він. "Ти хвора? У тебе бічний аміотрофічний склероз?"

Я наморщила лоб. "Я не знаю..." Я розгублено дивилася на нього. "Чому ти питаєш мене про це?"

Я не знав... - зітхнув він.

Я моргнула йому. "Що ти не знав?"

Він похитав головою, і я зрозуміла, який він блідий. "Я не знав, що це спадкове".

Я відчула, як моє обличчя впало. "Що значить, ти не знав, що це спадкове?" обережно запитала я.

Він здригнувся від тремтіння. "Я не дивився всі твої відео. Я тільки... я тільки подивився те, де ти говорив про зустріч зі мною, а потім про перець-привид..."

"Примарні перці"? Це навіть не мій канал. Це канал Віллоу Ши. Це була колаборація." Мій шлунок впав. "Едріан, що ти кажеш? Ти хочеш сказати... що насправді не знала про це?"

"Я не знав", - повторив він.

А потім він почав хрипіти.

Я кинувся до нього. "Едріан!"

Він перевернувся на спину, обхопивши руками коліна, хапаючи ротом повітря.

"У тебе напад паніки. Сядь. Сядь." Моє серце гупало у вухах.

Мені знадобилася мить, щоб змусити його рухатися, але я нарешті підвела його до краю ліжка.

Я присіла перед ним навпочіпки. "Сповільни дихання. У тебе гіпервентиляція. Дихай носом. Вдих через ніс, видих через стиснуті губи".

Він зробив кілька важких вдихів.

"Тобі треба до лікаря", - пробурмотів він.

"Що?"

"Іди до лікаря. Я піду з тобою. Ми повинні знати, чи це те, що нам потрібно."

"Я... Адріане, не можна просто зайти в кабінет лікаря і вийти з діагнозом БАС. Для цього не існує тесту".

Він дивився мені в очі, тремтяче дихаючи через ніс. "Повинен бути тест на це. Людям ставлять діагноз".

"Діагноз ставиться шляхом виключення інших захворювань і спостереження за погіршенням стану. Це місяці й місяці тестувань, щоб виключити інші захворювання. Постановка діагнозу може зайняти рік..."

"Тоді йди і зроби це".

Я насміхалась. "Ні."

Він витріщився на мене.

"Ні, не буду. ВІЛ, Т-клітинна лейкемія людини, поліомієліт, вірус Західного Нілу, розсіяний склероз, мультифокальна моторна нейропатія, хвороба Кеннеді - всі вони імітують БАС. Я буду здавати аналізи на все це, мене будуть місяцями колупати в лікарні, і заради чого? Я або маю це, або *не маю*. А якщо є, то це смертельно. Вони нічого не зможуть з цим зробити".

Він моргнув мені. "Але... але що, якщо це не те, що є? Що, якщо *це* щось інше?"

Я знизала плечима. "Тоді це не буде прогресувати, і це не буде проблемою. Якщо через півроку вона не зникне, але більше нічого не зміниться, я знову піду на обстеження. Але найімовірніший претендент - зап'ястковий канал, і вони вже виключили це".

Він дивився на мене так, ніби я з'їхала з глузду. "Як ти можеш так жити?" - недовірливо запитав він.

Я похитала головою. "Який у мене вибір, Адріане? Який у мене вибір, окрім як жити так? Я *завжди* так жила".

Його дихання було уривчастим. Він виглядав так, ніби його зараз знудить. Я відчував, що мене теж зараз знудить.

Я сіла поруч з ним. "Слухай, давай просто заспокоїмося. Гаразд?" Я розтерла йому спину. "Ми можемо поговорити про це, коли ти заспокоїшся".

"Ні. Ми поговоримо про це зараз". Він так задихався, що йому знадобилася хвилинка, щоб сказати наступне. "Якщо у тебе немає діагнозу, як вони можуть призначити тобі правильні ліки?"

Я відчула, як моє серце розривається на шматки.

Він нічого не знаю. Нічого з цього. Нічого з того, що я думала, що він зробив. Як це сталося? Як щось таке велике вислизнуло з-під контролю?

"Адріане, - сказала я м'яко. "Я не буду приймати ніяких ліків".

Він застиг, дивлячись на мене. "Що?" - дихнув він. "Що ти маєш на увазі?"

"Я не шукаю лікування".

"Що ти, тобі *потрібні* ліки, є клінічні випробування..."

"Щоб я провела решту свого короткого життя на спинномозковій пункції і боролась з побічними ефектами, гіршими за саму хворобу? В обмін на, можливо, пару додаткових місяців тривалості життя? І це якщо вони не дадуть мені плацебо. А лікування?" Я насміхалась. "Ти знаєш, як мало існує ліків для лікування того, що у мене може бути? Знаєш, що вони роблять? Вони

дають мені три місяці, Едріан. Це все. Три додаткових місяці. Мелані приймала їх. У неї були головні болі і блювота, паморочилося в голові, вона так втомилася, що ледве могла тримати очі відкритими. Вона була підключена до крапельниці кожен день, вони повинні були постійно контролювати її кров і функцію печінки. Я не хочу так жити. Я буду прив'язана до лікарні, де мене лікують, я не зможу подорожувати..."

Вираз його обличчя можна було описати лише як жах.

"Але... що, якщо це прорив?" - запитав він. "Що, якщо це відбувається прямо зараз? Що, якщо вони знайдуть ліки, а ти не будеш брати участь у випробуваннях? Ванесса, ти повинна лікуватися..."

Я похитала головою. "Ні, не буду. Я буду проходити фізичну та логопедичну терапію віртуально, щоб я могла подорожувати. І коли мені знадобиться допомога з диханням, їжею та пересуванням, я зроблю ці кроки. Я буду робити все, що потрібно, щоб залишатися комфортною і незалежною якомога довше. Але я не буду приймати ліки і не буду брати участь у випробуваннях. Якщо у мене це буде, то вже буде занадто пізно. Штам моєї родини прогресує надто швидко. Жодне з багатообіцяючих досліджень, які вони проводять у цих випробуваннях, не зупиняє розвиток хвороби. Вони лише сповільнюють погіршення. На той час, коли мені поставлять діагноз і я потраплю у випробування, вже нічого не можна буде виправити - і що тоді? Я стану піддослідним кроликом? І все? Це все, що мені залишилося?"

Він не відповів. Він просто дивився на мене, важко дихаючи через ніс.

Я облизала губи. "Адріане, я хочу прожити своє найкраще життя. Я хочу подорожувати, шукати пригод, випити все вино, поки ще можу, сміятися і веселитися так довго, як тільки зможу. Я не хочу віддавати цій хворобі ні хвилини. І ти теж не повинен".

Він підвівся, і моя рука впала з його плеча. Він почав крокувати. "Ні." Він похитав головою. "Ні, ти не можеш. Ти маєш триматися якомога довше. Ти не знаєш, що може статися. Ти не знаєш, що вони можуть придумати..."

Я випустила довгий подих. "Немає жодного клінічного випробування, про яке б я не читала, чи дослідження, за яким би я не стежила. Дива не станеться. Принаймні, не вчасно для мене. Якщо у мене це буде, я помру. І все, про що я прошу - це зрозуміти, як я хочу продовжувати *жити*. Повірте мені. Це не спонтанне рішення. Я знаю, чого хочу. І я *не* передумую".

Він похитав головою зі сльозами на очах. "Ні. Я не дозволю тобі це зробити".

Я моргнула йому. "Не дозволиш мені зробити що?"

"Я не дозволю тобі здатися".

"Я не здаюся. Я просто обираю жити і померти на своїх умовах".

Він закрив простір між нами і поклав свої руки на мої руки. "Ми пара. Ми вирішуємо все разом, Ванесса. Ти повинна боротися з цим. Дозволь мені допомогти тобі боротися. Ми знайдемо найкращих лікарів у світі, ми поїдемо куди завгодно. Я полечу... - Він поперхнувся останнім словом, і моє серце знову розбилося.

"Ти не можеш цього виправити", - прошепотіла я. "Я знаю, що тобі важко, що ти не можеш це контролювати. Але Едріан, будь ласка. Мені потрібна твоя підтримка".

Його стражденні очі шукали мене. Потім він скинув свої долоні з моїх рук. Відвернувся і провів рукою по своєму волоссю.

"Ні. Я не підтримую". Він похитав головою і подивився на мене. "Я не дозволю тобі відмовитися від надії. Що, як буде прорив? Що, як ти зможеш прожити ще двадцять років?"

"А якщо я не зможу?" Я зірвалася. "Що, якщо у мене є лише один рік до того, як я не зможу ковтати або дихати без обладнання? Ще один рік до того, як я помру. Я хочу продовжувати жити своїм життям, Едріан. Я не збираюся витрачати дорогоцінний час, під'єднаною до крапельниць, у пастці в лікарнях у гонитві за веселкою".

Ми стояли і дивилися одне на одного, важко дихаючи.

"Я зроблю це з тобою чи без тебе", - сказала я зі сльозами на очах. "Будь ласка, не змушуй мене робити це без тебе".

Ми стояли в мовчазному протистоянні. Я бачила, як розбивається його серце. Воно тріснуло і розбилося об його обличчя. Міцне дерево з глибоким корінням, в яке влучила блискавка, розкололося посередині. Він виглядав миттєво змученим. Я ніколи не бачила його таким втомленим. Ніби якась життєва сила покинула його тіло з того часу, як я бачив його встаннє.

"Я просто хочу, щоб нічого цього не сталося", - прошепотів він.

Я змахнула сльозу зі щок. "Гаразд. Тоді давай забудемо, що це сталося. Давай зробимо щось веселе. Візьмемо напрокат снігоходи або покатаємося на тубінгах. Давай не спати допізна, пробуємо якісь акробатичні сексуальні рухи у ванній кімнаті. Отримаємо травму, яку не захочемо пояснювати лікарям швидкої допомоги".

Це викликало у мене крихітну посмішку - але вона не тривала довго. "Я повинна сказати своє слово, Ванессо."

Я моргнула йому. "Право голосу в моєму житті?"

"Це не просто твоє життя. Це впливає не тільки на тебе".

Я вправила щелепу.

Його очі благали мене. "Будь ласка. Люди борються з цим. Вони пробують все можливе..."

Я кивнула. "Так. Багато хто вирішує спробувати все. Це їхній вибір. Це був вибір Мелані. А це мій. І єдина людина, яка повинна його робити - це я".

Він похмуро дивився на мене з іншого кінця кімнати. Потім він сів на дамаське крісло і опустив обличчя в долоні, стискаючи пальцями шкіру голови.

"Я не хочу бути в полоні цієї хвороби, Адріане. Я не хочу витрачати своє життя на те, щоб задовольняти її "а що, якщо". Вона вже забрала у мене достатньо."

Він не підняв очей.

Я не була впевнена, але мені здалося, що він плаче.

Я хотіла сказати йому, що все буде добре, як він казав мені колись. Але я не могла. Я не хотіла давати йому фальшиву надію.

Тоді я зрозуміла, що того дня в його офісі, коли він сказав мені це, він не мав цього на увазі. Як він міг? Він не мав жодного уявлення, про що говорив.

Лише зараз він зрозумів, наскільки все це було безнадійно.

РОЗДІЛ 27

ВОНИ ДУМАЛИ, ЩО У НИХ Є ВСЕ, А ПОТІМ СТАЛОСЯ ЛИХО!

АДРІАН

Ми ходили по колу про це всю ніч. Я благав її, вона впиралася. Ми якось прикинулися, що повечеряли, а потім повернулися до своєї кімнати і продовжили з того, на чому зупинилися. Зрештою, ми заснули від повного виснаження.

Весь цей час я був у тому самому торнадо, що й вона. Я був в очах, у штилі, поки він нарастив навколо мене без мого відома, а тепер мене засмоктало у вихор, я кружляв у виючій чорноті, хапався за щось, щоб втриматися, але не було нічого. Вона не дала мені нічого, за що можна було б зачепитися. Нічого, що давало б мені надію.

Вчора я відвозив нас додому. Ми майже не розмовляли всі шість годин.

Ми не сварилися. Ми не злилися один на одного. Ми просто розходилися в думках, і нам не було про що говорити.

Коли ми проїжджали повз рекламний щит найбільшого в Міннесоті кондитерського магазину, вона помахала білим прапорцем і запитала, чи не хочу я туди піти. Я не хотіла. Я просто хотів повернутися додому. Я не був готовий до будь-яких пригод чи побічних поїздок. Я хотіла повернутися в наш простір, де мені не треба було прикидатися, що все гаразд, бо ми були на людях - бо я не була в порядку. *Зовсім.*

Я не знав, як прийняти цю ситуацію.

Я розуміла аргументацію Ванесси, але все одно не могла її підтримати.

Вона не знала, чи буде у неї така ж реакція на ліки, як у Мелані. Що, як вона переноситиме їх без побічних ефектів? Вона не дізнається, поки не спробує їх. Три місяці - це небагато, але вже щось. Це було краще, ніж нічого. Як вона могла викинути три місяці життя, навіть не спробувавши?

Що, як наступне клінічне дослідження принесе ліки? Або зупинить хворобу на півдорозі? Або взагалі повернуло б її назад? Що, якби це дослідження відбувалося зараз, а вона не брала в ньому участі?

Для мене це було неприйнятно. *Незбагненно.*

Як вона могла просто здатися?

Хвилі тривоги і паніки накривали мене вже два дні. Я ніколи не була такою втомленою. Це була емоційна втома, яка оселилася в моїх кістках. Я відчував себе безнадійним. Безсилим. Я хотів врятувати її, зробити *щось*, але мої руки були зв'язані, тому що вона не дала мені навіть однієї речі. *Нічого.*

Якби вона погодилася з кимось зустрітися з приводу руки, я б принаймні міг зайнятися пошуком спеціалістів, записати її до них на прийом. Був би

план дій, щось би відбувалося. Але не було нічого, що можна було б зробити. Вона хотіла, щоб я просто забула про це. Щоб я сиділа тут, ходила з нею по цукернях і вдавала, ніби весь мій всесвіт не вибухнув.

Коли в понеділок вранці пролунав мій будильник на роботу, я вже була на ногах, читала дослідження випадків БАС і гортала медичні журнали в своєму кабінеті. Я не спав годинами. Це була маніакальна енергія, шалена потреба навчати себе, бути здатним представити їй кожну точку зору, заперечити кожну тезу.

Я заробляв на життя адвокатурою. Я переконав дванадцятьох присяжних, що винні чоловіки були невинними. І я не зміг переконати жодну жінку прийняти ліки, що продовжують життя, або погодитися на клінічні випробування, щоб врятувати себе. Ніколи не було нічого важливішого, і я ніколи не відчувала себе такою некомпетентною. Мені здавалося, що я баланую на межі психічного зриву, ніби живу в кошмарі, від якого не можу прокинутися, біжу до знемоги, бо якщо перестану рухатися, то впаду так сильно, що вже не зможу піднятися.

Ніщо вже не буде так добре, як раніше...

З цього моменту я завжди буду жити в розбитому стані після цієї хвороби. Навіть якби якимось дивом те, що сталося з її рукою, *не було б* БАС, вона все одно могла б захворіти в будь-який момент, і якщо б це сталося, вона б теж не боролася. Ми б ніколи від цього не звільнилися. А якщо вона не погодиться боротися, то у нас не буде навіть надії.

Я хотів повернутися до блаженного невігластва. Я хотів забути.

Я потягнувся до ванної кімнати і прийняв душ, щоб піти на роботу, а потім став біля ліжка, зав'язуючи краватку, дивлячись на неї, сплячу, як і минулого тижня.

Стільки всього сталося за сім днів.

Минулого тижня все моє життя було ідеальним. Наше майбутнє було світлим і нескінченним, і не було нічого, крім можливостей. У мене було все. У мене була *вона*. І я думав, що вона *завжди* буде зі мною.

І цього тижня вона може померти.

Вона запитала мене, чи є вона моєю дівчиною, і я відповів, що це слово не відповідає дійсності. Воно й досі не відповідає.

Я хотів, щоб вона була зі мною до кінця мого життя, а не тільки до кінця її життя. Я ніколи не хотів прокидатися наступного дня без неї поруч зі мною. І дивитися на неї, як вона лежить, знаючи, що через рік вона може опинитися в землі...

Горло стислося, і хвиля безпорадності знову накрила мене, густе поверхнєве дихання, що супроводжувало напад паніки, затремтіло на краях.

Мої найщасливіші моменти можна виміряти місяцями, а не роками. І я знав, що повинен цінувати кожну секунду, проведену з нею, але не міг перестати дивитися на сонце. *Не міг*. Воно мчало до Землі, і я злився, бо вона не намагалася його зупинити.

Я повернулася, сіла на край ліжка і поклала обличчя на долоні.

Я не усвідомлювала, що вона прокинулася, поки вона не заговорила у мене за спиною. "З тобою все гаразд?" - прошепотіла вона.

Я провів рукою по бороді і втомлено втупився вперед. Я не відповів їй.

"Адріане, тобі не доведеться піклуватися про мене, якщо ти про це турбуєшся. У мене будуть медсестри і помічники, і ми зможемо..."

Я похитала головою. "Мені все одно, якщо мені доведеться піклуватися про тебе, Ванесса. Це навіть не те, блядьщо..." Я не змогла закінчити.

Мені було байдуже, якщо мені доведеться провести решту свого життя в служінні їй. Мені було начхати. Я просто хотів, щоб вона була *тут*.

Я знову опустила обличчя в долоні.

"Ти жалкуєш за мною?" - запитала вона в темряву.

Я обернулася і подивилася вниз на її глибокі карі очі, що дивилися на мене. "Що?"

"Ти хотів би ніколи не зустрічатися зі мною?"

Я похитала головою, мій голос був густим. "Як ти можеш просити мене про це?"

"Я не хотів вводити тебе в оману. Я не хотіла, щоб ти мав до мене почуття під фальшивим приводом і щоб килимок вибився з-під твоїх ніг. Я думав, ти знаєш..."

Її голос надломився. Вона затулила обличчя рукою, а потім заплакала.

Я заліз на ліжко в костюмі та краватці і притягнув її до себе. Я обгорнув її своїм тілом і тримав так, ніби вона могла зникнути.

Вона задихалася крізь сльози, і я поцілував її.

Це був відчай. Несамовитий. Ніби цей поцілунок міг якось змусити її передумати, дати мені більше часу або просто змусити мене забути. І вона, мабуть, теж цього хотіла, бо поцілувала мене у відповідь.

Я хотів переповнити свої почуття. Я хотів переповнити її *почуття*. Я хотів кричати, що кохаю її, благоді, щоб вона дала мені щось, якесь право голосу в тому, що має статися. Я б уклав угоду з дияволом, продав би свою душу, якби це могло її врятувати. Але ніщо з того, що я міг зробити, не зміцнило б її зламані гени. Ніщо не могло виправити це або повернути час назад. Час був єдиною річчю, яка могла дати нам відповіді, і він був нашим ворогом.

Її поцілунки стали більш настирливими. Вона потягнулася до моєї блискавки, і я спустив її спідню білизну. Її руки намагалися розстебнути мою сорочку, але пальці не могли цього зробити. Я сів і розірвав її, гудзики посипалися на неї і відскочили від узголів'я ліжка. Я зняв ремінь, а вона схопила мою краватку і смикнула мене назад на себе, спустивши штани, обхопивши ногами мою талію.

Секс був шаленим. Сирим. Я відчував, як сльози витискаються з моїх очей, коли я входив у неї, а вона втягувала мене в себе, ніби я не міг зайти достатньо глибоко.

Вона була всім. Усім. Я знайшов те, що було безмежним. Я знайшов кохання, про яке писали поети.

Тільки це була трагедія.

Вона задихалася піді мною, її спина вигнулася дугою, а я був прямо за нею. Потім ми просто лежали, дихаючи в стелю, заплутавшись одне в одному.

"Навіть не думай, що я шкодую про тебе, - прошепотіла я. - Ніколи не думай, що я шкодую про тебе". "Я *ніколи* не змогла б тебе пожаліти. Я б помінялася з тобою долями, якби могла. Я б *все* віддав."

Я поворухнулася, щоб подивитися на неї знизу вгору. "Будь ласка, Ванесса. Просто скажи, що спробуєш. Прийми ліки, пройди клінічні випробування..."

Її очі стали ще сумнішими, ніж були. "Едріан, може, тобі варто піти до когось. До психолога. Я міг би піти з тобою..."

Я заплющила очі. "Це не допоможе."

Ніщо не допомагало.

"*Допоможе*. Вони допоможуть вам впоратися з тим, що ви відчуваєте".

Я похитала головою.

"Я просто не знаю, як це зробити", - прошепотіла я.

Вона дивилася на мене, прекрасна, її волосся лежало на моїй подушці, як німб. "*Ніхто* не знає, як це зробити, Едріан. Тобі потрібна допомога, щоб пройти через це. *Будь ласка*."

Я знову похитала головою. "Я не можу робити те, що робиш ти", - сказала я густим голосом. "Я не можу поводитися так, ніби нічого не відбувається. Я не можу прикидатися щасливою".

"Я не вдаю, що я щаслива. Я просто відмовляюся сумувати".

Якби вона знала, як сильно я її кохаю, вона б зрозуміла, що це ніколи не буде можливим. Мій відчай розростався, як ракова пухлина. Він поглинав мене і з'їдав мене цілком. Він кидав тінь на все. Прилипав до вікон і лампочок. Він блокував вентиляційні отвори, висмоктував повітря з кімнати.

І я не знав, як пробачити їй те, що вона не доклала жодних зусиль, щоб залишитися.

* * *

Я лежав і тримав її, поки вона знову не заснула. Потім я пішов на роботу, не розбудивши її. Я запізнився, але мені було байдуже. Беккі розривала мій телефон, напевно, цікавлячись, де я.

Я навіть не знала, як проживу цей день. Все, що я знала, це те, що я з нетерпінням чекала відволікання. Я хотіла подумати про щось інше, хоча б на деякий час.

Коли двері ліфта відчинилися на поверсі мого офісу, Беккі накинулася на мене з нізвідки. "Едріан..."

"Що б це не було, це може почекати?" втомлено запитав я. "Зараз я не можу".

"Ні!" - прошепотіла вона, біжучи поруч зі мною. "Маркус дуже розлючений".

Я штовхнув скляні двері в наш офіс. "Злишся через що?"

"Поліцейські провели тест на тверезість лише через три години після арешту і..."

Вона не встигла договорити. Голос Маркуса пролунав на весь офіс. "Як добре, що ти нарешті приєдналася до нас".

Я зупинився і втупився на нього потьмянілими очима через парти. Він виглядав розлюченим. Його щоки були рум'яними, а на лобі блищав піт. Я майже мимохіть відзначив, що він виглядав як людська версія серцевого нападу.

Так само, як я, напевно, виглядала як людська версія розбитого серця.

Я продовжувала йти. Я проігнорувала його і всі погляди, які дивилися на мене, дійшла до свого кабінету і зачинила двері, а Беккі стояла ззовні. Якщо він хотів зробити мені зауваження, добре. Але він міг би зробити це наодинці в моєму кабінеті, а не перед нашою командою.

Маркус забіг за мною. "Удар алкотестера у справі Б'юллера був недійсним. Ти б побачив це, якби сам потрудився переглянути записи з нагрудної камери замість того, щоб передати їх Джону. Цю клятву справу можна було б закрити ще кілька тижнів тому. Ти пропустив дзвінок з поліцейської дільниці, коли Келлера знову заарештували, тому його допитували без адвоката, ти не отримав медичну документацію для суду над Гарсією, а тепер ми повинні подати заяву на ще одне продовження терміну. Я повинен звільнити тебе прямо зараз".

Було майже шокуєче усвідомлювати, що у мене ще залишилося щось відчувати, але мій шлунок опустився.

Він подивився на мене. "Ти вже кілька тижнів не вилазила з дупи. Я не знаю, в чому твоя проблема, але вона не буде проблемою цієї фірми".

Я похитала головою. "Мені шкода. І"

"Не вибачайся. Роби свою довбану роботу. Або пакуй свої манатки і забирайся звідси. Це людські життя."

Він вибіг з кабінету, і я відчув тишу за дверима, яка означала, що всі мене слухали.

Я важко сів у крісло.

Беккі увійшла навшпиньки через кілька хвилин. Вона обережно зачинила за собою двері і тихо стояла, дивлячись на мене з жалем.

"То що ж каже мій гороскоп про сьогоднішній день?" - втомлено запитала я. втомлено запитала я.

"Тут сказано, що це буде лайно".

Я сухо засміявся і подивився на неї червоними, вбитими горем очима.

"Що з тобою?"

Я потерла лоб. "Я щойно дізналася, що у Ванесси може бути ген, який переносить БАС".

Беккі виглядала розгубленою. "Хіба ти не знала?"

"Ні. Я не знав."

Вона моргнула на мене на секунду. "Як? Це ж наріжний камінь усього, що вона робить. Вона говорить про це цілодобово".

"Я знаю", - втомлено сказала я.

Вона вивчала мене. "Ну... це має значення для тебе?"

"Для мене важливо, щоб вона померла, так".

Вона закотила очі. "Ні, я маю на увазі, чи змінило б це щось. Хіба ти не закохався б у неї, якби знав?"

Я наспіхався. Ніби у мене колись був вибір.

"З мене досить, щойно я її побачив", - сказав я.

Я не жартував. І втрата її вб'є мене. І якщо вона не хотіла боротися, то відлік мого кінця вже розпочався.

Все, що я любив, руйнувалося. Мій всесвіт розплутувався, одна ниточка за одною.

Я не зміг врятувати Ванессу. Я навіть не зміг переконати її переглянути свій вибір. Грейс не стало б через кілька місяців. Я примудрився облажатися на роботі. Я втратив контроль. Зовсім. Торнадо розкидало шматки мого життя на всі боки, і з кожною хвилиною безлад ставав дедалі більшим, занадто великим, щоб його можна було прибрати.

Шалений, первісний інстинкт самозбереження дряпався всередині мене. Бажання все виправити, зробити все правильно. Стабілізувати *щось*.

Але було тільки одне, що я міг виправити. Я міг відступити від шкоди, яку я тут заподіяв. Принаймні, *це* я міг повернути до ладу. Це було в моїх силах.

"Що вам потрібно, босе?" запитала Беккі, наче відчула зміну моєї рішучості.

"Мені потрібно, щоб ти зробив запит на отримання інформації від поліції Міннеаполіса. Мені потрібні записи з камер спостереження для справи Б'юллера".

Я сіла і відкрила свій портфель. "Мені потрібно, щоб ти подзвонив усім, хто тут є. Замовте їжу на вечерю і принесіть мені справи Келлера, Б'юллера і Гарсії. Ми будемо працювати всю ніч".

РОЗДІЛ 28

ПРОЙДІТЬ ЦЕЙ ТЕСТ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ, ЧИ НЕ ПЕРЕСЛІДУЄ ВІН ВАС!

ВАНЕССА

Адріан не прийшов додому минулої ночі. І позавчора, і позаминулої ночі. Тобто, він *прийшов* - *типу* того. Він заповз у ліжко о 2:00 ночі. Потім він вставав і знову йшов о 6:00. На мої повідомлення відповідав одним словом.

Іноді він взагалі не відповідав.

Вчора я прийшла з обідом, щоб зробити йому сюрприз, і застала його в конференц-залі з десятком інших людей, які вже їли бутерброди. Він усміхнувся мені майже професійно. Наче я була клієнткою.

Він швидко поцілував мене, пообіцяв з'їсти те, що я принесла на вечерю, і вибачився, що йому треба повертатися на роботу. Потім він вивів мене на вулицю, притримуючи рукою за поперек, і я опинилася у вестибюлі біля ліфтів, гадаючи, що ж сталося.

Я переконувала себе, що це тимчасово. Його завалили великою справою - він відстав на кілька тижнів.

Але інша частина мене знала, що це не так.

Я відчувала, що він намагається дистанціюватися від мене. Це було так, ніби я спостерігала за його життям після моєї смерті. Ніби він працював до останнього, щоб заповнити порожнечу, оплакуючи мене, а я ще навіть не пішов.

Я зрозумів, чому він так важко сприймав моє рішення. Він був прагматиком, людиною дії. Коли перед ним поставала проблема, він досліджував її, дивився на неї з усіх боків, а потім аргументовано знаходив свій вихід - і він не звик програвати.

Він хотів вичерпати всі можливості. Відвести мене до кожного спеціаліста, прочитати про кожен випадок, записати в кожне клінічне дослідження. Але ніщо з цього не врятувало б мене. *Ніщо з цього*. Що швидше він це зрозуміє, то швидше ми зможемо повернутися до нормального життя, бо зараз воно не було нормальним.

Я сумувала за ним. Я *так* за ним скучила.

Між нами щось зламалося, і я не знала, як це виправити, бо не могла дати йому того, чого він хотів. Тож я просто проводила дні, блукаючи його квартирою, як привид, сподіваючись, що він повернеться до мене.

Брент з головою поринув у виробництво BoobStick, тож був дуже зайнятий. Тато отримав роботу, на яку проходив співбесіду, і тепер його не було цілими днями, а це означало, що я не могла взяти Грейс на обід. Про вечерю не могло

бути й мови, бо я хотіла бути тут, якщо Едріан повернеться додому в пристойну годину. Тож я був один. Весь час.

Тільки я і Грейс.

Вчора я лежав з нею на ліжку, а її маленька ручка обвивала мій палець. Мені було цікаво, чи буде вона пам'ятати мене, коли мене не стане, якийсь крихітний, внутрішній спогад про карооку жінку, яка колись її кохала. Я відчула, що хочу, щоб вона подивилася на моє обличчя і зберегла його десь у безпечному місці всередині себе. Потім я зрозуміла, що їй доведеться покласти його туди ж, куди вона поклала Едріана - тому що вона втратить і його теж.

Я завжди думав про Адріана як про вартового. Маяк під час шторму. Безпечний, заземлюючий і орієнтуючий. Постійний. Але він руйнувався під вагою цього. І я сумно усвідомлювала, що якби Грейс була нашою і він втратив мене, як тато втратив маму, Адріан теж зник би на Грейс, повернувся б до своєї роботи, щоб впоратися з моєю втратою.

Тато, попри всі його недоліки, тримав нас разом після смерті мами. Ми втратили її, але ніколи не втрачали одне одного.

Смішно було думати, що тато в цьому плані був сильнішим за Адріана. *Тату.*

Татів механізм подолання не був набагато здоровішим. Але принаймні він був поруч.

Мені потрібно було чимось зайнятися, тому я заповнила свій контрольний список на кінець життя. Сьогодні я пішла до похоронного бюро і зробила необхідні приготування.

Я не хотіла урну. Я не хотів бути частиною безладу в татовому домі, якщо він повернеться туди, але я повністю відкидав витрату \$7000 на труну і місце для поховання, коли ці гроші можна було б спрямувати на дослідження БАС.

Тому я купила кремацію і вибрала картонну коробку для своїх останків. Я не вірила, що тато поховає їх у якомусь значущому місці, навіть якби я точно вказала, де хочу, щоб мене поховали. Я, мабуть, опинився б у коморі поруч із банками прострошеного солоничного хешу та фруктових коктейлю. Я припускав, що Адріан буде надто засмучений, щоб виконати це. Тож я довірив це останнє завдання Дрейку і попросив його розвіяти мій прах в океані.

Замість того, щоб відсвяткувати кінець життя, я поклав гроші своєму туристичному агенту, щоб забронювати для тата, Аннабель, Брента, Джоела і Грейс кругосвітній круїз. Вони могли б відсвяткувати моє життя, одночасно насолоджуючись красою, яку може запропонувати життя.

І тоді я закінчив.

Я все спланував. Підготував все. Залишалося тільки переконатися, що у мене є план для Грейс.

Аннабель все ще не відповідала на мої дзвінки в реабілітаційному центрі. Але принаймні вона була в реабілітаційному центрі.

Був переддень Нового року, і я забронювала для нас з Адріаном номер у готелі типу "ліжка та сніданок" у Стіллуотер на вихідні. Коли два дні тому я

здивувала його цією пропозицією, він здавався схвильованим - ну, наскільки він міг бути схвильованим о 1:15 ночі після дев'ятнадцятигодинного робочого дня в офісі.

Я покладав великі надії на ці вихідні.

Можливо, йому потрібен був простір протягом останнього тижня, щоб обміркувати те, що сталося. Можливо, до цього часу перший шок пройшов і він був готовий рухатися далі. На цих вихідних ми б розслабилися, виспалися. Побудемо без дитини, відновимо зв'язок.

Я замовила нам столик у "Ладейрі", моєму улюбленому винному барі. Я планувала зустріти Новий рік голяка з пляшкою Dom Pérignon, яку я принесла, на двоспальному ліжку в нашій кімнаті.

Я відвезла Грейс з татом і о 4:00 заселилася в готель.

Адріан сказав, що вийде з офісу близько 5:00, щоб зустрітися зі мною тут, але він ще не написав мені адресу. Я не сказала йому, куди ми їдемо, бо не хотіла, щоб він гуглив. Я хотіла, щоб він був здивований, коли побачить це місце.

Я забронював нам номер "Агата Крісті" в готелі "Рівертаун Інн" у Стілвотері. Я зупинялася в готелях типу "ліжко та сніданок" по всьому світу, і жоден з них не міг зрівнятися з цим. Наш номер був оформлений як старомодний вагон першого класу поїзда, натхненний романом "Вбивство у Східному експресі". У ванній кімнаті стояв саркофаг фараона Тутанхамона поруч із величезною гідромасажною ванною на двох. Там була окрема парна і тропічний душ. Він був розкішним і чудовим, і це була саме та втеча, яка нам була потрібна.

На стіні висіла цитата, яка мені особливо сподобалася.

Мені подобається жити. Іноді я був дико, відчайдушно, гостро нещасний, переповнений скорботою, але, незважаючи на все це, я все одно знаю, що просто бути живим - це велична річ.

Агата Крісті, 1890-1976

Це здавалося дуже доречним.

О 6:00 Адріан все ще не написав. Він також не відповів на мій дзвінок. Я пішла на коктейль без нього.

Коли я повернулася до нашої кімнати о 6:45, він мені не передзвонив. Але вечір була лише о 9:00, і я знала, що в понеділок у нього починається суд присяжних, і він, мабуть, намагається завершити справи, щоб відпочити на вихідних. Я вирішила прийняти ванну, поки чекала на нього.

Минуло півгодини.

Потім цілу годину. Я долив у ванну ще гарячої води.

Коли він нарешті зателефонував, я почула, як у його машині гуде вітер.

"Гей, ти вже їдеш?" запитала я, зануривши палець ноги в кран, з якого капала вода. "Ти пропустив коктейльну годину. Тут зупинився гольф-профі з дівчиною. Вони одружені, але я не думаю, що один з одним..."

"Ванессо, дещо сталося."

Я зняла ногу з крана. "Що ти маєш на увазі?"

"Я їду в Ла Кросс".

Мій шлунок впав донизу.

"Вісконсин? Чому?"

"Гарсію заарештували. Я повинен поїхати туди."

Я сів у ванну. "Що?"

"Вибач. Я не зможу сьогодні."

Розчарування тривало лише мить, перш ніж перетворилося на гарячу, киплячу злість. Щось всередині мене клацнуло.

"Якщо ти хочеш порвати зі мною, то просто порви зі мною, - сказала я. - Якщо ти хочеш порвати зі мною, то просто порви зі мною".

"Що?"

Я похитала головою. "Ти навіть не можеш перебувати зі мною в одній кімнаті, чи не так? Ти навіть не можеш *дивитися* на мене".

"Це не... Ванессо, у мене немає вибору. Я його адвокат. Я *повинен* піти туди".

"Єдина причина, чому ти маєш поїхати туди, - це щоб тобі не довелося залишатися зі *мною* наодинці вночі. У нього ціла фірма адвокатів. Ти сама сказала, що будь-хто може піти, не обов'язково ти".

Я майже бачила, як він тягне руку до рота, дивлячись куди завгодно, тільки не на мене.

Я заплющила очі. "Не прикидайся, що це не зовсім те, що ми обидва знаємо, Едріан. Ти *тікаєш*. Навіть коли ти зі мною, ти не тут. Припини переслідувати мене і називати це роботою. Будь ласка. *Будь ласка*. Повернися. Повернися. І *припини* робити це зі мною".

На тому кінці дроту запанувала довга пауза.

"І що потім? Я дивитимусь, як ти дозволиш собі померти?"

І ось воно.

Отже, я був правий.

Моє підборіддя затремтіло. "Я не можу дати тобі те, що ти просиш, Едріан".

"І я теж не можу дати тобі те, що ти просиш. Мені *потрібна* ця робота. Зараз це єдине, що змушує мене почуватися хоч наполовину нормальним."

"Тож відсутність зі мною двадцять годин на добу робить тебе божевільним?"

"Я не це мав на увазі..."

"Так, це так". Я стримала сльози. "Я розумію. Ти все ще розгублена і намагаєшся розібратися, і робиш те, що робиш, коли відчуваєш себе не в своїй тарілці - працюєш. Але ти марнуєш дорогоцінний час". Я похитала головою. "Це лише ілюзія, Едріан. Контроль - це ілюзія. Ніхто не може обіцяти тобі вічності. Люди несподівано помирають щодня. Вони потрапляють в автокатастрофи, інфаркти та інсульты, і якщо все, що ти робиш, - це живеш своїм життям, зациклений на тому, як воно закінчиться, ти просто проживаєш його кінець двічі. У нас ще є час, і всі ці речі, які, як ти думаєш, мене врятовують, *не* врятовують. Перестань гнатися за цим і просто будь щасливою. Будь щаслива зі *мною*, поки можеш".

Він не відповів, але вітер на задньому плані вщух, наче він зупинився.

"Можливо, це мій останній Новий рік", - прошепотіла я. "Невже ти цього не розумієш? Хіба ти не розумієш, що кожне свято може бути для мене останнім? Що кожен день зі мною - це подарунок? Хіба це нічого для тебе не означає?"

"Звісно, що так".

"Тоді сприймай це як подарунок! Повертайся до мене. Якщо не сьогодні, добре. Якщо ти мусиш працювати, я зрозумію. Роби, що мусиш. Але тоді будь у цих стосунках. Твоею реакцією на те, що я, можливо, помираю, має бути проводити зі мною кожну мить, а не зникати".

Він мовчав так довго, що я подумала, що скинула дзвінок.

"Я не можу бути безпорадним, Ванесса". Його голос був густим. "Я не можу сидіти тут і дивитися, як ти помираєш, не знаючи, що ми зробили *все* можливе, щоб запобігти цьому.

Я похитала головою, і сльози, що стояли в мене на очах, потекли по щоках. "Я не можу чекати місяці, поки ти змиришся з цим, Адріане. У мене немає місяців у запасі. Особливо, якщо ти не збираєшся робити нічого, щоб допомогти собі впоратися з цим. Ти не підеш на терапію, не приєднаєшся до групи підтримки, навіть не поговориш зі мною. А я не хочу бути нещасною і самотньою, поки ти поводишся так, ніби я вже померла. Це не так."

Настала довга, тиха пауза.

"Я хочу, щоб ви сказали мені, що будете лікуватися, - промовив він у тиші. "Що вам поставлять діагноз, що ви пройдете клінічні випробування, приймете доступні ліки. Мені потрібні відповіді. Мені потрібен план". Він зробив паузу. "Це мій підсумок".

Слова повисли між нами.

"Ваш підсумок?" прошепотіла я. "Твій підсумок? Ти ставиш мені ультиматум?"

Він не відповів.

Я похитала головою. "А якщо я скажу "ні"?"

Він довго чекав. "Ванесса ... мені потрібно знати, що ти даси нам більше часу".

Моє серце розбилося і розпалося на тисячу крихітних шматочків.

"Пішов ти, Едріан. Тобі навіть не потрібен той час, який у тебе є".

І я поклала слухавку.

РОЗДІЛ 29

ЦЕ ПРОЩАННЯ ЗАЛИШИТЬ ВАС У СЛЬОЗАХ

ВАНЕССА

Реабілітаційний центр Аннабель був гарним. Так і повинно бути. Мені це дорого коштувало.

Після того, як я поклав слухавку з Адріаном, я покинув готель і поїхав до Айови.

Новорічну ніч я провів у motelі 6 за милю від того місця, де зупинилася Аннабель. Я перевірів розклад відвідувачів реабілітаційного центру, поставив будильник на ранок, а потім випив половину пляшки шампанського, яку приніс з паперового стаканчика, і заснув ще до зворотного відліку.

Адріан передзвонив мені майже одразу після того, як я поклала слухавку. Я вимкнула телефон. Не було абсолютно нічого, що можна було б сказати.

Він поставив мені ультиматум. *Ультиматум* щодо того, як мені жити далі.

Він би навіть не зустрічався зі мною, якби знав, що я можу бути хворою. Це було те, про що я боялася думати. Це було те, що він категорично заперечував. Але тепер я знала, що все це, вся його любов, була дана в невіданні.

Я був приманкою.

Я був обманом. Заманливою обіцянкою гідного контенту. Але коли ви дійсно подивилися, це було нічим іншим, як фальшивою рекламою. Зовсім не те, на що ви розраховували. Я продав Адріану те, чого не існувало. Я не робив цього навмисно, але тим не менш, він був введений в оману.

Я мала б знати, що він занадто хороший, щоб бути правдою. Я мала б шукати причину, чому такий чоловік захотів би полюбити таку, як я. Це тому, що він не знав нічого кращого.

І тепер він це зробив.

Наслідки були надто великими, щоб про них думати. Тож я не думав. Я прийняв душ, випив паскудної кави на заправці і поїхав до сестри.

Аннабель не чекала на мене, і я не знав, чи побачить вона мене. Я зареєструвався на стійці реєстрації, і мене впустили.

Коли вона вийшла в зону для відвідувачів і побачила мене, то на мить зупинилася. Потім стиснула губи в лінію і опустила на стілець навпроти мене.

"Привіт", - сказав я.

Вона схрестила руки. "Привіт."

Ми сиділи в напруженій тиші.

Вона виглядала втомленою, але її очі були ясними. Вона була одягнена в незграбну кофту і сірі спортивні штани. Її світле волосся було зібране у брудний хвіст. Вона виглядала худю. Майже змарнілою.

"Ти їси?" запитав я.

"Їжа тут лайно", - пробурмотіла вона.

"Хочеш, я принесу тобі протеїнові батончики чи ще щось?"

Вона знизала плечима і відвернулася, колупаючись у маленькому розриві на ручці свого крісла.

"Як твоє плече?" запитав я.

"Гаразд, мабуть", - пробурмотіла вона. "Вони мені нічого не дадуть, тож..."

"Ну, ні. Ти на реабілітації", - саркастично відповів я.

Вона ігнорувала мене.

"У Грейс все добре", - запропонував я.

Вона не відповіла.

"Я дзвонив тобі", - сказав я. "Багато разів."

Вона стиснула губи. "Я не хотіла з тобою розмовляти".

"І чому?"

"Тому що ти брехун".

Я насміхався. "І як саме? Тому що я відмовився беззастережно фінансувати твою пиятику?"

Вона підняла на мене очі. Гострі блакитні очі. Очі Грейс.

"А де твоя брекет-система?" - запитала вона.

Я моргнула їй. "Що?"

Вона подивилася на мене. "Твоя скоба. Для твоєї *руки*."

Я посунувся на своєму сидінні. Я ніколи не одягав його перед нею. Я ніколи не одягав його ні перед ким, окрім Едріан.

"Я бачила його, коли приходила до вас на квартиру. Ще до того, як народила дитину". Вона сиділа там, змушуючи мене заперечувати це. "І коли ти збиралася нам розповісти? Ти збиралася просто померти, а ми б дізналися про це пізніше?"

На її обличчі промайнув спалах болю. Мікросекунда вразливості, яку вона прикрила суворим виразом обличчя, що став для неї маскою.

Вона знала. Весь цей час вона *знала*.

"Ти сказала татові і Бренту?" прошепотіла я.

Вона похитала головою. "Ні. Але вони знають. Ми ж не ідіоти. Ми бачимо, коли ти навіть не можеш відкрити пляшку кетчупу".

Я відкинувся на спинку стільця.

Ось чому татові стало гірше. Їм обом. Не дивно, що вона з'їхала з глузду. Не дивно, що вона збожеволіла.

Поразка вчепилася мені в горло і задушила.

Хватка бічного аміотрофічного склерозу ніколи не відпускала. Він просто продовжував обвивати своїми вусиками наші щиколотки і тягнути нас донизу.

А тепер ще й Адріан.

Він мав кожного, хто підходив досить близько.

Я проковтнула. "Я не впевнена, що це те, що треба", - сказала я.

Вона насміхалася. "Гаразд."

Ми знову занурилися в мовчання.

Вона смикає розірвану тканину на стільці. "Я мало не випила цілу пляшку, коли дізналася, - тихо сказала вона. "Відразу пішла в клініку. Взяла рецепт і все таке. Але так і не наповнила її. Постійно повторювала собі, що Мел розчарується в мені, якщо я прийму його під час вагітності. Це було єдине, що мене утримувало від цього - думка, що Мел може мене побачити".

Я нахилилася вперед, поставивши лікті на коліна. "Аннабель, якщо це те, що... що це *може* бути, я не можу залишити Грейс. Я можу залишити її, поки ти не закінчиш цю програму. Але коли ти вийдеш, ти повинна будеш забрати її".

Вона озирнулася на мене, і все, про що я міг думати, було те, наскільки вона молода. Вона не виглядала на дев'ятнадцять. Вона виглядала як дитина. Вона навіть не виглядала достатньо дорослою, щоб водити машину.

"Віддай її татові."

Я дивився на неї. "Віддати її *татові*?"

"Або Брент і Джоел."

"Що... Брент втече, як тільки вона накладе в неї підгузник! Він не готовий мати дитину." Я похитала головою. "Ти повинна піклуватися про неї, Аннабель. Вона *твоя*".

"Я не хочу. Я не можу."

Я облизала губи. "Так, ти можеш. *Зможеш*. Я допоможу тобі. Я допоможу тобі з грошима, тобі не доведеться працювати..."

"Я не залишуся чистим."

Вона сказала це по суті. Це не було погрозою. Це була просто констатація.

"Я не буду. Я хочу, але якщо мені доведеться піклуватися про неї, я не буду. Це надто важко. Я просто говорю правду. Мені тут кажуть говорити правду, і я кажу правду. Я ніколи не хотіла її. Я не хочу бути матір'ю. Я не можу цього зробити".

"Ти ж знаєш, що тато не може цього зробити, - зітхнула я. - Якщо зі мною щось станеться, йому буде дуже погано. "Якщо зі мною щось трапиться, він буде не в собі. Він *і так* вже не в собі. Ти не можеш залишити Грейс з ним..."

"Тоді знайди когось іншого. Люди завжди хочуть дітей. Вона хороша. Хтось захоче її".

Сльози поколювали мені очі. "Ти не можеш мати це на увазі", - прошепотіла я. "Вона ж твоя донька".

Вона знову знизала плечима. "Принаймні я чесна".

Ми сиділи мовчки.

Я вивчав її. Її дитяче обличчя з глибокими зморшками на лобі та одяг не по роках.

Вона була пошкоджена. Дуже, дуже пошкоджена.

А чому б і ні?

Коли Мел захворіла, їй було лише чотирнадцять. Вона була дитиною, жила на смітнику і бачила, як її старша сестра, яка була єдиною мамою, яку вона знала, в'яне і помирає.

І тепер вона знала, що я теж можу померти.

Скільки я очікував, що вона витримає? Їй ще не можна було пити, а вона вже пережила більше трагедій, ніж більшість людей втричі старших за неї.

Рідна мати відмовилася від неї. Потім померла Мел, і я залишив її наодинці з її горем і поїхав подорожувати світом, поки тато все більше занурювався у свою психічну хворобу. Вона завагітніла випадково, її тіло стало заручником дитини, яку вона не планувала, не хотіла і не була емоційно здатна піклуватися про неї. Вона була залежною. У неї були власні демони, з якими вона мала справу - принаймні, вона була достатньо самосвідомою, щоб визнати це.

Чи не робив я з нею те саме, що Едріан зробив зі мною? Наполягаючи на тому, що я знаю, як краще для Аннабель, в той час як вона сама повинна була жити зі своїм вибором?

Можливо, прислухатися до неї було найкращим рішенням для неї *та* Грейс.

Навіть якщо так не здавалося.

"Гаразд", - прошепотіла я. "Я подбаю про те, щоб вона потрапила в хорошу сім'ю".

Вперше за довгий час її обличчя стало м'яким.

Напевно, тому, що вперше за довгий час я вирішив її почути.

* * *

Через дві години я сиділа на парковці оздоровчого центру, набираючи в телефоні адресу мого будинку, щоб знайти дорогу додому.

Перед від'їздом Аннабель міцно обійняла мене.

Я побачив іскру того, ким вона може бути сьогодні. Знадобився певний час, щоб розпалити її, але вона була там. Вона говорила про майбутнє, про те, що піде в коледж і отримає диплом. Вона хотіла займатися графічним дизайном, робити веб-сайти для людей. Я розповіла їй, як мене вразило те, що вона зробила для BoobStick, і її очі загорілися. Вона нагадала мені Грейс, коли вона дивиться на Едріан, те саме чисте щастя, на яке, як я боявся, моя сестра більше не здатна.

Я сказав їй, що це чудова ідея. Мені сподобалося, що вона дивиться вперед.

Я знав, що вона може залишитися чистою. Вона була сильною. І у неї був доступ до всіх ресурсів, які їй зараз були потрібні. Думаю, це звільнило її від необхідності визнати, що їй потрібно відпустити Грейс. Думаю, це звільнило і мене в певному сенсі. Сподіватися ніколи не було моєю улюбленою стратегією. Більше не було ніяких "а що, якщо". Мені не треба було хвилюватися, що залежність Аннабель зруйнує життя Грейс після мого від'їзду. Не зруйнує, тому що Грейс теж не стане.

Я закінчив вводити адресу і натиснув кнопку "Відправити" в рядку пошуку...

А потім я просто зупинився.

Який був сенс повертатися до святого Павла? Що там було для мене?

Адріан сказав своє слово, а я - своє. Він поставив мені ультиматум, а я дав йому свою відповідь. Все було скінчено. І тепер кожен мав те, що хотів. То який сенс було продовжувати залишатися там?

Аннабель отримувала допомогу. У Грейс поки що був тато, а у тата була Соня, яка його підтримувала. Вони зможуть піклуватися про Грейс, поки я не влаштую її в сім'ю. Брент був на правильному шляху.

У Адріана була своя робота і свій прибуток.

І вперше за довгий час у мене з'явилася перспектива, що з моєю сім'єю може бути все гаразд. Це було більше, ніж я коли-небудь сподівався.

Але чи буде їм все одно добре, якщо я залишуся тут? Якби їм довелося спостерігати за моїм повільним занепадом, як вони спостерігали за Мелані?

Вони б не змогли. Тому що дивитися на мене зараз було нічим іншим, як дивитися на сонце.

Вони були крихким картковим будиночком біля відчиненого вікна... а я був вітерцем. Мені треба було йти.

Я не зможу попрощатися з Грейс...

Я не міг повернутися. У мене не витримали б нерви.

Це вдарило мене прямо в серце, змусило відчувати, що я не можу дихати.

Моя дитино...

Я бачив її востаннє і навіть не знав цього. Я цілував її обличчя, притискався до неї, нюхав її голову і не насолоджувався цим, не затримував це в собі...

Вона була більше моєю, ніж коли-небудь належала Аннабель. Вона завжди буде моєю, навіть коли нічого про мене не пам'ятатиме.

І цього мало б бути достатньо.

Мені залишалося сподіватися, що тих крихітних шматочків, які вона отримала від мене, вистачить на все життя.

Я дзвонила її соціальному працівнику та своєму адвокату, щоб переконатися, що вони знають, де вона.

Я витерла сльози зі щік, подивилася на телефон і видалила адресу з пошукового рядка. І раптом дорога попереду перетворилася на гігантський знак питання.

Багато років тому я вирушила в дорогу, щоб жити своїм життям. Бути метеликом на вітрі. Я вирушив у свою подорож сам. Без оператора, який би записував мене в мікрофон, слідував за мною і монтував відзнятий матеріал. Без асистента, який би бронював номери в готелях і планував програму. Нічого, крім однієї валізи та одягу на спині. Тепер це все було в машині. У мене навіть був паспорт. Я вирушала з метою сміятися, бачити світ і жити так, ніби мені залишився один рік. І тепер, можливо, так і було.

Я не був готовий відмовитися від своєї любові до життя. І я не збиралася провести ще один день, дивлячись на сонце. Я б ніколи більше цього не зробила. Я обрала життя, бо все інше чекало на смерть.

Я завів двигун і виїхав з парковки. Коли мені потрібно було повернути, я поїхав туди, куди мене ніс вітер.

РОЗДІЛ 30

ІДЕАЛЬНИЙ ПОСІБНИК, ЯК ПЕРЕЖИТИ РОЗРИВ СТОСУНКІВ (ЦЕ ТВОЯ ПРОВІНА)

АДРІАН

У моїй квартирі **НІЧОГО** не змінилося. Ялинка все ще стояла і світилася, гойдалка Грейс все ще стояла поруч з диваном. Навіть ковдра Ванесси лежала там, де вона її залишила, згорнувшись калачиком на дивані, і пахла нею. Але тепер все було по-іншому. Ніби в нічному клубі увімкнули світло.

Я нічого не чув від Ванесси вже два дні. З тих пір, як вона кинула слухавку в новорічну ніч.

Щойно це сталося, я зрозумів, що облажався.

Я розвернув машину, зателефонував Ленні і попросив його поїхати замість мене, і поїхав прямо в Стіллуотер. Але Ванесса не відповідала на мої дзвінки та повідомлення, і я не знав, куди йти. Я погуглив готелі з ночівлею та сніданком у цьому районі і об'їхав кожен з них, шукаючи її машину, але не знайшов її.

Це був останній раз, коли я з нею розмовляла.

Я зрадив її. Я поставив її перед вибором: я або *вона сама*.

І вона розкрила мій блеф.

Цей ультиматум був актом відчаю від зневіреного, позбавленого сну чоловіка, який божеволів від думки, що може її втратити. Він був маніпулятивним і неправильним, і я б ніколи, навіть за мільйон років, не вчинив би так. Тепер я знав це більше, ніж будь-коли. Я не міг її покинути, незалежно від того, якою б не була її позиція наприкінці життя.

Усе в моєму всесвіті раптом було насильно ранжоване. Мої недоліки проступили з усією очевидністю - я так боялася, що мене знову покине той, кого я кохала, що навіть не могла зрозуміти, що добре, а що погано.

Я повинен був зробити те, що вона сказала. Піти до психолога, приєднатися до групи підтримки, знайти терапевта, поговорити з кимось. *Все, що завгодно*, тільки не те, що я зробив. Все, що завгодно, тільки не замикатися в собі і не ставити їй ультиматум, тому що я не міг впоратися з її вибором, який вона зробила - а це був її вибір. Вона була свідком-експертом з питань БАС, давала свідчення, а я відмовився їх слухати, бо не був емоційно здатний прийняти це. Я був настільки ж пошкоджений, наскільки вони прийшли, і я ніколи нічого не робив з цим, я ніколи не мав справи з усім цим, з моїми проблемами покинутості, моєю потребою контролю.

Я нічим не відрізнявся від Річарда. Тільки я покинув сім'ю, нікуди не поїхавши.

Я не думав, що може бути гірше, ніж було.

Я помилявся.

Це було моє дно. *Це.*

Я не могла їсти, не могла спати. Мені здавалося, що моя сім'я розпалася. Ніби я підвів їх, а моя дружина покинула мене і забрала нашу дитину. Я не знав, що з собою робити. Я боявся виїхати. Я все робив тихо, щоб почути її в сусідній кімнаті, якщо вона повернеться додому, але вона не повернулася.

Я віддав час, який у нас залишився.

Вона була права. Я повинен був цінувати кожну секунду, проведену з нею.

Я хотів повернутися в минуле і поговорити з нею в машині по дорозі з Небраски до Міннесоти. Я хотів відвести її до кондитерської, яку вона просила показати, пообідати з нею того дня, коли вона прийшла до мене в офіс, і поцілувати її, коли куля впала в новорічну ніч. Натомість я провів останні дні, просто дивлячись на сонце.

І тепер я двічі переживала найгірше з того, що тільки можна було пережити.

Я сподівалася, що їй просто потрібен простір. Може, їй просто треба було заспокоїтися. Тоді вона повернеться, дасть мені шанс вибачитися. Я чіплявся за цю надію.

Була майже 2:00. Я сидів у вітальні з головою в руках, коли задзвонив мій мобільний телефон. Я схопився за нього, але це була лише Беккі.

Я затулила рота рукою і піднесла телефон до вуха. "Агов..."

"Адріане, що ти наробив?"

Її голос тремтів.

Я сів. "Про що ти говориш?"

"Ванесса щойно завантажила відео".

Я поклала слухавку і кинулася до свого ноутбука, щоб відкрити її канал.

Відео починалося з того, що Ванесса сиділа в кімнаті відпочинку "Дельти". Її очі були червоними і опухлими. Воно називалося "Прощавай назавжди".

Мій живіт впав.

"Привіт усім." Вона помахала рукою в камеру. Але у неї не було звичного світла навколо очей. Вона була в худі з капюшоном, а її волосся було заплетене в брудну косу. Вона виглядала так, як я себе почувала. З розбитим серцем.

"Я хотів би бути тут, щоб повідомити вам кращі новини, але, як ви бачите з назви, це буде моє останнє відео. Я не була чесною з усіма вами, і я хочу бути чесною зараз, бо вважаю, що ви на це заслуговуєте". Вона зробила паузу. "Останні кілька місяців я відчуваю те, що, як я боюся, може бути ранніми симптомами бокового аміотрофічного склерозу (БАС).

"Я багато думав про своє життя і, знаючи, що мені залишилося зовсім небагато часу, вирішив, як я хочу його провести. І це на самоті.

"Я все ще буду у світі. І я зроблю відео про свій останній час тут, якщо це те, на що я дивлюся вниз. Але вони не будуть опубліковані до моєї смерті. Чому?"

Вона знизала плечима. "Тому що вони будуть коштувати більше, коли мене не стане, і я хотіла б дати останній поштовх моїй благодійності після того, як я піду. Мій останній середній палець цій хворобі - поки я ще можу його підняти". Вона слабо посміхнулася в камеру.

"Ви, хлопці, були вітром під моїми крилами. Справді. Я не зміг би зробити нічого з цього без вас. Ми зібрали мільйони на дослідження БАС і зробили більше для підвищення обізнаності, ніж я коли-небудь міг сподіватися. Ви залишили мені спадщину, якою я можу пишатися, і одного дня все це врятує життя. Дякую вам за це. За те, що дали мені платформу і за те, що я можу щось змінити". Потім вона глибоко вдихнула, і її обличчя стало ще сумнішим, ніж було. "Ісус Абс-Адріан". Вона подивилася прямо на мене. "Я ніколи не говорила тобі 'дякую'. Я ніколи не говорила тобі багато речей. Ти так багато дала мені за останній місяць. Ти був другом і підтримкою. З тобою я відчувала себе в безпеці і спокої. Ти дав мені шанс на деякий час мати власну сім'ю, і хоча я знаю, що це не так, я відчула, що стала дружиною". Її підборіддя затремтіло, а моє серце розбилося вщент. "Ти кохання всього мого життя - і не тому, що моє життя, можливо, закінчиться набагато раніше, ніж я сподівався. Я хочу, щоб ти знала, що я не звинувачую тебе в тому, що ти не можеш цього зробити. Я сподіваюся, що ти знайдеш когось, хто зможе подарувати тобі спогади на все життя, яких не зможу дати я, тому що ти заслуговуєш на це". Вона стиснула губи, ніби намагаючись не заплакати. "Ніколи не забувай того, чого я тебе навчив. Життя надто коротке, Едріан. Воно до біса коротке. З'їж торт, візьми відпустку, танцюй під дощем. І не роби нічого, що може розбити тобі серце. Мені просто шкода, що в цьому випадку, цією річчю був я".

Вона ще мить дивилася на мене крізь екран.

Потім відео закінчилося.

Не минуло й секунди, як щось вдарилося об стіну, що прилягала до наших квартир. Я схопилася на ноги і побігла до дверей, хапаючи ротом повітря, думаючи, що, можливо, вона повернулася за своїм одягом або речами Грейс. Може, було ще не надто пізно.

Але коли я відчинив двері, з квартири Ванесси по коридору винесли диван, який несли двоє чоловіків у синіх сорочках вантажників.

Голос Джеральда пролунав зсередини. "Обережніше з цим, це ж колекційні речі! І я спостерігаю за тобою, тож не думай, що ти збираєшся поцупити щось у кишеню!"

Він побачив, що я зайшов у двері, і зупинив своє делегування. "А, адвокат!" Він посміхнувся мені.

Я озирнулася на маленьку студію, моє серце калатало в грудній клітці. Команда людей пакувала речі в коробки. Хтось у білих рукавичках стягував картину Бенксі Ванесси і загортав її в папір. Її матрац притулили до стіни, а чоловік розбирав ліжко. Хтось був на кухні, пакуючи пляшечки Грейс. Жінка стояла на драбині, зішкрябуючи зі стелі зірки, що світилися в темряві.

"Що ти робиш?" Я затамувала подих, озираючись на Джеральда, хоча це було очевидно.

Він погойдувався на підборах, тримаючи руки в кишенях у своїй незворушній манері. "Перевожу речі моєї доньки, на її прохання". Він підняв руку. "Не хвилюйтеся. За пару годин ви отримаєте все назад. Вимітайте все, як написано в договорі оренди".

Я не вірячи дивився на те, що відбувалося навколо. Я не могла дихати. Відчуття було таке, ніби її стирають з лиця землі. Через годину це місце буде таким, ніби її тут ніколи не було.

"Де вона?" запитала я, озираючись на нього, що стояв посеред хаосу.

Його посмішка опустилася, і на мить він виглядав майже співчутливим до мене. "Сину, ти ж знаєш, що я не можу тобі цього сказати".

Я відчайдушно подивилася на нього. "Ти *можеш*. Ти повинен сказати мені, де її знайти. Будь ласка", - благала я.

Його густі брови опустилися донизу. "Можливо, нам варто піти поговорити. Я б сказав, що твоя квартира, напевно, краще підходить для цього. Ходімо?"

Я ще мить дивився на неможливу сцену в її студії. Її життя зникало на моїх очах. "Так."

Коли ми повернулися до мене додому, він кивнув на барну стійку по дорозі до обіднього столу. "Налий мені чогось міцненького, будь ласка. Це був важкий день".

Я тремтячими руками налив йому бурбон і підсунув перед тим, як сісти.

Над усім цим висів туман невіри, такий густий, що майже не відчувалося реальності. Я дивився на нього, що сидів там, ніби він був продовженням мого дивного сну.

Він занурив ніс у стаканчик і вдихнув. Потім кивнув мені на знак схвалення і зробив ковток. "А-а-а, це добре. Дуже, дуже добре. У тебе гарний смак". Він підняв свій келих за мене. "У бурбоні *та* жінках."

"Ти маєш сказати мені, як її знайти. Негайно. Мені треба йти", - сказала я, надто відчайдушно намагаючись бути тактовною.

Він хихикнув. "Знаєш, ти трохи нагадуєш мені мене самого, коли я був у твоєму віці. А Ванесса - копія своєї матері. Така ж енергія. Світла ". Він хитнув келихом на мене. "Ти знаєш, про що я говорю. У них є це внутрішнє світло. І вперті! Боже, вони завжди такі." Він сухо засміявся у свій стакан. "У моєї дружини, Саманти, були симптоми протягом року, коли вона потрапила в автокатастрофу. Вони сказали, що вона втратила контроль над кермом. По правді кажучи, не повинна була сідати за кермо, але ніхто ніколи не міг сказати Саманте, що робити". Він посміхнувся сам до себе, його очі були відвернені, ніби він згадував. Потім куточки його губ опустилися, і він подивився на мене з-під густих брів.

"Знаєте, вона теж не хотіла йти на випробування. Не могла цього зрозуміти. *Роками* злилася. Як вона могла нас так покинути? Чому вона не спробувала? Мені знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що тільки тому, що ти не визнаєш боротьбу, яку вони обрали, не означає, що вони не борються".

Він нахилився вперед. "Це навіть не найважче, синку. Любити її не найважче. Так само, як і просто мовчати і підтримувати її, навіть якщо ти не віриш у те, як вона це робить. Найважче ще попереду, і воно триватиме все твоє життя, коли світло, при якому ти жив, згасне. Навіть якщо все закінчиться нічим, ви просто чекатимете, що станеться, зводячи себе з розуму. Це з'їдатиме тебе зсередини. Якщо ти не можеш впоратися з цим зараз, повір мені, ти не готовий до того, що буде далі". Він зробив паузу. "Але я думаю, що ти це знав".

Він подивився на мене прямо. "Ти знав, що робив, коли ставив їй цей ультиматум. Ти знав, що не створений для цього. Не бігай за нею. У тебе ще все життя попереду. Прийми подарунок, який вона тобі дала, повертайся до роботи, кохай іншу жінку. Рухайся далі. Відпусти її".

Я вивчав його. Йому було не більше п'ятдесяти п'яти. Але він виглядав на десять років старше. Жорсткі зморшки. Зморшки десятиліть горя.

Він зробив останній ковток і підвівся на коліна. "Я отримав опіку над Грейс. Аннабель відмовилася від своїх прав. Не соромтеся зайти і привітатися". Він зупинився в дверях і довго дивився на мене. "У тебе завжди було моє благословення, копе з Фенсі Холу. Мені подобалося мати адвоката в сім'ї".

І він випустив себе.

РОЗДІЛ 31

У ВАС РОЗБИТЕ СЕРЦЕ? ПРОЙДІТЬ ЦЕЙ ТЕСТ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ!

Два місяці потому

ВАНЕССА

Якщо хочемо встигнути до світанку, треба поспішати", - сказав Лейрд.

Ми стояли на пляжі біля порожнього тікі-бару. Я сперлася на бамбукові перила з видом на воду. Сонце сідало, і теплий солоний океанський бриз розвівав моє волосся по плечах.

Брент стояв у серфінгу, закативши штани, і дивився на хвилі.

Я була на приватному острові Дрейка. Брент був у країні майже стільки ж часу, скільки я була в дорозі. Частково умовою підтримки BoobStick з боку Дрейка було те, що виробництво бальзамів для губ відбуватиметься на сусідньому материку, щоб дати роботу місцевим жителям. Брент і Джоел приїхали, щоб наглядати за навчанням і контролювати якість.

Завтра було весілля Дрейка і Лейрда, і Брент взяв човен, щоб бути моїм кавалером. Це було до біса депресивно. Мало того, що мій кавалер був геєм і перебував в інших стосунках, так він ще й був моїм братом. Я досягла триєдиного результату весільного побачення зі смайликом-плаксіком.

Через кілька днів після мого від'їзду ми з Брентом розмовляли з Ісусом по телефону. Він весь цей час знав, що я можу бути хворою, і поважав моє бажання нікому про це не розповідати, тому ніколи не згадував про це. Але йому було боляче, що я не довіряла йому.

За останні кілька місяців ми стали набагато ближчими. Я перестала бути йому старшою сестрою і почала бути другом - і мені це більше подобалося. Мені потрібен був друг. А йому потрібно було, щоб я знала, що він може про себе подбати.

І він міг.

Перед причалом відбувалося бурхливе смаження свиней. З-поміж пальм я бачив сяйво ламп тікі, а вдалині пульсувала музика. Там був цікавий натовп. Ви могли сидіти за вечерею поруч із шерпом так само, як і з Бредом Піттом.

"Тобі краще повернутися", - сказав я Лейрду. "Ти пропускаєш власну вечірку".

Він посміхнувся, прикріплюючи мій мікрофон до мого лея. "Ех, я б краще був тут. Це справа Дрейка, а не моя. Ненавиджу натовпи."

Я посміхнулася. "Що ж, я радий, що у мене є компанія - і допомога. Було б добре мати відео для цієї серії, зняте не в режимі селфі".

Останні два місяці я залягла на дно, намагаючись, щоб мене не впізнали. Кілька тижнів мандрував з рюкзаком у Великобританії. Провів тиждень в Амстердамі у випадкових хостелах.

Тоді я ніби збився зі шляху. Як іграшка, у якої закінчився запас ходу, я просто зупинився. Я не міг більше рухатися вперед.

Не було нічого, що я хотів би побачити. Не було місць, куди б я хотіла поїхати. Мені завжди подобалася Ірландія, тож я поїхав туди, думаючи, що це підніме мені настрій.

Це не так.

Я винайняв котедр під Дубліном і просто сидів. Три тижні, зачитуючись романтичними романами. Я не поїхала подивитися на старовинне село неподалік, не завела друзів. Єдине, що витягнуло мене з того будиночка, було весілля, і я, мабуть, сиділа б тут, на цьому острові, до самої смерті, не маючи іншої причини, окрім того, що просто не могла більше нікуди поїхати.

Дрейку було байдуже, чи залишуся я. Не думаю, що він мав уявлення, скільки людей живе на його острові. Це було щось на кшталт живої, дихаючої сутності, що збирає і втрачає мешканців з припливом і відпливом. Вчора я запитала його, хто той чоловік з дреди, що жив у гамаку в саду, і він, звісно ж, не знав. Він сказав, що думає, що це, цитую: "Можливо, хлопець з ламою?"

Якщо був випадковий хлопець з гамаком-ламою, то могла бути ексцентрична дівчина-відеоблогер, яка випивала все вино і жила в хатині біля бананових дерев.

Моя рука не стала кращою.

У мене були хороші дні і були погані. У хороші дні я відчував свої пальці. Я міг злегка хапати речі. У погані дні я майже не міг користуватися рукою взагалі.

Нерідко прогресування БАС зупинялося на деякий час або навіть трохи регресувало. Але врешті-решт вона прогресувала. Вона завжди прогресувала. І тепер вона почала рухатися вгору по моїй руці. Я втратив силу в біцепсі. Тепер зміни були помітні порівняно з іншою стороною. Худий.

Атрофовані.

Було страшно дивитися в дзеркало і бачити різницю. Настільки страшно, що я виніс з хатини дзеркало в повний зріст. Ще гірше було бачити, що всі інші це помічають. Обертатися і ловити на собі погляд Брента, який відводив від мене очі, наче він не дивився на нього.

Це зробило мене ще більш впевненим у тому, що я вчинив правильно, поїхавши тоді, коли поїхав. Аннабель і тато не змогли б з цим впоратися.

Це було офіційно. У Небрасці жив крихітний, беззубий, древній чихуахуа, який, ймовірно, переживе мене.

Голкотерапевт Дрейка спробував допомогти. Трохи допомогло. Хороші дні зазвичай наставали одразу після візиту. Але моя апатія, відсутність драйву, ентузіазму та любові до життя - ніщо не могло покращити ситуацію.

Я втратив щось, коли втратив Адріана.

Мені знадобилося багато часу, щоб змиритися з цим. Але я змирився. Я втратив здатність вирішувати не сумувати. Це було офіційно не в моїх силах.

Є люди, яких ти можеш знати все життя, але вони так і не потрапляють у твоє серце. А є ті, хто вже в ньому, ще до того, як ти їх побачив. Я зрозуміла, що Адріан завжди був частиною мене. Неважливо, що я знала його лише хвилину в моєму житті або секунду в його житті. Він був для мене вічним, увічненим у моїй душі, до, після і назавжди. І забути його було так само неможливо, як змінити свою ДНК.

Мені його не вистачало. Іноді я прокидалася посеред ночі і лише через хвилину усвідомлювала, що я сама. Що Адріана не було поруч зі мною або просто по той бік стіни. Іноді я бачила чинюсь потилицю і була впевнена, що це він. Але, звісно, це був не він.

Ніколи не буде.

Я уявив, що він з головою поринув у роботу. Можливо, він почав готуватися до нового марафону.

Може, він знову почав зустрічатися...

Сподіваюся, всі повернулися до свого життя. Звідки мені знати.

Ми з татом і Аннабель були в радіомовчанні. Я змінив свій номер і видалив електронну пошту. Так було краще, принаймні поки що. Я була милицею для них - і, можливо, вони теж були милицею для мене.

Мені довелося визнати, що між мною і моєю сім'єю існує певна взаємозалежність, і нам усім потрібно навчитися жити по-іншому. Їм потрібно було приймати рішення самостійно, а мені потрібно було змиритися з їхніми невдачами. Вони ніколи не стануть самостійними, якщо я буду на відстані одного телефонного дзвінка від того, щоб врятувати їх. Було б краще, якби вони навчилися стояти на ногах без мене, щоб вони практикували це зараз, перш ніж їм доведеться робити це всерйоз.

Якщо татові чи Аннабель потрібно було звернутися до мене за чимось, що не стосувалося грошей, Брент знав, як мене знайти. Я зв'язала свого адвоката з усиновлення з Сонею. Я знала, що вони з татом знайдуть ідеальну сім'ю для Грейс. Їм не потрібен був мій мікроменеджмент. Тато був розумним хлопцем і занадто параноїдальним, щоб віддати її комусь, хто не пройшов перевірку.

А Едріан... він би рухався далі. Йому було б добре в інших стосунках, більш керованих і передбачуваних. Я сподівалася, що він це зрозумів. Справді сподівалася. Я любила його настільки, що хотіла, щоб він був щасливий.

А ще я була настільки дріб'язковою, що сподівалася, що їхній секс не такий гарний, як наш - але я відволікаюся.

Брент піднявся з берега, дивлячись на свій телефон. "Гей, а ти знав, що #WheresVanessaPrice - тренд у Твіттері?"

Я пирхнула. "Мене це не дивує. Я зробив драматичний вихід. І це добре. Це означає, що відео отримають більше переглядів, коли їх нарешті опублікують".

Він подивився на мене з жалем. "Знаєш, якщо хочеш, я міг би поїхати з тобою кудись після весілля. Ми могли б відправитися в якусь пригоду. Може, в якесь екзотичне місце, де є дуже агресивні мавпи, які відбирають твою їжу і гадять скрізь?"

Я сухо засміявся.

"Я серйозно, Ванессо. Ця хандра, в якій ти перебуваєш, огидна. Тобі потрібно чогось чекати з нетерпінням."

Я похитала головою. "Ні. Я готуюся стати відлюдником, який живе на острові Дрейка. Божевільною американкою без ліфчика, яка цілими днями п'є і викрадає всіх козенят".

Лейрд скорчив гримасу. "Думаю, у нас вже є один такий". Він підняв камеру. "Готові?"

Брент сів на барний стілець і знову заглянув у свій телефон.

Я кивнув. "Готовий."

Спершу я натягнув свою фальшиву посмішку. Потім повернувся обличчям до камери. "Привіт усім! Ну, я зробив це! Я на весіллі. Ви, хлопці, *не* повірите цьому списку гостей. The Weeknd з'явився на водному мотоциклі сьогодні вранці, а Ентоні Гопкінс он там". Я нахилився. "Подивлюся, чи зможу я попросити його заспівати улюблену репліку з "Мовчання ягнят" пізніше. Це була дивовижна пара..."

"Ванесса! Боже мій! Кріссі Тейген щойно згадала про тебе у Твіттері!"

Я зробила паузу в своєму монологі і подивилася на Брента. "Справді? За що?"

Згадка знаменитості не була для мене чимось нечуваним, але я її не знав.

Брент дивився на свій телефон і не відповідав.

"Ну? Що вона сказала?"

"Боже мій. Боже мій, боже мій, боже мій, боже мій."

Він зіскочив з табуретки і тицьнув мені в руку свій телефон. "ДИВИСЬ!"

Я прочитав твіт.

Чи може хтось, будь ласка, позбавити цього бідолаху від страждань і сказати йому, де знайти Ванессу Прайс?

Вона використовувала хештег "Де Ванесса Прайс" і ретвітнула статтю під назвою "Цей чоловік шукає по всьому світу своє втрачене кохання, і ви не повірите, чому!".

Моя душа. Ліворуч. Моє *тіло*.

Я натиснула на статтю і затамувала подих, сподіваючись, що це не Монет Міссурі Гай.

Не було.

Едріан Коупленд шукає жінку, яка втекла, по всьому світу - і, швидше за все, ви знаєте, хто вона.

Протягом декількох тижнів відома ютубер Ванесса Прайс дражнила своїх глядачів історіями про вродливого, таємничого коханого. Тепер ми знаємо, що цей чоловік - престижний адвокат із Сент-Пола, який не зупиниться, поки не знайде її.

Прайс відома своїми пристрасними пошуками ліків від бічного аміотрофічного склерозу, також відомого як БАС - хвороби, яка надихнула на проведення конкурсу "Ice Bucket Challenge" у 2014 році.

Прайс втратила через хворобу свою сестру, і в нещодавньому прощальному відео вона розповіла, що у неї, можливо, є ранні симптоми хвороби. Вона оголосила, що закриває свій популярний канал "Соціальний метелик", і у прощальному відео, яке розриває серце, натякнула, що її потенційний діагноз - це занадто багато для її коханого Едріана, і що вона йде від нього.

За словами Коупленд, у них виникла розбіжність через те, що вона вирішила не звертатися за лікуванням, і пара розлучилася.

"Я зробив жакливу помилку і втратив кохання всього свого життя", - сказав Коупленд у вірусному відео, яке він зняв три тижні тому, бажаючи надати інформацію про її місцезнаходження.

Коупленд, який зараз всиновлює маленьку племінницю Прайса, розповів, що все життя боявся літати, і йому довелося провести місяць в інтенсивній терапії, щоб подолати свою фобію і впоратися з почуттями, пов'язаними з можливим діагнозом, який поставили Прайсу. З тих пір він їздить по всьому світу з дитиною на буксирі, намагаючись знайти Прайс, яка пішла в підпілля. Ми не можемо сказати, чи знає вона, що він її шукає, але Коупленд чітко дав зрозуміти одну річ:

"Я ніколи не перестану шукати. І коли я знайду її, я проведу решту її життя, даючи їй знати, як сильно я її кохаю".

"Боже мій..." Я дихала.

"Як ти, бляха, не знав про це до цього моменту?" сказав Брент в бік мого обличчя.

Я дивився на нього широко розплющеними очима. "У мене перерва в соціальних мережах, а коли її немає, я отримую близько двох мільйонів сповіщень на день! Це як зграя чайок, які постійно клеочуть на мене в півдюжині різних соціальних мереж! Я ігнорую!!! Чому він не подзвонив тобі і не попросив знайти мене? Ти ж знав, де я!"

"Я заблокував його на знак солідарності! Він для мене мертвий ще з Нового року!"

"Хіба тато тобі не дзвонив?"

"Ну, так, але я не відповідав! Хто відповідає, коли *тато* дзвонить?"

Грейс. Едріан всиновлював *Грейс*.

Я сміялася-плакала, обмацуючи сукню в пошуках неіснуючих кишень, гарячково шукаючи телефон, який я навіть не заряджала вже тиждень. "Мій телефон. Мені потрібен мій телефон!"

Брент драматично жестом показав на мою руку. "Ти тримаєш мою! Візьми мою!"

Я намацала екран дзвінків. "Його номер. Я не знаю його номер!" Я набрала його ім'я в контактах Брента, але воно не з'явилося. "Як це ти не знаєш його номера?! Він же один з ваших інвесторів!"

"Це під пресом Ісуса! Ні! Зачекай! Це під "Копом з модного холу"! Набери "Поліцейський Фенсі Холу"!"

Я витягнув контакт і натиснув "Відправити", крокуючи вздовж бамбукових перил.

Дзвінок не з'єднався.

Я видала гортанний крик і кинулася бігти просити у Дрейка його супутниковий телефон.

Я збирався пропустити весілля. Я збирався сісти на гідроцикл The Weeknd і поїхати на ньому прямо до найближчого аеропорту. Я б не зупинявся, поки переді мною не з'явилася б Едріан.

"Ванессо!" Далекий голос долинав звідкись здалеку.

Я зупинилася на піску, задихаючись. "Хлопці, ви це чули?" запитала я, озираячись на Лейрда і Брента, які йшли за мною. Лейрд все ще знімав.

"Ванесса!"

Я розвернувся. "Гаразд, це точно було ближче. Хто мене кличе?"

Лейрд теж роззирався довкола. Панорамував камерою берегову лінію.

Думаю, ми побачили його одночасно, тому що камера Лейрда перестала рухатися і сфокусувалася на чоловікові, який біг пляжем з боку, де смажили свиней. Він був схожий на весільного гостя. Він був у білому ляльному вбранні, здіймаючи пісок на повному ході.

"Ванесса!"

Я звузила очі.

А потім я затулила рота рукою.

Це був він.

Едріан.

У мене була лише мить, щоб зафіксувати це, перш ніж я кинувся бігти до нього по пляжу, і ми врізалися один в одного.

Я миттєво відчув себе цілісним.

Він зібрав мене так, як я бачив, як Дрейк збирав парашут після приземлення з БАЗового стрибка. Рука за рукою, заправляючи все це в живіт, щоб нести на руках. Мої стегна були підняті навколо його талії, сукня піднялася, руки під дупою, теплі губи на моїх устах, і я ненадовго замислилася, чи я нарешті померла, і це був рай.

Я вирвалася з його поцілунку. "Зачекай. Зачекай, зачекай, зачекай, зачекай, що ти тут робиш?" Я дихала. "Як? Як ти мене знайшов?"

Він відсторонився, щоб подивитися на мене. Він плакав. Він виглядав як людина, яка плакала кожного дня протягом місяців. Ніби він добре навчився плакати, і тепер йому було легше плакати, ніж зупинитися.

"Я знала, що ти будеш тут. Ти не пропустиш весілля Дрейка. Я знав, що у мене є тільки один шанс дізнатися, де ти. Ванесса, мені так шкода. Я був не правий. Я був неправий, коли просив тебе про те, що зробив. Я не мав права".

Я похитала головою. "Ти просто була чесною щодо того, що тобі потрібно..."

"До біса, що мені потрібно. Я повинен був тримати тебе в спокої. Це була моя *робота* - тримати тебе в спокої. Я дуже багато працював над тим, щоб розібратися з тим, що було всередині мене, що заважало мені бути сильним

заради тебе. Це було моє власне лайно, і мені довелося з цим працювати, і мені шкода".

Я проковтнула клубок у горлі.

Його очі втупилися в мої. "Я кохаю тебе. Я ніколи цього не казав, а мав би казати це щодня. Я кохаю тебе."

Моє підборіддя затремтіло. "Ви сіли в літак..."

Він похитав головою. "Я пересів на десятки літаків. Я звільнився з роботи. Я прокидався щодня, не маючи жодного уявлення, куди я йду і що я роблю. Я навіть не знав, чи ти заговориш зі мною, якщо я тебе знайду".

"Ви всиновили Грейс?" Я сказала, мій голос тріщав.

"Я пішов забрати її від Джеральда того дня, коли ти попросила його звільнити твою квартиру".

"Ти... ти це зробив?" Я дихала.

У куточках його губ грала легка усмішка. "Він виголосив мені довгу промову про те, що я повинен тебе відпустити. Потім він драматично вийшов, і я навіть не дала йому пройти по коридору, перш ніж пішла за ним і сказала, що ніколи не відступлюся від тебе і хочу повернути свою доньку. Він сказав, що хоче перевірити, чи буду я боротися за те, щоб моя сім'я була разом. Мабуть, я пройшла його випробування".

Я сміялася крізь сльози.

Він посміхнувся. "Це були переговори всього мого життя. Він змусив мене пообіцяти, що я дозволю йому бачитися з нею і давати їй тільки гендерно нейтральні іграшки. Потім він почав просторікувати про патріархат і підсвідомі послання в дитячих фільмах. Відколи ти поїхав, я раз на тиждень вожу твого тата з Грейс до Перкінса".

Я не думала, що можна любити Адріана більше, пишатися ним більше. Але я пишалася.

Він кивнув через плече. "Вона тут, взагалі-то. Вона з Дрейком, який, до речі, досі без сорочки."

Я засміялася, і на очі навернулися сльози.

Його зелені очі затрималися на моїх, і він витер великим пальцем мою щоку. "Будь ласка", - прошепотів він. "Скажи мені, що ще не пізно. Скажи, що даси мені ще один шанс. Я не хочу втрачати ні хвилини. Я і так змарнував достатньо часу".

Я кивнула. "Так", - прошепотіла я.

"Так?"

Я сміялася крізь сльози. "Так".

Його посмішка була величезною. Вона випромінювала. Він поцілував мене знову, і я розтанула в ньому.

У ньому не було нічого ностальгічного, ні в його знайомому запаху, ні в формі тіла, бо ностальгія означала б, що він був спогадом. Він не був спогадом. Моє серце ніколи не покидало його, ніколи нічого про нього не забувало. Воно просто почалося з того місця, де ми зупинилися, як безперервна розмова. Вдих до довгого видиху останніх двох місяців.

Він відсторонився, щоб подивитися на мене. "Давай зробимо цей час найкращим у нашому житті. Живи кожен день так, ніби він останній".

Я понюхав. "А коли один з них *стане* моїм останнім?" запитала я, дивлячись на нього.

"Ти моя споріднена душа. Я знайду тебе в наступному житті. Як знайшов у цьому."

ЕПІЛОГ

ЦІ ЗНАМЕНИТОСТІ ВИПАЛИ З КАРТИ, ПОДИВІТЬСЯ, ДЕ ВОНИ ЗАРАЗ!

Десять місяців потому

АДРІАН

Ну ж бо. Поклади лікоть мені на шию".

Ванесса стиснула губи в лінію. Вона ненавиділа це. "Я можу зробити це сама".

"Ні, ти не можеш." Я підхопив її на руки. "Ти недостатньо сильна. Ти впадеш і поранишся. Крім того, ти дозволила Дрейку зробити це на тій горі у Венесуелі". Я посміхнулася, несучи її до вітальні *моєї-нашої-квартири* і саджаючи на диван.

Я пригорнув її до себе і поцілував у чоло. "Ось так. Хіба це було так погано?"

Вона демонстративно схрестила руки. Грейс теж почала це робити. Я був у меншості, двоє до одного.

Грейс стояла біля моїх ніг, розтискаючи і стискаючи свої маленькі кулачки. "Тато."

Я взяв на руки нашу доньку. "Бачиш, яка мама вперта?" сказала я, лоскочучи її животик, а вона хихотіла, підстрибуючи маленькими білявими кучериками.

"Я не вперта, - буркнула Ванесса, намагаючись, щоб я не побачив її посмішки.

"Навіть не починай, - сказав я, посміхаючись. "Ви могли б зробити це кілька місяців тому, і у вас не було б пошкодження нерва в руці".

Проблема була не в БАС.

Через півроку після мого візиту до Дрейка Ванесса все ще страждала від поколювання в пальцях і слабкості, але хвороба так і не поширилася далі руки. Нарешті вона погодилася на візити до лікаря, і вони виявили доброякісну кісту, яка тиснула на нерв. Сьогодні вранці її видалили. Це була амбулаторна процедура, і вона все ще не могла прийти до тями після анестезії.

Через те, що вона не користувалася рукою, вона втратила м'язовий тонус в руці, але трохи фізичної терапії і він повернеться.

Коли їй поставили цей діагноз, вона багато чого втратила.

Їй було тридцять. Вона офіційно пережила свою бабусю, тітку, маму та старшу сестру.

Це не означало, що ми вийшли з лісу. Ми б ніколи не вийшли з халепи. БАС завжди може вдарити, в будь-який момент. Вона завжди буде потенційним носієм гена. Але з кожним днем, що минав без появи симптомів, ми відчували все більше надії. І кожен прожитий день ми сприймали як подарунок.

Завтра був Святвечір. Ми були вдома на свята - серед іншого. А саме її операцію, її день народження і велике свято - наше весілля.

Наша квартира була прикрашена до свята. Стояла ялинка. На стінах висіли картини Ванесси, а також кілька нових робіт, які ми прихопили з подорожей. Стеля нашої спальні була прикрашена зірками, що світилися в темряві, а в ящику з непотребом панував хаос. Мій кабінет був перетворений на дитячу - не те, щоб ми дуже часто ним користувалися. У віці одного року Грейс відвідала більше країн, ніж більшість людей за все життя.

Я взяв свій ноутбук і вмонтував на дивані поруч із дружиною.

Вона подивилася на мене, коли я прикріплювала файл до електронного листа Малкольму. "Ти впевнена, що хочеш це зробити?" - запитала вона. "Там багато особистих речей".

Я нахилився і поцілував її. "Я впевнений."

У цьому файлі було все наше життя. Відео за останні десять місяців. Наш емоційний перший тиждень, коли ми знову разом, зустріч на острові Дрейка. Наша подорож до Індії, наш круїз по Балтійському морю, я цілую її перед Ейфелевою вежею. Грейс вперше сказала "мама", Грейс вперше сказала "тато". Емоційна несамоовитість Ванесси на курорті на Гаваях після того, як вона не змогла гребти на дошці хворою рукою. Я заспокоював її і тримав спокійно. Збивання куців у Колумбії, повільні танці на набережній у Ріо-де-Жанейро, перші кроки Грейс. Повернення до Сполучених Штатів, щоб побачити маму, бабусю і Річарда. День подяки з Джеральдом, Аннабель і Брентом. Потім моя несподівана пропозиція руки і серця у під'їзді нашого будинку на річницю з дня нашого знайомства. Фотографія наших заручин, наші ноги, а між нами дошка з написом "ВОНА СКАЗАЛА ТАК (ТАПАСУ)".

Минулого тижня ми зняли останнє відео з цієї серії. Це було наше весілля, на тридцятий день народження Ванесси, приватна вечірка в Затонулому саду в парку Кома в Сент-Полі.

Дрейк проводив церемонію - він навіть одягнув сорочку з цієї нагоди. Мій двоюрідний брат Джош був моїм шафером, а Джеральд віддав її заміж.

У батька Ванесси все було добре. Проходив терапію, тримався на роботі, тримав дім у чистоті. Ванесса дуже пишалася ним.

Брент і Джоел були заручені. BoobStick мав величезний успіх - як ми і передбачали. Він допоміг профінансувати більшість наших подорожей.

Аннабель...

Вона рано покинула реабілітацію і у неї стався рецидив. Кілька місяців після цього їй було важко. Коли вона врешті-решт повернулася на лікування, вона була нарешті готова зав'язати. Вона була тверезою з травня, і у неї все було дуже добре, вона працювала на Брента, займалася графічним дизайном і брала уроки онлайн. Вона час від часу спілкувалася з Грейс по скайпу і проводила з нею багато часу, відколи ми повернулися до міста.

Ми вирішили, що розповімо Грейс про її біологічних батьків, як тільки вона стане достатньо дорослою, щоб зрозуміти, але Аннабель чітко дала зрозуміти, що хоче бути лише тіткою. Тож хоча наша донька завжди знатиме правду про те, звідки вона походить, Ванесса завжди буде мамою Грейс.

Аннабель була подружкою нареченої Ванесси на нашому весіллі.

Весь цей рік був нашим медовим місяцем, хоча офіційно ми одружилися лише кілька днів тому. І тепер ми збиралися поділитися нами зі світом.

Відтоді, як з'явилося наше відео, не було жодних новин про мою дружину чи її стан. Лейрд зняв усе це на камеру. Ми опублікували його у відповідь на хештег "Де Ванесса Прайс", який був популярним у Твіттері. Потім ми повернулися в підпілля.

Були чутки та спостереження, але нічого, що могло б завадити тому, що, ймовірно, стане громом серед ясного неба для боротьби з БАС після виходу цього серіалу. Ми пожертвуємо весь прибуток на дослідження. Якщо це наблизить нас до лікування, то я була б абсолютно щаслива подарувати світові наші найінтимніші моменти.

Я багато від чого відмовився заради Ванесси, і ні про що не пошкодував.

Я продовжував займатися юридичною практикою, але зосередив свої зусилля виключно на боротьбі за права людей з інвалідністю. Це було те, чим я дуже захопився протягом останнього року.

Тепер я бачив світ крізь іншу призму. Я помітила, як важко було дістатися до таксі та готелів, пристосованих для людей на візках. Як рідко в деяких місцях можна було знайти речі, які я завжди вважала само собою зрозумілими, наприклад, тротуари. Як багато ресторанів і сувенірних крамниць не мали пандусів. Під час нашої останньої поїздки до Нью-Йорка я побачила кричущі порушення Закону про американців з інвалідністю: у метро на більшості станцій не було ліфтів.

Якщо Ванесса коли-небудь захворіє, я хотів, щоб її світ залишався якомога більшим. Я не хотів, щоб існувало місце, куди вона або інші такі, як вона, не могли б потрапити, і я провів би решту свого життя, борючись за те, щоб це стало реальністю. Це було корисно і повноцінно - і я нарешті знайшла свою рівновагу.

Я продовжувала відвідувати терапевтичні сеанси і була в онлайн-групі підтримки для людей, які живуть з невиліковно хворими близькими. Я дбала про своє психічне благополуччя з такою ж відданістю, як і про свою сім'ю, тому що я не могла робити одне, якщо не робила іншого.

Ванесса притулилася до мене, і я обійняв її. Грейс притулилася до мене з іншого боку, тримаючи в руках свого улюбленого плюшевого ведмедика.

Я щодня казав їм, що люблю їх. Я ніколи не сприймав завтрашній день як належне. А ще я читав усі без винятку гороскопи, які мені надсилала Беккі.

"Ви готові?" запитав я, тримаючи палець над кнопкою, яка мала відправити файл. "Ми не зможемо повернути його назад, коли він зникне".

Ванесса посміхнулася. "Я не думаю, що БАС дізнається, що його вразило".

Мої губи скривилися в усмішці. "Добре."

{Відправляй.}

YOUR BOOK CLUB RESOURCE

ПОСІБНИК ДЛЯ ЧИТАЦЬКОЇ ГРУПИ

Примітка автора

Хоча персонаж Ванесси - вигаданий, я взялася за цю книгу, захоплюючись натхненною реальною активісткою та ютуберкою Клер Вайнленд.

Клер жила з муковісцидозом, хворобою, якій вона не дозволила визначати себе. Вона використовувала свою платформу для натхнення та освіти, подорожуючи світом, щоб розповісти іншим про своє життя та заохотити людей з хронічними захворюваннями до самореалізації та гордого життя. Документальний фільм про її життя під назвою "*Клер*" можна знайти виключно на YouTube.

Клер померла у 2018 році у віці двадцяти одного року від ускладнень після трансплантації легень. Вона пожертвувала свої органи тим, хто їх потребував.

Вона була прекрасною душею.

Питання для обговорення

1. Ви б віддали свою дитину незнайомому чоловікові о 4:00 ранку?
2. Чи допомогли б ви друзям і близьким, які страждають від залежності? На якому етапі це стає можливим, а коли варто зупинитися?
3. Наскільки складно для вас жити сьогоднішнім днем і насолоджуватися життям на повну, або ж заощаджувати та інвестувати в майбутнє? Чи можете ви робити і те, і інше?
4. Як ви ставитеся до рішення Ванесси не звертатися за лікуванням?
5. Чи вважаєте ви, що пари, які перебувають у стосунках, повинні приймати рішення про кінець життя і медичну допомогу разом? Чи це має вирішувати сама людина, яка помирає?
6. Чи могли б ви вступити у стосунки, знаючи, що вашому партнеру залишилося жити лише рік? Чи краще не знати?
7. Якби у вас була платформа, про яку проблему чи причину ви б підвищували обізнаність? Що ви можете зробити, щоб змінити ситуацію вже сьогодні?

Суп з курки та дикого рису від Адріана

- 3½ 32-унції упаковки курячого бульйону (або 112 унцій)
- 14 унцій суміші мірепуа (або 2 морквини, 1 стебло селери, 1 велика біла цибулина, подрібнена)
- 2 склянки нарізаних грибів (за бажанням)
- Букет зі свіжої птиці (по два стебла розмарину, шавлії, чебрецю)
- 1 фунт вареної подрібненої курки
- 2 коробки довгозернистого та дикого рису Rice-A-Roni з приправами
- Сіль за смаком

Ру:

- ¾ склянки вершкового масла
- 1 склянка борошна
- 3 зубчики подрібненого часнику
- ¼ склянки кулінарного хересу
- 1 пінта жирних вершків для збивання

Вказівки:

У велику каструлю покласти бульйон, цибулю, моркву, селеру, гриби (якщо використовуєте), зелень (на стеблах), курку, рис і пакетики з приправами і варити на повільному вогні, поки рис не звариться, а морква не стане м'якою, приблизно 20 хвилин. Видалити стебла зелені та листя шавлії, що залишилося. Посолити за смаком.

Зробити заварний крем:

У середній каструлі розтопити вершкове масло на середньому вогні. Додайте борошно і часник, постійно збиваючи, поки суміш не закипить. Кип'ятити одну хвилину. Повільно вливаємо херес і вершки, постійно перемішуючи до загустіння. Додайте заправку до супу та подавайте до столу.

Примітка: Якщо суп занадто густий, його можна розбавити бульйоном або молоком.

На 12 порцій

Особливо смакує в хлібницях. Можна заморозити до трьох місяців для подальшого використання.

ПЕРЕКЛАД СТОРОНИЙ ТГК Knigarnya. НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ!!!!!!